

DARCEY BELL

O MICĂ
FAVORARE

DARCEY BELL

O MICĂ FAVOARE

Original: *A Simple Favor* (2017)

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT/GRAAL SOFT

2018

PARTEA ÎNTÂI

Mama obișnuia să spună că toată lumea are secrete. Acesta este motivul pentru care niciodată nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva. Sau să ai încredere în cineva. Acesta este motivul pentru care nu te poți cunoaște pe tine. Uneori avem secrete chiar și față de noi înșine.

În copilărie, mă gândeam că să ai secrete era un sfat bun, cu toate că nu-l înțelegeam pe de-a-ntregul. Sau poate că-l înțelegeam puțin. Copiii au secrete. Prieteni imaginari, lucruri pentru care dau de necaz dacă află vreun adult.

Mai târziu, am descoperit că mama vorbea din experiență personală. Și m-am întrebat dacă nu cumva de fapt nu doar mă pregătea, ci mă programa să fiu secretoasă și neîncredătoare. Oare simțise că, la maturitate, voi avea secrete mai întunecate și mai rușinoase decât oricine altcineva? Secrete pe care, în general, reușesc să le păstrez... chiar și față de mine?

1.

BLOGUL LUI STEPHANIE

POSTARE: URGENT!

Bună, mămicilor!

Aceasta o să fie diferită de celelalte postări de până acum. Nu mai importantă, deoarece tot ce fac copiii noștri – încruntările și zâmbetele lor, primii pași și primele cuvinte – sunt cele mai importante lucruri din lume.

Să spunem doar că această postare este... mai urgentă. Mult mai urgentă.

Prietena mea cea mai bună a dispărut. Lipsește de două zile. Numele ei este Emily Nelson. După cum știți, nu am făcut niciodată referire pe blogul meu la prietenele mele. Dar acum, din motive pe care le veți înțelege curând, suspend (temporar) stricta mea politică a anonimatului.

Fiul meu, Miles, și fiul lui Emily, Nicky, sunt cei mai buni prieteni. Au cinci ani. S-au născut în aprilie, așa că amândoi au început școala cu câteva luni mai târziu și sunt puțin mai mari decât ceilalți copii din clasa lor. Aș spune că sunt mai maturi. Miles și Nicky sunt exact cum v-ați dori să fie copiii voștri.

Cuviincioși, onești, niște omuleți cumsecade, calități care – îmi cer scuze în caz că vreun tip citește asta – nu sunt tocmai obișnuite la băieți. Băieții s-au cunoscut la școala publică. Emily și cu mine ne-am cunoscut când îi luam de la școală. Este ceva rar ca un copil să se împrietenească cu copilul prietenei mamei lui sau ca o mamă să se împrietenească cu mama prietenului copilului ei. Dar de data asta s-a potrivit. Emily și cu mine am fost norocoase. În primul rând, nu suntem mame prea tinere. Am născut copii pe la treizeci și cinci de ani, când ceasul maternității începe să se audă alarmant.

Uneori, Miles și Nicky inventează scenarii și le interpretează. Îi las pe băieți să filmeze cu telefonul meu, deși în general sunt atentă să nu le permit copiilor să-și petreacă prea mult timp cu dispozitivele electronice, care fac atât de dificilă viața unui părinte în ziua de azi. Un scheci foarte interesant jucat de ei a fost o poveste polițistă, „Aventurile lui Dick Unique”. Nicky era detectivul, iar Miles, criminalul.

Nick spunea: „Eu sunt Dick Unique, cel mai deștept detectiv din lume”.

Miles spunea: „Eu sunt Miles Mandible, cel mai diabolic criminal din lume”. Miles juca de parcă era un bandit dintr-o melodramă victoriană, cu o grămadă de ho, ho, ho-uri profunde. S-au fugărit unul pe altul prin curtea noastră, prefăcându-se că se împușcă reciproc (fără arme!) cu degetele. A fost grozav!

Mi-aș fi dorit doar ca tatăl lui Miles – soțul meu, Davis, care a murit – să fi fost acolo și să-i vadă!

Uneori, mă întreb de unde are Miles înclinație spre teatru. Bănuiesc că de la tatăl lui. O dată, l-am urmărit pe Davis susținând o prezentare în fața unor potențiali clienți și m-a uimit cât de însuflețit și de teatral era. Parcă era unul dintre acei tineri actori atrăgători, cu părul ciufulit și strălucitor, care te prostesc cu farmecul lor. Cu mine era altfel. Mai el însuși, bănuiesc. Tăcut, cumsecade, glumeț, gânditor – deși avea unele păreri foarte ferme, mai ales în privința mobilei. Însă asta părea normal – la urma urmelor, era un arhitect și un designer de succes.

Davis era un înger. Cu o excepție. Sau două.

Nicky a spus că mama lui i-a ajutat să-l inventeze pe Dick Unique. Lui Emily îi plac mult poveștile cu detectivi și thrillerele. Le citește în trenul de navetiști Metro-North, cu care merge în Manhattan, asta când n-are de pregătit o ședință sau o prezentare.

Înainte de nașterea lui Miles, citeam cărți. Acum iau din când în când o carte de Virginia Woolf și citesc câteva pagini, pentru a-mi aminti cine eram – sau cine încă sper că mai sunt. Undeva, dincolo de întâlnirile copiilor, de pregătirea prânzului pentru școală și de culcatul devreme, există o femeie încă tânără, care locuia în New York și lucra la o revistă. O persoană care avea

prieteni, care se ducea la brunch-uri în weekenduri. Niciunul dintre acei prieteni nu avea copii, niciunul nu s-a mutat în suburbii. Am pierdut legătura.

Scritoarea favorită a lui Emily este Patricia Highsmith. Îmi dau seama de ce îi plac lui Emily cărțile ei; te țin cu sufletul la gură. Dar sunt prea supărătoare. Personajul principal este de obicei un criminal, un hărțuitor sau vreo persoană inocentă, care încearcă să nu fie ucisă. Cea citită de mine era despre doi tipi care se cunosc în tren. Fiecare e de acord să ucidă pe cineva pentru celălalt, ca un fel de favoare.

Mi-aș fi dorit să-mi placă acea carte, dar n-am terminat-o. Totuși, când Emily m-a întrebat despre ea, i-am zis că mi-a plăcut la nebunie.

Data următoare când m-am dus la ea acasă, ne-am uitat la un DVD cu filmul făcut de Hitchcock după acel roman. La început mi-am făcut griji, în cazul că Emily va începe o discuție despre diferențele dintre carte și film. Dar filmul m-a captivat. Scena cu caruselul scăpat de sub control aproape că mi s-a părut prea înfricoșătoare ca s-o privesc.

Emily și cu mine ședeam la capetele canapelei masive din livingul ei, cu picioarele întinse și cu o sticlă de vin alb bun pe măsuța de cafea. Când m-a văzut privind scena de la călușei printre degetele răsfirate, a zâmbit și mi-a făcut un semn cu degetul mare în sus. I-a plăcut că eram înspăimântată.

Nu m-am putut abține să nu gândesc: „Dacă Miles ar fi fost în acel carusel?”

După ce s-a terminat filmul, am întrebat-o pe Emily:

— Chiar crezi că, în realitate, oamenii fac așa ceva?

Emily a râs.

— Scumpă Stephanie! Ai fi surprinsă de câte fac oamenii. Lucruri pe care nu le-ar recunoaște niciodată în fața cuiva – și nici măcar față de sine.

Am vrut să-i zic că nu sunt atât de scumpă cum credea ea. Și eu făcusem lucruri rele. Dar am fost prea surprinsă pentru a spune ceva. Vorbise exact ca mama.

Mamele știu cât de greu este să dormi bine noaptea, fără povestiri înfricoșătoare care să-ți bântuie prin cap. I-am tot promis lui Emily că voi citi și alte cărți de Highsmith. Dar acum îmi doresc să n-o fi citit pe aceea. Victima unui ucigaș era soția celuiilalt tip.

Iar când cea mai bună prietenă a ta dispare, nu vrei să te gândești la povestea aceea. Nu că aș crede că Sean, soțul lui Emily, i-ar vrea răul. Desigur, au avut probleme. Ce căsnicie n-are? Iar pe Sean nu-l apreciez în mod deosebit. Dar, în esență, este un tip cumsecade (cred).

Miles și Nicky sunt în clasa pregătitoare a excelentei școli publice despre care am scris de multe ori pe blog. Nu școala din orașul nostru, care are probleme cu fondurile din cauza populației locale (îmbătrânite) și care a votat reducerea bugetului școlii, ci școala mai bună din orașul vecin, aflat nu departe de granița dintre New York și Connecticut.

Din cauza regulilor statale, copiii noștri nu pot folosi autobuzul școlii. Emily și cu mine îi ducem pe băieți în fiecare dimineață. Eu îl iau pe Miles în fiecare zi. Emily lucrează doar patru ore vinerea, așa că îl poate lua pe Nicky de la școală, iar adesea, noi două și băieții facem lucruri amuzante – cumpărăm burgeri sau jucăm minigolf în după-amiezile de vineri. Casa ei este la doar zece minute de mers cu mașina de a mea. Practic suntem vecine.

Îmi place mult să-mi petrec timpul cu Emily, tolănite pe canapeaua ei, vorbind și bând vin, câte una din noi ridicându-se din când în când pentru a vedea ce fac băieții. Îmi place felul cum se mișcă mâinile ei atunci când vorbește, felul în care se reflectă lumina în frumosul ei inel cu un safir încadrat de diamante. Vorbim mult despre ce presupune să fii mamă. Nu epuizăm niciodată subiectul. Este atât de captivant să ai o prietenă adevărată, încât uneori uit cât de singură eram înainte să ne cunoaștem.

În restul săptămânii, Alison, bona cu jumătate de normă a lui Emily, îl ia pe Nicky de la școală. Sean lucrează până târziu pe Wall Street. Se cheamă că Emily și Nicky au noroc dacă Sean ajunge acasă înainte de cină. În rarele zile când Alison nu poate veni din cauză că e bolnavă, Emily îmi dă un SMS și mă ocup eu de Nicky. Îl iau la mine până când Emily se întoarce acasă.

Cam o dată pe lună, Emily trebuie să stea târziu la serviciu. Iar de două sau poate de trei ori trebuie să lipsească din oraș peste noapte.

Cum a fost și de această dată. Înainte să dispară.

Emily se ocupă de relațiile publice pentru un faimos designer de modă din Manhattan, al cărui nume am avut de asemenea grijă să nu-l pomenesc. De fapt, ea este directoarea departamentului de relații publice al unui foarte faimos designer. Încerc să fiu atentă să nu-mi scape nume de branduri pe blog, pentru că nu vreau să trădez încrederea nimănui și pentru că nu este deloc atrăgător să faci caz de anumite nume. Tot acesta e motivul pentru care nu am vrut să accept reclame.

Chiar și atunci când întârzie sau are ședințe, Emily îmi trimite mesaje la fiecare câteva ore. Ori de câte ori are un minut liber, mă sună. Este o mamă foarte grijulie. Însă nu cicălitoare, nu acaparatoare – sau oricare dintre calificativele negative pe care le folosește societatea pentru a ne judeca și pedepsi că ne iubim copiii.

Când Emily se întoarce acasă, vine de la gară direct la mine, pentru a-l lua pe Nicky. Mereu trebuie să-i amintesc să nu depășească limita de viteză. Dacă

trenul are întârziere, îmi trimite un mesaj. De fiecare dată! În ce gară este și când estimează că va ajunge. Insistă până îi trimit un SMS înapoi: nu-ți face griji, băieții ok. ajungi când ajungi. drum bun.

Au trecut două zile de când n-a apărut și nici n-a luat legătura cu mine, de când nu răspunde la mesaje și la telefon. Ceva cumplit s-a întâmplat. A dispărut. Habar n-am unde este.

Mămicilor, pare Emily genul de mamă care să-și abandoneze copilul și să lipsească două zile fără să trimită un mesaj, fără să sune și fără să-mi răspundă la mesaje și la apeluri? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Serios?

Bine, acum trebuie să fug. Simt miros de fursecuri cu ciocolată care se ard în cuptor.

Revin curând.

Cu drag,

Stephanie

2.

BLOGUL LUI STEPHANIE LOCUL UNDE TRĂIM

Bună, mămicilor!

Până acum am încercat să nu menționez numele orașului nostru. Intimitatea este ceva atât de prețios – și există atât de puțină în vremurile de azi. Nu vreau să pară că sunt paranoică, dar chiar și într-un orașel ca al nostru camere ascunse ne-ar putea supraveghea pentru a vedea ce marcă de roșii la conservă cumpărăm. Mai ales în orașelul nostru. Oamenii presupun că este un orașel bogat pentru că se află în acea parte din Connecticut, dar nu e chiar atât de bogat. Emily și Sean au bani. Soțul meu, Davis, mi-a lăsat suficienți ca să pot trăi bine, un alt motiv pentru care îmi permit să nu fac din acest blog o afacere.

Dar fiindcă dispariția lui Emily schimbă totul, pentru că cineva care locuiește în apropiere s-ar putea s-o fi văzut și pentru că sunt înnebunită, simt că trebuie să dezvălui că este vorba de Warfield. Warfield, Connecticut. Se află la circa două ore de Manhattan, cu Metro-North.

Oamenii numesc orașelul suburbie, dar eu am crescut într-o suburbie și am locuit într-un oraș, așa încât am avut mereu impresia că stau într-un orașel

de la țară. Am scris pe blog cum a trebuit Davis să mă scoată cu scandal din oraș, ca să mă aducă aici. Ani de zile mă străduisem să plec din suburbii. Am scris pe blog despre cum m-am îndrăgostit de viața la țară, despre cât de fantastic este să mă trezesc cu soarele revărsându-se în casa colonială cu gemulețe sub acoperiș, pe care Davis a restaurat-o fără să sacrifice vreunul dintre detaliile de epocă, și despre cât de mult îmi place să-mi beau ceaiul în timp ce dispozitivul de făcut curcubeie (un fel de prismă pe care o pui la fereastră), pe care Chris, fratele meu, ni l-a dăruit la nuntă, umple bucătăria de culori strălucitoare.

Miles și cu mine adorăm să stăm aici. Sau cel puțin asta am simțit până acum.

Până astăzi, când, foarte îngrijorată din cauza lui Emily, am avut impresia că toți – mamele de la școală, drăguța de Maureen de la oficiul poștal, copilul care căra pungi de la băcănie – au o înfățișare sinistă, ca în acele filme de groază în care toți locuitorii orașului fac parte dintr-o sectă sau sunt zombi. Pe un ton mimând normalitatea, i-am întrebat pe doi dintre vecini dacă n-au văzut-o pe Emily, iar ei au clătinat din cap. Oare a fost imaginația mea sau chiar m-au privit ciudat? Vă dați seama, mămicilor, cât de tare mă înnebunește treaba asta?

Mămicilor, vă rog să mă iertați. M-am luat cu altele și am bătut câmpii, ca de obicei.

AR FI TREBUIT SĂ SCRUI ASTA MAI DEVREME!!!

Emily are cam un metru și șaptezeci de centimetri înălțime. Are părul blond cu şuvițe șaten-închis (n-am întrebat-o niciodată dacă sunt adevărate) și ochi de un căprui-închis. Probabil că are vreo cincizeci și patru de kilograme. Însă bănuiesc doar. Nu-ți întrebi prietenele ce înălțime au. Sau ce greutate. Deși cunosc niște bărbați care cred că femeile nu vorbesc despre nimic altceva. Are patruzeci și unu de ani, dar arată de cel mult treizeci și cinci.

Sub ochiul drept are un semn din naștere întunecat. L-am remarcat abia când m-a întrebat dacă să și-l scoată, i-am spus că nu, că arăta foarte bine și că femeile de la curtea Franței (așa am citit) își desenau asemenea puncte, numindu-le „semne de frumusețe”.

Emily se dă mereu cu un parfum despre care bănuiesc că se poate spune că-i este caracteristic. Mi-a zis că este făcut de călugărițe italiene, din liliac și crini. Îl comandă din Florența. Îmi place asta la Emily – toate lucrurile elegante și sofisticate pe care le cunoaște și la care eu nu m-aș fi gândit niciodată.

Eu nu m-am dat niciodată cu parfum. Am considerat întotdeauna că este puțin cam deplasat ca femeile să miroasă a flori sau mirodenii. Ce anume ascund? Ce mesaj transmit? Însă parfumul lui Emily îmi place. Îmi place pentru că, datorită lui, știu mereu când ea se află în preajmă sau că a fost într-o cameră. Îi simt parfumul în părul lui Nicky, după ce îl strânge la piept. Mi-a

propus și mie să-l încerc, dar mi s-a părut prea ciudat, prea intim să fim bizar îngemănate de un parfum.

Poartă întotdeauna inelul cu safir și diamante dăruit de Sean când s-au logodit. Iar pentru că gesticulează mult când vorbește, am ajuns să gândesc că inelul este o strălucitoare creatură cu viață proprie, precum Clopoțica zburând prin fața lui Peter Pan și a tovarășilor săi.

Emily are un tatuaj, o delicată coroană de spini sub formă de brățară la încheietura dreaptă. Am fost surprinsă când am văzut-o. Nu părea genul care să-și facă un tatuaj – și mai ales unul care nu putea fi ascuns decât de mâneci lungi. La început, am crezut că era ceva legat de industria modei, dar, când am ajuns s-o cunosc suficient de bine, am întrebat-o, iar Emily mi-a răspuns:

— A, ăla. Mi l-am făcut când eram tânără și sălbatică.

Eu i-am spus:

— Toți am fost tineri și sălbatici. Cândva demult.

Mi-a făcut plăcere să zic ceva ce nu i-am putut spune niciodată soțului meu. Dacă m-ar fi întrebat ce a însemnat „sălbatică”, iar eu i-aș fi zis, viața pe care o duceam atunci s-ar fi sfârșit. Desigur, viața aceea s-a sfârșit oricum. Adevărul are mereu propria modalitate de a ieși la iveală.

Un moment. Sună telefonul! Poate că este Emily. Revin în curând.

Cu drag,

Stephanie

3.

BLOGUL LUI STEPHANIE MICI FAVORURI

Bună, mămicilor!

Nu era Emily la telefon. Ci un mesaj înregistrat, prin care eram anunțată că aş câștiga o excursie în Caraibe.

Unde am rămas? A, da:

Vara trecută, în timp ce noi ne bronzam la ștrandul local, iar băieții se stropeau cu apă în bazinul pentru copii, Emily a spus:

— Mereu îți cer câte-o favoare, Stephanie. Și îți sunt atât de recunoscătoare. Dar pot să-ți mai cer una singură? Ai putea avea grijă de Nicky pentru ca Sean și cu mine să putem pleca în weekend de ziua lui Sean, la cabana familiei mele?

Emily o numește întotdeauna „cabană”, dar îmi imaginez că acea casă de vacanță de pe malul unui lac din nordul Michiganului este ceva mai mult decât.

— Am fost surprinsă că Sean a fost de acord și vreau să bat lucrurile în cuie până nu se răzgândește.

Firește că am acceptat. Știam cât de greu îi era să-l scoată pe Sean din biroul lui.

— Cu o condiție, am spus eu.

— Orice, a zis ea. Spune ce dorești.

— Poți să mă dai cu loțiune de bronzat pe locul ăsta de pe spate unde mi-e greu să ajung?

— Cu plăcere, a râs Emily.

În timp ce îi simțeam mâna mică și puternică masându-mă pentru ca uleiul să intre în piele, mi-a amintit ce amuzant era să mă duc cu prietenii la plajă, în perioada liceului.

În weekendul în care Emily și Sean au fost plecați, Miles, Nicky și cu mine ne-am distrat grozav. Am fost la ștrand, în parc, la film, am mâncat burgeri și legume la grătar.

Emily și cu mine suntem prietene de un an, de când băieții s-au cunoscut la școală. Iată o poză cu ea, pe care am făcut-o la Six Flags, deși nu se vede prea bine. Este un selfie cu noi patru, mamele și băieții. I-am scos pe copii din poză. Știi că am o părere foarte fermă despre postarea pozelor cu copii.

Nu știu cum era îmbrăcată în ziua în care a dispărut. N-am văzut-o când l-a lăsat pe Nicky la școală. În ziua aceea, a întârziat puțin. De obicei, autobuzele sosesc toate odată, iar copiii coboară din ele. Profesorii sunt foarte ocupați să-i întâmpine pe elevi și să-i bage în școală. Nu-i învinovățesc că n-au remarcat ce purta Emily sau dacă era veselă, ca de obicei, ori preocupată de ceva.

Probabil că Emily arăta ca întotdeauna când se duce la serviciu: precum o directoare din industria modei (își cumpără haine de designer cu discounturi uriașe) îndreptându-se spre biroul din oraș. M-a sunat devreme în acea dimineață.

— Te rog, Stephanie, am nevoie de ajutorul tău. Iarăși. A apărut o urgență la serviciu și va trebui să stau târziu. Iar Alison are un curs. Îl poți lua tu pe Nicky de la școală? O să trec diseară să-l iau de la tine, cel târziu la ora nouă.

Îmi amintesc că m-am întrebat în ce constă o „urgență” din lumea modei. Găurile pentru nasturi sunt prea mici? Cineva a cusut invers un fermoar?

I-am răspuns:

— Desigur. Sunt încântată că-ți pot face o favoare.

O mică favoare. Genul de mică favoare pe care mamele o fac mereu una alteia. Băieții aveau să fie încântați. Sunt destul de sigură că am întrebat-o pe Emily dacă nu voia ca Nicky să doarmă la noi. Și sunt destul de sigură că ea a spus că nu-i nevoie. Dorea să-l vadă la sfârșitul unei zile grele, chiar dacă era deja adormit.

I-am luat pe Miles și pe Nicky după ore. Erau în culmea fericirii. Se iubesc unul pe altul ca niște cățelandri, așa cum fac băiețelii. Mai mult decât dacă ar fi frați, fiindcă aceștia se ceartă de obicei.

S-au jucat frumos în camera fiului meu și la leagănele pe care le puteam vedea de la fereastră. Le-am pregătit cina. Am mâncat ceva sănătos. După cum știți, sunt vegetariană, dar Nicky nu mănâncă decât burgeri, așa că asta am pregătit. Nici nu mai știu de câte ori am scris despre cât de tare mă străduiesc să echilibrez ceea ce mănâncă ei cu lucruri nutritive. Băieții au discutat despre un incident petrecut la școală: un băiat a fost trimis la biroul directorului pentru că nu l-a ascultat pe profesor nici după ce acesta l-a pus la colț.

S-a făcut târziu. Emily n-a sunat. Ceea ce mi s-a părut ciudat. I-am dat un mesaj, dar ea nu mi-a răspuns. Ceea ce mi s-a părut și mai ciudat.

În regulă, a spus că are o urgență. Poate că s-a întâmplat ceva la o fabrică dintr-una din țările în care se fac hainele. Impresia mea este că sunt cusute de sclave, dar asta nu se poate menționa niciodată. Poate că a izbucnit un alt scandal legat de șeful ei, Dennis, care a avut câteva episoade de abuz de droguri pe larg mediatizate. Emily a trebuit să facă mari eforturi pentru a limita pagubele. Poate că era într-o ședință din care nu putea să iasă. Poate că era într-un loc unde nu exista semnal la telefon. Poate că își pierduse încercătorul. Dacă ați cunoaște-o pe Emily, ați ști cât de improbabil este să-și piardă încercătorul. Și că ar fi găsit o modalitate să mă sune pentru a se interesa de Nicky.

Noi, mămicile, suntem obișnuite să ținem legătura cu cei care au grijă de copiii noștri. Știți cum este când trebuie să ieși legătura cu cineva. Parcă ești posedată. Tot suni și trimiți mesaje și încerci să te abții să suni și să trimiți un alt mesaj, pentru că de-abia ai făcut-o.

Ori de câte ori sunam, intra căsuța vocală. Se auzea vocea „profesională” a lui Emily – încrezătoare, concisă, un ton business. „Bună ziua! Ați sunat la Emily Nelson. Vă rog să lăsați un mesaj scurt și vă voi contacta imediat ce va fi posibil. Pe curând!”

— Emily, sunt eu! Stephanie! Sună-mă!

A venit ora de culcare pentru băieți. Emily încă nu mă sunase. Așa ceva nu se mai întâmplase. Simțeam fiori de frică în stomac. De fapt, de panică. Dar nu doream ca băieții să-și dea seama, mai ales Nicky...

Nu mai pot să scriu nimic, mămicilor. Sunt prea supărată.

Cu drag,

Stephanie

4.

BLOGUL LUI STEPHANIE FANTOME DIN TRECUT

Bună, mămicilor!

Vă amintiți cât de des am scris despre faptul că nu-l lăsam pe Miles să vadă cât de mult sufeream după ce tatăl lui, Davis, a fost ucis în același accident în care a murit și fratele meu, Chris.

Era o frumoasă după-amiază de duminică. Davis a pierdut controlul Camaroului nostru vintage, care s-a izbit de un copac. Întreaga noastră lume s-a schimbat într-o clipită.

I-am pierdut pe singurii bărbați pe care i-am iubit vreodată, fără a-l pune la socoteală pe tata, care a murit când aveam optsprezece ani. Iar Miles și-a pierdut tatăl și unchiul iubit.

Miles avea doar doi ani, dar simțea durerea mea. A trebuit să fiu puternică de dragul lui, să nu mă prăbușesc decât după ce el adormea. Așa că s-ar putea spune că aveam o pregătire bună (dacă așa ceva poate fi numit bun) pentru a nu mă isteriza și a nu-i lăsa pe băieți să bănuiască faptul că eram îngrijorată din pricina lui Emily.

După ce i-am culcat pe băieți, am mai băut un pahar cu vin pentru a-mi calma nervii. În dimineața următoare, m-am trezit cu o durere de cap, dar m-am purtat de parcă totul era în regulă.

I-am ajutat pe copii să se îmbrace. A prins bine faptul că Nicky dormise la noi atât de des – nu i s-a părut nimic ciudat. Nicky și Miles au cam aceleași dimensiuni, așa că Nicky a putut îmbrăca hainele lui Miles. Acesta a fost un alt indiciu că Emily intenționase să-l ia pe Nicky cu o seară în urmă – de fiecare dată când rămâne peste noapte, ea se îngrijește ca el să aibă haine de schimb.

Emily tot nu sunase. Eu aproape că eram copleșită de panică. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât, când am vrut să le torn cereale copiilor, s-au împrăștiat pe toată masa și pe dușumeaua bucătăriei. Nu cred că Davis mi-a mai lipsit vreodată atât de mult – cineva care să mă ajute, să mă sfătuiască, să mă calmeze.

M-am decis să-i las pe copii la școală, iar apoi, să încerc să aflu ce se întâmplă. Nu știam pe cine să sun. Știam că Sean – soțul lui Emily, tatăl lui Nicky – era undeva în Europa, dar nu aveam numărul lui de telefon.

Iar acum vă aud pe toate gândind că mi-am încălcat propriile reguli. **NU LUA NICIODATĂ UN COPIL LA JOACĂ FĂRĂ SĂ AI TOATE DATELE DE CONTACT!!!** Telefoanele de acasă și de la serviciu ale părinților, precum și numerele telefoanelor mobile. Pe ale unei rude apropiate sau ale cuiva în măsură să ia o decizie medicală. În plus, numele și numărul de telefon al medicului care se ocupă de copil.

Dar aveam numărul bonei, al lui Alison. Este o persoană responsabilă. Am încredere în ea, deși știți că îmi fac griji în privința copiilor crescuți de bone. Alison mi-a spus că Emily i-a zis că Nicky o să doarmă la Miles. Asta era o veste bună. N-am întrebat-o cât timp i-a spus Emily că va rămâne Nicky la Miles. M-am temut că o să pară... o neglijență, iar voi știți cât de sensibile suntem noi, mamele, când vine vorba de competență.

Voi, mămicilor, veți crede nu doar că sunt iresponsabilă, ci și că sunt nebună să nu știu numărul de mobil al tatălui lui Nicky. N-am nicio scuză. Nu pot decât să vă rog să nu mă judecați prea aspru.

Când i-am lăsat pe copii la școală, i-am spus doamnei Kerry, fantastica lor învățătoare, că îl reținusem pe Nicky peste noapte la noi. Am avut senzația tâmpită că i-aș provoca necazuri lui Emily dacă spuneam că nu venise să-l ia și că nici nu sunase. Ar fi fost ca și cum... ca și cum o pâram. Dezvăluiam că era o mamă rea.

Am spus că n-am reușit să dau de Emily, dar că eram sigură că totul era în regulă. Însă nu reținusem cât avea Nicky să rămână la noi. În orice caz, am întrebat-o dacă puteam afla de la școală numărul de mobil al lui Sean, tatăl lui. Doamna Kerry a zis că Emily îi spusese că soțul ei își petrece câteva zile la Londra, în interes de afaceri.

Profesorii de la școala lui Miles mă plac. Toți îmi urmăresc blogul. Apreciază că scriu lucruri pozitive despre școală și că îi felicit adesea pentru treaba grozavă pe care o fac cu copiii noștri.

Doamna Kerry mi-a dat numărul lui Sean. Dar am văzut (pe deasupra telefonului) că mă privea cu o ușoară neîncredere. Mi-am spus că sunt paranoică, iarăși, că încerca să pară preocupată, nu îngrijorată. Că încerca să nu mă judece.

M-am simțit mai bine după ce am aflat numărul lui Sean. Ar fi trebuit să-l sun imediat. Nu știu de ce n-am făcut-o.

Am sunat la firma lui Emily în schimb.

Dennis Nylon Inc. Poftim! Am dezvăluit și asta. Pentru mine și pentru multe dintre voi, mămicilor, Dennis Nylon este ceea ce Dior și Chanel erau pentru mamele noastre. Un zeu al modei inabordabil, de nepermis, atotputernic.

L-am rugat pe tânărul (cu excepția lui Emily, toți cei care lucrează acolo sunt practic niște copii) care a răspuns la telefon să-mi facă legătura cu biroul lui Emily Nelson. Valerie, asistenta ei, mi-a cerut să-i spun pentru a mia oară cine sunt exact. În regulă, am priceput. Valerie nu m-a întâlnit niciodată. Dar oare în viața ei există chiar atât de multe Stephanie? Sau în a lui Emily?

I-am zis că sunt mama celui mai bun prieten al lui Nicky. Valerie a spus că îi pare rău, dar Emily a ieșit pentru scurt timp din birou. I-am zis că nu, mie îmi pare rău. Nicky dormise la mine cu o noapte în urmă, iar Emily nu venise să-l ia. Era cineva acolo cu care puteam vorbi? Mă gândeam că toate mamele ar trebui să aibă o Valerie. O asistentă! Există atât de multe lucruri pe care le facem – pentru care am avea nevoie de ajutor.

Davis avea doi asistenți, Evan și Anita. Tineri designeri talentați. Uneori, am impresia că sunt singura persoană din lume care nu are un asistent. Glumesc, desigur. Avem mult mai multe decât majoritatea oamenilor, și totuși...

Mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Valerie a spus că mă va suna imediat cineva. Dar nu m-a sunat nimeni.

Am scris adesea pe blog despre prosteasca, dureroasa sciziune care apare adesea între mamele care lucrează și mamele care stau acasă. Am păstrat acest lucru secret, dar mereu am fost puțin geloasă din cauza carierei lui Emily. A fastului, a muncii interesante, a hainelor practic gratuite! A numerelor secrete ale celebrităților, a prezentărilor de modă... a tuturor lucrurilor deosebite pe care le face Emily, în timp ce eu stau acasă și pregătesc sandvișuri cu unt de arahide, șterg suc de mere vărsat și scriu pe blog. Nu subestimez totuși cât de fericită și recunoscătoare sunt că pot să comunic cu (deja) mii de mame din lumea întreagă. De asemenea, știu și că

Emily pierde multe lucruri, de genul banalităților amuzante pe care eu și Miles le facem în fiecare după-amiază.

Acum, nimeni din compania la care lucrează Emily nu pare preocupat. Muncește acolo aproape de când a terminat facultatea. Dennis ar trebui să apară la știri și să roage să fie găsită.

Relaxează-te, Stephanie! Calmează-te. N-a trecut chiar atât de mult timp.

Mulțumesc, mămicilor. Îmi face bine simplul fapt de a ști că citiți asta.

Cu drag,

Stephanie

5.

BLOGUL LUI STEPHANIE E NUMAI VINA MEA?

Bună, mămicilor!

Ce mamă tipică sunt! Aproape că m-am convins singură că toată neînțelegerea asta e din vina mea. Probabil că Emily m-a rugat să-l țin pe Nicky două nopți, nu doar una. Atunci, de ce mi-o amintesc spunând că Nicky nu va rămâne peste noapte la noi, ci că îl va lua până la ora nouă?

Multe dintre noi au împărtășit pe acest blog cât de greu e pentru mame să mențină contactul cu realitatea – ce zi este, ce se așteaptă de la noi să facem, ce a spus sau n-a spus cineva. Nimic nu e mai ușor decât s-o convingi pe o mamă că un lucru s-a întâmplat din vina ei. Chiar dacă nu-i așa. Mai ales dacă nu-i așa.

Dar în acea după-amiază m-am autosugestionat atât de bine, încât aproape că m-am așteptat s-o văd pe Emily sub stejarul cel mare de lângă intrarea în școală, unde stă în toate zilele de vineri. Am fost atât de sigură că va fi acolo, încât, pentru o fracțiune de secundă, chiar am avut impresia că o văd acolo.

Ar fi fost imposibil să fie ea. În primul rând, era miercuri. Am avut acea senzație copleșitoare pe care o ai când nu-ți găsești copilul, iar în veșnicia care trece până dai de el, simți că inima îți va exploda. A fost o perioadă când lui Miles îi plăcea să se ascundă de mine, iar eu o luam razna de fiecare dată...

Un moment! Am un plan. Mai multe, în curând.

Cu drag,

6.

BLOGUL LUI STEPHANIE O VIZITĂ ACASĂ LA EMILY

Bună, mămicilor!

În mod normal, nu m-aș duce acasă la Emily fără s-o sun înainte. Am sunat-o pe telefonul fix. N-a răspuns nimeni. Emily mi-a dat cheile ei și mi le-a cerut pe ale mele. Am fost foarte impresionată, pentru că părea un lucru atât de cu bun-simț, de matur, de caracteristic mamelor. În plus, însemna că eram cu adevărat prietene. Puteam folosi cheile în caz de urgențe. Sau chiar și în caz că soseam mai devreme la o întâlnire a copiilor, iar cealaltă nu era acasă. Însă aceasta era o urgență. Nu doream să invadez intimitatea lui Emily, dar trebuia să mă asigur că nu căzuse și se rănise sau că nu era bolnavă și avea nevoie de ajutorul meu.

N-am putut să-i iau pe băieți cu mine. Dacă găseam ceva cumplit acolo? Imaginația mea o luase razna. Mi-am închipuit casa ei plină de sânge, în stil Charlie Manson. Mi-am imaginat-o pe ea într-o cadă plină de sânge.

Am decis să trec pe la Emily înainte de a-i lua pe băieți de la școală.

Chiar și numai să intru pe aleea ei mi s-a părut primejdios și sinistru. Cădea o ploaie ușoară, un vânt slab făcea frunzele copacilor să foșnească, iar eu am avut impresia că ramurile îmi spuneau: „Nu te duce acolo. Nu te duce!” Glumesc. Sunt o mamă serioasă. Nu aud copacii vorbind.

M-am simțit mult mai bine când am zărit pe alee mașina Maricelei, femeia care îi făcea curățenie. Maricela mi-a spus că tocmai termina, ceea ce a fost liniștitor pentru că, dacă Emily ar fi fost moartă sau ar fi zăcut neajutorată undeva, ea ar fi remarcat.

Maricela este un înger și mi-aș dori să lucreze și pentru noi, dar Miles și cu mine nu ne-o permitem. Mi-a zis:

— *Señora* a spus că o să lipsească patru zile și să trec din când în când, ca să văd dacă plantele n-au nevoie de apă.

Patru zile! Ce ușurare!

— Ai mai primit vești de la ea?

— Nu. De ce să primesc? a întrebat Maricela cu dulceață în glas. *Señora*, vă simțiți bine? Ați dori ceva de băut? De mâncat? *Señora* a lăsat niște fructe frumoase în frigider.

Fructele frumoase erau un semn bun. Emily intenționa să se întoarcă. Am cerut un pahar cu apă, iar Maricela s-a dus să mi-l aducă.

Mi s-a părut ciudat să stau pe canapeaua pe care îmi petrecusem atât de multe ore cu Emily. Canapeaua ei mare și confortabilă mi s-a părut brusc plină de cocoloașe și ciudată, precum ceva în care te puteai scufunda pentru a nu mai ieși niciodată. De parcă era o canapea-capcană, precum o plantă carnivoră care prinde muște. M-am gândit să caut indicii prin casă.

De ce nu-mi spusese Emily că avea să lipsească patru zile? Și de ce nu mă sunase? Îmi cunosc prietena. I s-a întâmplat ceva cumplit.

Faptul că mă aflu în casa lui Emily m-a făcut să mă simt și mai nervoasă, și mai speriată, așteptându-mă parcă să între și să mă întrebe ce căutam acolo. Întâi, m-aș fi simțit ușurată și foarte bucuroasă să o văd, iar apoi, poate că m-aș fi simțit vinovată, deși ea îmi dăduse suficiente motive pentru a trece pe acolo.

Unde poate fi? Îmi venea să scâncesc, ca un copilăș.

Mi-am ridicat privirea spre polița căminului, unde se afla fotografia gemenelor. Erau atâtea lucruri superbe în casa lui Emily – covoare persane, vase chinezești, piese de design emblematice, capodopere de mobilier modernist. Lui Davis i-ar fi plăcut mult casa ei, dacă ar fi apucat s-o vadă. Însă Emily îmi atrăsese atenția asupra fotografiei în alb-negru a doua fetițe îmbrăcate în rochii de petrecere și cu bentițe pe cap, straniu de frumoase și de obsedante, care zâmbeau pe jumătate, datorită unui secret numai de ele știut. Emily mi-a spus:

— Fotografia aceea a costat mai mult decât orice altceva din casa asta și îmi place mai mult decât orice. Dacă ți-aș zice cum am obținut-o, prietena noastră de la casa de licitații ar trebui să mă ucidă. Care dintre gemene crezi că este cea dominantă?

A fost aproape ca un déjà-vu sau ca o amintire din altă viață. Cealaltă viață a mea – când locuiam în oraș și lucram la o revistă. O revistă de decorațiuni interioare, pe care o poți cumpăra de la casa dintr-un supermarket, dar totuși o revistă – cu coperte, hârtie, text, poze. Am avut o viață în care întâlneam oameni care făceau comentarii ciudate și puneau întrebări interesante și aveau obiecte frumoase și neașteptate în casele lor. Oameni care vorbeau nu doar despre orele de după programul normal de la școală pe care le făceau copiii lor și despre cum știi dacă roșiile sunt cu adevărat organice. Oameni care se distrau!

— Nu știu, i-am spus eu lui Emily. Tu care crezi că este?

Ea mi-a răspuns:

— Uneori, cred că este una, alteori, cealaltă.

— Poate că niciuna dintre ele nu este, am zis eu.

— Asta nu se întâmplă niciodată, a spus ea. Întotdeauna cineva domină într-o relație, chiar și într-o prietenie.

Oare Emily era prietena dominantă? Mi-am ridicat privirea spre ea și am știut...

Iar acum prietena mea a dispărut. Și gemenele erau acolo, ochii de pe fețișoarele delicate, indescifrabile încă, privindu-mă.

Livingul era perfect. Firește. Maricela se afla acolo. Pe măsuta de cafea – Davis ar fi știut care geniu modernist o realizase – se afla o carte cu coperte necartonate. Un roman de Patricia Highsmith. *Cei care pleacă*¹. Dintre pagini se ițea un semn de carte de la librăria locală. Atunci mi-am dat seama – nu ca o străfulgerare, ci mai degrabă ca o licărire – că era posibil ca Emily să fi plecat de tot de-acasă. Să-și fi lăsat fiul la mine și să fi plecat. Oamenii fac asta. Se întâmplă uneori. Prietenii, vecinii și membrii familiei spun că n-au bănuțit nicio clipă.

M-am decis să citesc cartea lui Highsmith în speranța că voi obține informații care îmi scăpaseră. Informații despre Emily. Nu puteam să iau cartea ei. S-ar fi supărat la întoarcere. Aveam să comand un exemplar, dacă nu găseam romanul la librărie. Dacă reușeam să-mi păstrez cumpătul și să rămân rezonabilă, totul avea să se rezolve. Toată povestea se va dovedi un vis urât, o greșeală, o neînțelegere despre care eu și Emily vom râde mai târziu.

Maricela mi-a adus apa într-un pahar vintage, cu picățele. Paharul perfect. Până și paharul îi era atât de caracteristic lui Emily!

— Beți, mi-a spus Maricela. O să vă simțiți mai bine.

Am băut apa rece și limpede. Dar nu m-am simțit mai bine.

I-am mulțumit Maricelei și am ieșit din casă. Mi-am verificat telefonul. Nu primisem niciun mesaj, niciun e-mail. Eram sigură că Emily nu era dintre „cei care pleacă”.

Ceva era foarte în neregulă.

Ar fi trebuit să sun la poliție. Dar încă nu voiam să accept, învinovățindu-mă că înțelesesem greșit, că îmi auzisem prietena spunând ceva ce nu spusese.

¹ În original, *Those Who Walk Away* (n.tr.).

Din clipa aceea, subconștientul mi-a luat-o razna, rulând filme de groază cu furturi de mașini, răpiri, crime, cadavre aruncate în șanț, o lovitură în cap de pe urma căreia Emily ajunsese amnezică. Poate că o găsisese cineva. Poate că o va aduce acasă.

Acesta este motivul pentru care postez asta. Toate am auzit despre acele miracole datorate internetului. Sunt cel mai bun lucru pe care îl fac rețelele de socializare și blogurile! Așa că rog comunitatea mămicilor să fie foarte atentă, așa cum de altfel îi este în fire. Dacă vedeți o femeie care seamănă cu Emily, întrebați-o dacă este în regulă. Dacă vedeți o femeie care seamănă cu Emily și pare rănită sau rătăcită, dați-mi imediat un mesaj la numărul din partea de jos a ecranului.

Mulțumesc, scumpe mămici!

Cu drag,

Stephanie

7.

BLOGUL LUI STEPHANIE

(A DOUA ZI)

EZITARE ȘI UN TELEFON DAT LUI SEAN

Bună, mămicilor!

Somn zbuciumat. Vise ciudate. Când m-am trezit, la ora șase, n-am știut ce-i în neregulă. Apoi mi-am amintit că Emily a dispărut. Apoi mi-am amintit și restul și mi-a fost frică să mă uit la telefon. Îmi dădusem numărul privat și le rugasem pe cititoarele mele să mă anunțe dacă întâlneau vreă femeie care seamănă cu Emily, care, ca să fiu cinstită, arată ca multe mame blonde, subțiri, drăguțe și sportive. Tatuajul și inelul ar putea să restrângă grupul, dar multe mămici au tatuaje. Și cine știe dacă mai poartă inelul? Dacă a fost jefuită? Slavă Domnului că această comunitate a mămicilor este atât de rațională. Am primit doar două mesaje. Ambele locuri unde ar fi fost văzută Emily (unul în Alaska, altul în nordul Scoției – este uimitor cât de departe a ajuns să fie citit blogul meu) sunt atât de îndepărtate, încât nu-mi dau seama cum ar fi putut ea să ajungă acolo în scurtul timp (îmi tot spun că e scurt) de când a plecat.

Chiar mă gândisem să-mi schimb numărul de telefon în caz că mii de mămici începeau să mă contacteze încercând să-mi fie de ajutor. Totuși... deși mereu trebuie să avem grijă să nu dezvăluim informații personale, este singurul

meu număr pe care îl are Emily, iar eu încă sper că mă va suna. Iar Nicky și cu mine avem nevoie ca ea să poată lua legătura cu noi.

La cina din a doua seară, Nicky a început să fie agitat. Oricare copil ar fi fost. Sunt sigură că i s-a transmis nervozitatea mea. Până acum, n-a mai rămas niciodată două nopți la rând, cu excepția weekendului în care părinții lui au fost plecați, iar noi ne-am distrat de minune și nimeni nu a fost nervos. Acum, Nicky a început să mă întrebe când se întoarce mama lui. Și-a mâncat burgerul vegetal, iar imediat după aceea, a vomitat. L-am mângâiat pe cap și i-am spus că mama lui se va întoarce curând și că îl sun pe tatăl lui.

Era ora șapte când l-am sunat pe Sean, care se afla în Anglia. Eram atât de disperată, încât am uitat (prostește) de diferența de fus orar. A răspuns buimac de somn.

— Te-am trezit? Îmi pare nespus de rău!

De ce îmi ceream scuze? Soția lui dispăruse!

— Nu m-ai trezit, a răspuns el cu vocea îngroșată. Cine e la telefon?

Am simțit nevoia bizară dea chicoti, pentru că mereu m-am întrebat dacă Sean ar mai avea acel distins accent englezesc la trezirea dintr-un somn profund. Îl avea.

— Sunt prietena lui Emily, am spus eu. Stephanie.

— Stephanie, a repetat el.

Habar n-avea cine eram, deși ne văzuserăm de multe ori.

— Ce s-a întâmplat, Stephanie?

— Nu vreau să fiu alarmistă, am zis eu, dar Emily l-a lăsat pe Nicky la mine, iar eu mă întrebam... unde este ea și când intenționează să se întoarcă. Probabil că am înțeles greșit ce mi-a spus. N-am știut că Nicky va sta...

Practic, am auzit când a ajuns la capătul răbdării și a izbucnit pe un ton sec:

— Este într-o călătorie de afaceri. Va fi plecată câteva zile.

Foarte tranșant, foarte limpede.

— O! am rostit eu. Ce ușurare! Îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Nu-i nicio problemă, a spus el. Poți să mă suni oricând ai nevoie de mine... Stephanie.

Abia după ce am închis, mi-am dat seama că nu mă întrebasese ce mai face Nicky. Ce fel de tată era? Ce fel de soț? Nu era nici măcar puțin îngrijorat din pricina soției? Dar de ce ar fi fost îngrijorat? Amândoi erau în călătorii de afaceri. Acesta era modul lor de viață. Chiar credeam că un soț și o soție trebuiau să vorbească în fiecare seară?

În plus, îl trezisem din somn. Mulți bărbați pot rămâne doar pe jumătate conștienți mult timp după ce se trezesc. Un alt lux pe care mamele singure nu și-l permit.

Emily nu s-a întors în seara aceea. Nu l-am mai sunat pe Sean, ci m-am prefăcut din nou că totul era în regulă. O seară normală cu copiii. Nicky a plâns de câteva ori. L-am lăsat pe băieți să se urce în patul meu și să se uite la desene animate până a venit vremea să se culce. Am îndesat gândurile rele într-un colțișor al minții – un lucru pe care mamele învață să-l facă uneori. Trebuia doar să am răbdare. Să mai aștept o zi. Nu puteam face altceva, trebuia să aștept.

Emily nu a apărut până în seara următoare, când Sean s-a întors din Anglia. M-a sunat de la aeroport. Acum și el părea îngrijorat. Și-a lăsat lucrurile acasă, unde probabil că sperase (sau se temuse!) s-o găsească pe Emily. Apoi, a venit direct la mine.

De îndată ce Nicky a auzit vocea tatălui său, a venit fugind din camera lui Miles. L-a cuprins pe taică-său în brațe. Sean l-a ridicat, l-a sărutat și l-a strâns la piept.

Cumva, faptul că Sean se afla în casa mea și că își ținea în brațe băiețelul înspăimântat, dar viteaz mi-a transformat temerile apoase în gheață solidă.

Era real. Prietena mea dispăruse.

Mămicilor de pretutindeni, vă rog, ajutați-mă!

Cu drag,

Stephanie

8.

STEPHANIE

Mama obișnuia să spună că toată lumea are secrete. Nu este deloc un lucru grozav pe care să i-l zici unei fiice dacă vrei să devină o persoană normală, care să aibă relații normale cu alți oameni normali. Însă, cu siguranță, mama a avut motivele ei.

La patru zile după moartea tatei, când eu aveam optsprezece ani, un străin a bătut la ușa noastră. Mama s-a uitat pe fereastră și a spus:

— Uite, Stephanie! Este tatăl tău.

Auzisem expresia „îneebunită de durere”, dar mama era perfect normală. Desigur, inima îi era frântă din cauza morții tatei. Se iubiseră foarte mult. Cel puțin din câte știam eu.

Poate că niciuna dintre noi nu credea că tata nu mai era. Călătorise foarte mult, așa că, o vreme după ce făcuse infarct pe terenul de golf de lângă casa noastră, aflată într-o suburbie drăguță a orașului Cincinnati, a părut ca și cum încă era plecat cu afaceri. Fusesse director la o companie farmaceutică și participase la conferințe și întâlniri ținute în toată țara.

În sfârșit, ceea ce mama dorise de fapt să spună era: „Uite! Arată ca tatăl tău când avea douăzeci și patru de ani. Ca în anul în care ne-am căsătorit”.

M-am uitat pe geam. Tânărul din pragul casei noastre parcă era mirele din fotografia de la nunta părinților mei.

Nu-l mai văzusem niciodată, dar am avut impresia că îl văzusem în fiecare zi a vieții mele. De fapt, chiar așa era. Îl văzusem în fotografia înrămată de pe pianul prăfuit.

Singura diferență era că străinul purta blugi și o geacă din denim, nu un smocking alb, iar părul negru avea o tunsoare modernă, nu lins spre spate, în stil Elvis, cum îl avea-tata în fotografia de nuntă.

Mama mi-a spus:

— Poftește-l înăuntru.

Era atât de frumos, încât nu mă puteam abține să nu mă holbez la el. Și tata fusese frumos înainte de a călători prea mult, de a bea excesiv și de a mânca hrana deloc nutritivă din aeroporturi.

Mama i-a zis tânărului:

— Rămâi unde ești. Nu spune un cuvânt.

A înșfăcat fotografia de pe pian și i-a dat-o. El a privit poza. A părut șocat. Apoi, a râs cu putere. Toți am râs.

El a zis:

— Presupun că nu mai e nevoie de testul ADN.

Numele lui era Chris. Locuia în Madison, Wisconsin. Tatăl meu era și tatăl lui. Se vedeau o dată la șase luni – tata își aranja călătoriile astfel încât să poată trece prin Wisconsin, ca să-și viziteze cealaltă familie, pe Chris și pe mama lui.

Chris văzuse ferparul despre moartea tatălui său în versiunea online a ziarului nostru local. Îi apăruse în Google Alert, ceea ce m-a făcut să cred că își dorise (sărmanul!) să știe dacă tata murea. Tatăl lui. Mama lui murise din cauza unui infarct, cu un an în urmă. Desigur, Chris nu a fost menționat în ferpar, dar noi am fost. Și eram trecute – de fapt, tata era trecut – în cartea de telefoane.

Mi-a trebuit ceva vreme până să realizez pe deplin că tipul acela grozav era fratele meu vitreg. Mă tot așteptam să spună că era un văr îndepărtat, care, întâmplător, semăna cu tata.

Și mai e un detaliu ciudat pe care ar trebui să-l adaug: în momentul acela, eu semănăm aproape perfect cu mama când avusese vârsta mea. (Încă semăn cu ea, dar mai puțin decât înainte.) Arătam ca ea în fotografia de nuntă, iar proaspăt găsitul meu frate, Chris, semăna cu tata – cu tatăl nostru.

Așa că iată-ne, un fericit cuplu de miri descins direct de pe tortul de nuntă și donat douăzeci de ani mai târziu. Ce pot să spun? Era grozav...

Eu purtam blugi și un tricou, dar eram conștientă că adoptasem poziția mamei în rochia de nuntă, cu coatele lipite de corp și cu mâinile îndoite pe piept ca niște lăbuțe de veveriță. După ce m-am silit să las brațele în jos și să am o atitudine normală, l-am văzut pe Chris aruncând o privire către sânii mei.

Oare mama bănuise adevărul? De asta spunea că toată lumea are secrete? Nu m-am putut hotărî s-o întreb nici chiar după ce – mai ales după ce – Chris a intrat în viețile noastre.

L-a invitat pe Chris să ia loc la masa din bucătărie și i-a oferit o farfurie cu mâncare rece, care rămăsese de la înmormântarea tatei. Comandaserăm mult prea multă și, cu toate că șocul morții tatei era amplificat de șocul apariției noului frate, faptul concret că el stătea pe locul tatei și mânca mortadella făcea ca totul să pară aproape normal. Aproape firesc.

Mama a spus:

— Chris, ne pare tare rău că nu te-am invitat la înmormântare!

De ce își cerea mama scuze? Pentru că așa făcea mereu, după cum este de așteptat ca femeile să facă. Totul este mereu din vina noastră! Deși îmi părea rău pentru mama, îmi doream să tacă.

Chris a zis:

— O, de ce? Voi nu știați de existența mea.

Probabil că toți ne-am gândit că era vina tatei. Dar era puțin cam târziu ca să-l învinovățim.

Chris a spus:

— Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze.

— Pentru ce? a întrebat mama.

— Pentru că am apărut în felul acesta, a zis el. Și cred că și pentru... faptul că exist.

Chris avea un zâmbet frumos. Am râs cu toții din nou. Mama și cu mine nu mai râseserăm atât de mult de la moartea tatei.

— Mai mănâncă, i-a spus mama și i-a umplut din nou farfuria fără a aștepta ca el să-i răspundă.

Mi-a plăcut să-l văd cum mănâncă, apreciativ și cu poftă.

Oare viața mea ar fi fost altfel dacă mama n-ar fi zis că era prea târziu ca el să pornească atunci pe lungul drum înapoi către casă? Dacă nu l-ar fi invitat pe Chris să rămână peste noapte la noi?

Ce s-a întâmplat era de așteptat să se întâmple. Chris și cu mine am stat de vorbă toată noaptea. Nu-mi amintesc despre ce am vorbit. Despre viețile noastre, despre speranțe, despre temeri. Despre copilărie, despre visuri de viitor. Ce pot să spun în apărarea mea? Ce știam eu? Aveam optsprezece ani. Eram un copil.

Dimineată, Chris mi-a cerut numărul de telefon. În după-amiaza următoare, m-a sunat. Nu plecase spre Wisconsin. Se cazase la un motel aflat nu departe de casa noastră.

Eu deja aveam un iubit. Cu puțin timp în urmă, mă dusesem cu el la balul de absolvire a liceului. Făcusem sex cu el de câteva ori. Era primul tip cu care făcusem sex și mă întrebam de ce se făcea atât caz de asta.

Nu m-am gândit la iubitul meu. M-am gândit cât de repede puteam conduce până la motelul lui Chris fără să iau o amendă.

Chris îmi spusese în ce cameră stătea. M-am înfiorat când am bătut la ușă și n-am încetat să tremur când am intrat și l-am sărutat cu timiditate în semn de salut, iar apoi m-am uitat unde să mă așez. Lângă un birou se afla un scaun șubred, pe care hainele lui erau puse îngrijit. Amândoi am știut că aveam să mă așez pe pat.

El s-a așezat lângă mine. Dosul mâinii lui mi-a atins un sân.

— Vino aici, a spus el, deși eu eram deja acolo.

Încă îl aud zicând asta, iar când se întâmplă, simt cum mi se taie răsuflarea, iar genunchii mi se înmoaie la fel ca atunci. După aceea, am înțeles ce trebuia să fie sexul. De ce oamenii făceau totul pentru el. De ce mureau pentru el. Iar după ce am aflat, nu m-am mai săturat de el. Nu mai exista cale de întoarcere. Eu și Chris n-am putut sta departe unul de celălalt. Doream, aveam nevoie să fiu acolo, în acel loc incitant, intim, care îmi oferea o plăcere intensă și unde puteam ajunge împreună.

Trebuie să fiu atentă când și unde îmi îngădui să-mi amintesc cum era când am fost cu Chris. Nu mă pot gândi la asta când sunt în public și cu siguranță nu când conduc. Acea dorință lichidă mă copleșește. Pleoapele mi se îngreunează adormite de dor. Închid ochii pentru a mă feri de fierbințeală și simt cum mă topesc de dorință pură.

•

În seara în care Sean s-a întors de la Londra, i-am culcat pe băieți în camera lui Miles. Nicky a plâns și nu a vrut să se culce, fiindcă tatăl lui era

acasă. Și (firește) pentru că mama lui nu era. Însă Sean a venit la mine și a stat cu el până a adormit.

L-am întrebat pe Sean dacă nu dorea să bea ceva.

— În viața mea nu mi-am dorit atât de tare să beau ceva, a răspuns el. Ceva tare. Dar nu cred că este o idee bună să mirosoa alcool când va veni poliția.

M-am simțit ușurată când a chemat poliția. Însemna că lua lucrurile în serios. Simțisem că era nepotrivit ca eu să sun și să-mi dau prietena dispărută. Îl așteptasem pe Sean.

Nu știu de ce au trimis polițiști de patrulă, care, în orașul nostru, se ocupă mai mult de trafic. Țasta-i domeniul lor. Și câte o dispută conjugală.

Ce ciudat că polițiștii erau cei care ar fi trebuit să pară vinovați când au intrat. Sergentul Molloy avea păr roșcat și o mustață la fel, ca un star porno de modă veche. Rujul agentei Blanco (chiar aveau voie polițistele să folosească atât de mult machiaj?) era întins. Mi-a trecut prin minte că se giugiuleau în mașina de patrulare când sunase Sean.

Poate că de aceea păreau confuzi. La început au crezut că eu eram soția lui Sean, așa că de ce își dăduse nevasta dispărută? Iar apoi au crezut că aceea era casa lui Sean... A trecut ceva vreme până au priceput cum stăteau lucrurile – Sean era soțul, eu eram prietena. Când sergentul Molloy a întrebat de cât timp lipsea Emily, Sean s-a uitat la mine, eu am zis că de șase zile, iar sergentul Molloy a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că soția lui (purta verighetă) pleca mereu cu săptămânile fără să anunțe pe cineva. Agentă Blanco l-a privit semnificativ, dar sergentul se uita la Sean de parcă se întreba de ce acesta trebuise să afle de la mine de cât timp lipsea nevasta lui. Sau de ce așteptasem atât de mult pentru a o da dispărută.

— Îmi cer scuza, a rostit Sean. Mă resimt puțin de pe urma diferenței de fus orar.

— Ați călătorit? a întrebat sergentul Molloy.

— Am fost la Londra, a spus Sean.

— V-ați vizitat familia?

Strălucită deducție, Sherlock. Accentul l-a dat de gol.

— Am fost cu afaceri.

Polițiștii s-au uitat lung unul la altul. Probabil că, la academia de poliție, învățaseră că soțul este întotdeauna primul suspect. Dar se părea că lipsiseră de la ora când se explicase ce era de făcut când soțul se aflase pe celălalt țărm al Atlanticului la momentul dispariției soției.

— Mai așteptați vreo două zile, a spus sergentul. Poate că a vrut să plece o vreme, să-și ia o scurtă vacanță de la viața ei.

— Nu înțelegeți! am zis eu. Emily și-a lăsat fiul la mine! N-ar pleca niciodată lăsându-l la mine fără să mă sune sau să-mi dea vreun mesaj.

— Un motiv în plus, a spus agenta Blanco. Eu am trei copii și, credeți-mă, sunt zile când visez ce plăcut ar fi să iau o pauză, să mă duc la un spa drăguț și confortabil și să am puțin timp pentru mine.

M-am distanțat pentru o clipă, gândindu-mă la blogul meu și la faptul că mamele ziceau mereu astfel de lucruri. Însă Emily nu era așa. Cum să-i fac să înțeleagă că era cu adevărat ceva în neregulă?

Între timp, polițiștii l-au întrebat pe Sean dacă încercase să ia legătura cu prietenii și cu rudele ei.

— Eu sunt prietena ei, am rostit eu. Cea mai bună prietenă. Eu sunt cea căreia i-ar spune dacă...

Sergentul Molloy m-a întrerupt:

— Familia? Rudele apropiate?

— Mama ei locuiește în Detroit, a zis Sean. Dar sunt sigur că Emily nu s-ar fi dus acolo. Ea și maică-sa s-au înstrăinat de ani de zile.

Am fost șocată. Emily îmi dăduse de înțeles că ea și mama ei țineau una la alta, deși nu aveau o relație foarte strânsă. Emily fusese atât de compătimitoare când îi povestisem despre mama și tata.

— Aveți idee de ce? a întrebat agenta Blanco.

Ce legătură putea avea asta cu dispariția lui Emily? Probabil își închipuiau că insignele și uniforme le dădeau dreptul să pună orice întrebări indiscrete doreau.

— Soției mele nu-i plăcea să vorbească despre asta, a rostit Sean. Era vorba despre probleme din trecutul îndepărtat, care n-au fost rezolvate. Oricum, sărmana ei mamă suferă de demență. Din spusele soției, nici măcar nu știe bine cine este și unde se află. Are multe perioade când nu mai are contact cu realitatea. Crede că soțul ei – care a murit cu un deceniu în urmă – încă trăiește. Dacă n-ar fi îngrijitoarea ei...

— Chiar și așa, a zis agenta Blanco, oamenii care au necazuri se îndreaptă adesea spre casa copilăriei lor, primul loc unde s-au simțit în siguranță.

— Vă garantez că soția mea nu este acolo. În mod cert, nu s-a simțit în siguranță acolo. Și de ce ar avea soția mea necazuri?

Oare era posibil ca Sean să mintă? Emily nu pomenise niciodată faptul că mama ei era bolnavă. Singurul lucru de care se plânsese era că mama ei ura pata neagră pe care o avea sub ochi și insista să și-o scoată. Emily se opusese – în principal, pentru a-și sfida mama dar acel conflict o făcuse să fie toată viața complexată din cauza punctulețului întunecat.

Și eu, care crezusem mereu că ne spuneam totul.

Polițiștii abia așteptau să plece și să-și scrie raportul. Sau poate că erau doar nerăbdători să reia giugiuleala în mașina de poliție. Ne-au zis să îi anunțăm dacă primim vreo veste de la Emily și că, dacă nu apare, detectivii vor lua legătura cu noi. O zi sau două? *Serios?*

Sonerie de la intrare s-a auzit din nou. Era sergentul Molloy.

— Încă un lucru, a spus el, precum Peter Falk în reluările vechiului serial *Columbo*. Aproape că am izbucnit în râs. Sper că nu plănuiești să mai faci vreo călătorie în Europa, în viitorul apropiat, i s-a adresat el lui Sean.

— Rămân aici, a spus Sean cu răceală. Adică, la mine acasă. Unde voi avea grijă de fiul meu.

După ce am auzit mașina de poliție ieșind de pe alee, am zis:

— Bănuiesc că acum vrem băutura aia.

— Categorie, a rostit Sean.

Am turnat în două pahare câte un bourbon dublu și ne-am așezat la masa din bucătărie, sorbindu-ne băuturile fără să spunem nimic. Era aproape plăcut să bem fără să vorbim, să am un bărbat în casă după atâta vreme. Dar apoi mi-am amintit de ce se afla Sean acolo. Și m-am îngrozit din nou. I-am zis:

— Poate că ar trebui s-o suni pe mama ei.

Măcar se chema că făceam ceva. Și voiam să fiu acolo când Sean suna. Fie Emily nu-mi spusese un lucru important despre viața ei, fie îl mințise pe Sean. Sau Sean îi mințise pe polițiști. Dar nimic nu avea sens. De ce să mintă el despre așa ceva? De ce să mintă ea?

— Sigur, a spus el. Merită încercat. Cel puțin pot vorbi cu îngrijitoarea măică-sii.

Sean a format numărul. Am vrut să-l rog să pornească difuzorul telefonului, dar ar fi părut prea bizar.

— Bună, Bernice, a rostit el. Îmi pare rău că te deranjez, dar știi cumva ceva de Emily? Da, desigur. Bănuiam că nu. Nu, totul e-n regulă. Cred că este într-o călătorie de afaceri. Iar eu tocmai m-am întors acasă. Nicky face bine, a stat la o prietenă. Nu vreau să te alarmez... A urmat o perioadă de tăcere. Apoi, Sean a spus: Desigur, vorbesc cu ea dacă vrea asta. Mă bucur să aud că este într-una dintre zilele ei bune.

A urmat o altă tăcere, apoi:

— Bună seara, doamnă Nelson. Sper că vă simțiți bine. Mă întreb dacă ați primit de curând vreo veste de la fiica dumneavoastră.

Tăcere.

— Emily. Ei bine, nu, am bănuț. Transmiteți-i dragostea mea dacă o vedeți. Și dumneavoastră, multă sănătate. La revedere.

Când a închis, în ochii lui Sean erau lacrimi. Iar eu m-am simțit cumplit că gândisem urât despre el și că fusesem suspicioasă. Oricât de amestecate erau sentimentele mele față de Sean, Emily era soția lui. Mama lui Nicky. Sean o iubea. Și amândoi eram implicați în asta.

— Of, sărmana bătrână! a rostit Sean. M-a întrebat: „Fiica mea? Care fiică?”

Auzind asta, aproape că am fost bucuroasă că mama a murit subit, fără să sufere, fără s-o văd dispărând în etape.

— Ce zici de cabana de pe malul lacului? l-am întrebat eu. Cea din Michigan. Unde v-ați dus de ziua ta. Crezi că e posibil să fie acolo?

Sean mi-a aruncat o privire rapidă, întrebătoare, parcă nedumerit de unde știam de cabană, de parcă n-ar fi vrut să știu de ea. Nu-și amintea că eu avusesem grijă de Nicky când el și Emily își petrecuseră acolo romanticul weekend de ziua lui?

— Nici vorbă, a spus el. Îi place mult acolo. Dar nu singură. Niciodată, singură. Se temea că locul ăla e bântuit.

— Cum adică bântuit? am întrebat eu.

— Nu știu, a zis Sean. N-am întrebat-o niciodată. O dată a spus că e plin de fantome.

M-am întrebat cât de strânsă era relația dintre Sean și Emily dacă ea i-a zis că acea cabană e bântuită, iar el n-a fost niciodată curios să afle în ce sens.

— Mi-a spus că părinții ei erau foarte reci, distanți față de oameni, dornici să controleze totul și că perioada grea prin care a trecut până pe la douăzeci și ceva de ani a fost o reacție la ce a îndurat în casa părintească lipsită de iubire. Am considerat întotdeauna că acesta era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun. Copilăriile noastre au fost un dezastru.

Dispariția lui Emily și, bănuiesc, bourbonul îl făcuseră pe Sean – în mod normal, atât de britanic și de rezervat – să vorbească mai liber decât îl auzisem vreodată. De fapt, înainte de asta, nu schimbaserăm niciodată mai mult de câteva cuvinte, adică vreau să spun că vorbea mai liber decât mi-aș fi imaginat că poate să o facă. Voiam să-i spun că și copilăria mea fusese un dezastru. Dar un alt fel de dezastru. În copilărie, mi s-a părut ceva normal. Abia mai târziu am aflat ce dezastru fusese.

Dar n-am zis nimic din toate astea. Nu doar fiindcă existau lucruri pe care nu doream ca Sean să le știe, ci și fiindcă m-am temut să nu pară că eu concuram cu el și cu Emily pentru cea mai dezastruoasă copilărie.

La scurt timp după aceea, într-o după-amiază, Sean m-a sunat și m-a întrebat dacă pot să-l iau pe Nicky de la școală. Detectivii îi ceruseră să se

ducă la sediul din Canton. Avea să plece de la serviciu pentru a merge acolo, dar nu știa cât de repede urma să ajungă acasă.

Era ora șase când a ajuns la mine. Fusese chestionat de doi detectivi, tot un bărbat și o femeie. Detectivii Meany² (vă vine să credeți că chiar asta era numele ei?) și Fortas. Mi-a spus că i s-au părut doar o idee mai competenți decât polițiștii de patrulă care veniseră la mine acasă.

Dar măcar se osteniseră să ia legătura cu poliția din Detroit, care o vizitase pe mama lui Emily și primise același răspuns ca și Sean. Nu, doamna Nelson nu o văzuse. Nu, doamna Nelson habar n-avea unde era fiica ei. De fapt, vorbiseră mai mult cu îngrijitoarea. Doamna Nelson era într-una dintre „zilele ei proaste” și abia dacă își amintea numele fiicei sale.

Sean mi-a mai zis că, de-a lungul conversației cu detectivii, a avut permanent impresia că aceștia urmau instrucțiunile dintr-un manual: Interviu cu soțul soției dispărute – reguli de bază. Totuși, fusese istovitor. Îi pusese aceleași întrebări iarăși și iarăși. Știa unde s-ar fi putut duce Emily? Aveau o căsnicie fericită? Se certaseră? Avea vreun motiv să fie nemulțumită? Exista vreo posibilitate să aibă o relație extraconjugală? Consumase vreodată alcool sau droguri?

— Le-am spus că a consumat la un moment dat droguri, ca să vadă cum este, pentru scurt timp. Așa cum am făcut toți la douăzeci de ani. Le-am zâmbit ca un idiot. M-am făcut de râs. Ei nu mi-au zâmbit în replică. Ei nu s-au prostit la douăzeci de ani. A durat ore în șir. În sala aia mizerabilă de interogatorii. Îmi puneau un șir de întrebări, apoi o luau de la capăt. Exact ca în emisiunile alea de la BBC despre procedurile detectivilor, care mie mi-au plăcut întotdeauna, iar lui Emily nu. Și totuși... n-am avut nicio clipă impresia că mă suspectau cu adevărat de ceva. Sincer să fiu, Stephanie, am simțit că nu credeau cu adevărat că Emily e moartă. Nu știu de ce, cum de au îndrăznit să creadă că știu ceva despre noi. Despre căsnicia mea. Dar am avut impresia că erau de părere că Emily pur și simplu a plecat. A fugit de-acasă. Tot spuneau: „În absența unui cadavru, în absența vreunui indiciu că s-a comis o crimă...” Iar mie îmi tot venea să țin la ei: „Dar cum rămâne cu faptul că Emily a dispărut?”

— Și cum rămâne?

Mă agățasem de fiecare cuvânt al lui Sean, dar în același timp mă gândeam că remarcă lui legată de faptul că lui Emily nu-i plăceau procedurile detectivilor era primul reproș pe îl auzisem făcându-i-l vreodată. Ea avusese nenumărate lucruri să-i reproșeze. Că n-o asculta. Că o

² Persoană răutăcioasă (n.tr.).

făcea să se simtă proastă. Toate soțiile din oraș ar fi putut spune la fel despre soții lor. Și eu aș fi putut zice asta despre Davis.

Câteva zile mai târziu, a sunat detectivul Meany. M-am bucurat că Sean mă avertizase în privința numelui ei, așa că am reușit să nu chicotesc și nici să nu spun vreo prostie când s-a prezentat. M-a rugat să trec pe la sediul lor când voi avea timp. Că aveau să-și facă programul în funcție de al meu. Mi s-a părut drăguț. Dar de ce am avut impresia că deslușesc o notă disprețuitoare, ironică în vocea ei când a rostit cuvântul program?

După ce l-am lăsat pe Miles la școală, m-am dus cu mașina la secția din Canton. Mărturisesc că eram agitată. Mi se părea că toată lumea se uita la mine de parcă făcusem ceva rău.

Detectivul Meany și mult mai tânărul detectiv Fortas mi-au pus aceleași întrebări pe care i le puseseră lui Sean. În principal, au dorit să afle dacă Emily fusese nefericită. Tot timpul cât am vorbit, detectivul Fortas și-a verificat telefonul, iar de două ori a trimis un mesaj despre care am știut că n-are nicio legătură cu mine. Le-am spus:

— Era foarte mulțumită de viața ei. N-ar fi făcut niciodată așa ceva. O soție și o mamă devotată a dispărut, iar voi nu faceți nimic!

Oare de ce numai eu îmi susțineam prietena? De ce soțul ei nu zisese ce spuneam eu? Poate pentru că Sean era britanic. Era prea politicos. Sau poate simțea că asta nu era țara lui. Era treaba mea să fac asta.

— În regulă. Detectivul Fortas a vorbit pe un ton de parcă îmi făcea o mare favoare. O să vedem ce putem afla.

În weekendul acela, detectivii au apărut acasă la Sean și Emily și l-au întrebat dacă pot arunca o privire. Din fericire, Nicky era la mine – se juca împreună cu Miles –, așa că Sean i-a poftit în casă. Mi-a spus că au căutat rapid, sumar. Aproape că avusese impresia că erau niște agenți imobiliari sau samsari de case care se gândeau să facă o achiziție.

I-au cerut niște poze cu Emily. Sean le-a dat niște instantanee. Din fericire, mai întâi m-a sunat pe mine, iar eu i-am sugerat să nu le dea nicio fotografie în care apărea și Nicky. A fost de acord că era o idee bună.

Amândoi le-am dat detectivilor o descriere completă a lui Emily – tatuajul de la încheietură, părul, inelul cu safir și diamante. Sean a plâns când le-a spus de inel. A trebuit să fac un efort pentru a nu le zice de parfum. Nu mi s-a părut a fi ceva ce-i spui unui detectiv care caută o persoană dispărută. Liliac? Crini? Călugărițe italiene? Vă mulțumim pentru ajutor, doamnă. O să vă sunăm dacă mai avem nevoie de dumneavoastră.

•

În cele din urmă, s-au trezit din profunda letargie „fashionistă” și cei de la compania unde lucra Emily. Tăcerea lor nu a fost surprinzătoare. Ea era

vocea publică a firmei Dennis Nylon Inc., iar fără ea, nimeni nu știa cum să vorbească.

Dennis Nylon era numele punk adoptat de șeful ei în anii '70. Se ridicase din moda extravagantă a străzii și devenise unul dintre cei mai șic și scumpi designeri din lume. Purtându-și strălucitorul costum negru unisex semnat Dennis Nylon, el apăruse la știrile de la ora șase pentru a declara că firma lui coopera pe deplin și susținea eforturile detectivilor de a o găsi pe Emily Nelson, iubita lor angajată și neprețuită prietenă. Purta o cravată cu logoul companiei, ceea ce mi s-a părut de prost gust. Dar poate că nimeni altcineva nu a remarcat.

De fapt, exprimarea lui a fost „să aflăm ce s-a întâmplat cu Emily Nelson”. Faptul că el părea atât de sigur că lui Emily i se întâmplase ceva mi-a dat fiori. În partea de jos a ecranului era un număr de telefon pentru cei care puteau oferi informații. Părea un soi de anunț comercial, cu un număr de telefon la care să suni dacă doreai să comanzi cravata. Totuși, apariția lui la televizor a atras mai multă atenție asupra cazului, cel puțin pentru o vreme. Am aflat de la detectivi că firma lui făcuse o donație substanțială departamentului de poliție pentru a-i stimula pe detectivi să facă tot acel efort suplimentar.

Dennis Nylon Inc. s-a oferit să facă pliante și să le distribuie în zonă. Compania a trimis un autobuz plin cu stagiați în modă, iar timp de o zi întreagă, orașul nostru a forfotit de tineri androgini subponderali, toți cu tunsori asimetrice și haine mulate, care cărau maldăre de fluturași și afișe, capsatoare pentru stâlpii de telefon și benzi dublu adezive pentru vitrinele magazinelor. AȚI VĂZUT-O PE ACEASTĂ FEMEIE? Nici măcar eu nu eram sigură că o văzusem vreodată, fiindcă acel portret al lui Emily – cu machiaj din belșug, cu părul coafat și cu micul semn din naștere eliminat cu ajutorul Photoshopului – semăna atât de puțin cu prietena mea încât nu sunt sigură că aș fi recunoscut-o. Să văd acele poze pretutindeni era și tulburător, și liniștitor – erau o permanentă și supărătoare aducere aminte că o pierdusem, dar ne aduceau și slaba consolare că măcar cineva făcea ceva.

În orice caz, ceva sau cineva i-a făcut pe detectivii Meany și Fortas să se deranjeze măcar atât cât să se consulte cu tocilarii lor, care au cercetat înregistrările de pe camerele video. Au identificat-o pe Emily în aeroportul JFK, unde îl sărutase pe Sean de rămas-bun, în fața terminalului. Dar nu a luat avionul de San Francisco, pentru care avea rezervare. Nici eu, nici Sean nu știusese că ea avusese de gând să se ducă în Vest.

Impresia lui Sean fusese că ea era în drum spre Manhattan și că se dusesese la JFK cu mașina lui de serviciu pentru a-i ține de urât și a-și lua la revedere de la el. Crezuse că, după aceea, avea să se ducă la birou și că, mai târziu,

avea să plece în călătoria de afaceri. Cei de la compania Dennis Nylon însă nu știau despre vreo călătorie de afaceri pe Coasta de Vest.

Camerele de supraveghere o filmaseră plecând din fața terminalului, apoi ducându-se la o agenție de închiriat mașini, de unde luase un sedan cu patru portiere. Luase prima mașină care i se oferise, o Kia albă. Polițiștii îl chestionaseră pe agentul de la închirieri, însă acesta nu-și amintise nimic în afară de faptul că Emily fusese foarte categorică în privința faptului că nu dorea o mașină cu GPS. Asta nu i se păruse ciudat, deoarece mulți oameni nu doreau să plătească în plus pentru un sistem de navigație când deja aveau unul în telefon.

Asta nu mi s-a părut în neregulă. Emily avea un simț foarte bun al orientării. Ori de câte ori ne duceam undeva, chiar și la ștrandul orașului, eu conduceam, iar ea afișa harta traseului pe telefon. Știa cum să afle care erau locurile aglomerate, deși în orașelul nostru nu este niciodată aglomerat, decât în preajma gării la orele de vârf. Iar eu oricum nu mă duc niciodată acolo, pe când ea se duce cinci zile pe săptămână.

Oare unde se ducea cu mașina aceea? De ce nu mi-a trimis un mesaj sau de ce nu m-a sunat?

Vestea bună: genialii detectivi au descoperit că firma de închirieri avea sisteme E-ZPass pe mașinile sale și au găsit-o pe a ei la o stație de taxare aflată la vreo trei sute de kilometri vest de Manhattan, pe Pennsylvania Turnpike. Vestea proastă: acolo au pierdut-o. Se pare că Emily a părăsit șoseaua principală, a luat-o pe drumuri lăturalnice, și-a aruncat telefonul și a dispărut. Într-o zonă pustie.

Sean și cu mine le-am cerut detectivilor să alerteze poliția statală și locală de lângă stația unde fusese văzută ultima oară, dar deja făcuseră asta. Dacă fugise, putea fi oriunde. Existau nesfârșite zone pustii pe drumurile secundare. Trebuiau să vadă ce piste noi apăreau.

Zone pustii. Chiar și numai aceste cuvinte îmi stârneau fiori de groază.

•

Următoarea surpriză a fost că Emily retrăsese două mii de dolari de la bancă. Acest lucru sugera clar că plănuise o călătorie.

Nu poți scoate atât de mulți bani de la un bancomat, cel puțin nu în orașul nostru. Poliția a spus că filmările de la bancă o înfățișau la ghișeu – singură. Câteva zile la rând. Mi se părea posibil (paranoice de mine) ca un criminal sau un hoț de mașini s-o fi așteptat afară, amenințând-o că-i va face rău familiei sale dacă va cere ajutor. N-am înțeles niciodată de ce polițiștii n-au părut nicio clipă să ia acest scenariu în serios. Oare ei nu se uită la știri? Mame inocente erau răpite din parcările mallurilor practic în fiecare zi.

Sean le-a spus celor de la firma unde lucra că nu putea pleca nicăieri până când soția lui nu era găsită. S-a oferit să-și ia concediu fără plată. Însă cei de-acolo l-au înțeles și l-au trecut cu jumătate de normă. Avea să lucreze la un proiect local, ca să poată munci acasă, urmând să facă doar ocazional drumuri din Connecticut până în oraș.

Sean era atât de prezent pentru Nicky. Atât de grijuliu și de atent, încât era o plăcere să-i vezi. Îl ducea pe Nicky la școală în fiecare dimineață și îl lua în fiecare după-amiază. Discuta foarte des cu doamna Kerry, parțial pentru a o ține la curent cu evoluția investigației, deși probabil că ea deja știa totul – sau în orice caz foarte multe – despre asta.

La început a existat ceva publicitate datorită (cred că în cea mai mare măsură) lui Dennis Nylon. Disparația unei mame din Connecticut! Sean, bravul și îndureratul soț, a apărut la televizor și i-a rugat pe cei care au văzut-o pe Emily să contacteze autoritățile. A fost pe deplin convingător și sunt sigură că toată lumea l-a crezut. Însă a apărut doar la știrile locale, iar povestea noastră deja ieșise din reflectorul de lumină creat de Dennis Nylon.

Când detectivii au aflat că Emily închiriasse o mașină și că retrăsese de la bancă o sumă considerabilă, cazul a părut și mai mult să fie o poveste despre o soție care a fugit de-acasă. Interesul presei s-a risipit treptat, iar reporterii au început să se ocupe de altele. Alibiul soțului s-a confirmat. Nu existau indicii, piste sau dovezi noi, iar Emily tot dispărută era.

Faptul că Nicky nu devenise deprimat era meritul nostru. Sean și cu mine am avut grijă de asta. Nicky și Miles se jucau adesea. I-am dat lui Sean numele psihologului la care îl dusesem pe Miles după ce tatăl și unchiul lui muriseră, când Miles a început să se ascundă de mine în locuri publice, astfel încât să nu-l pot găsi, iar apoi, râdea când eu înnebuneam de îngrijorare. Medicul mi-a spus că mulți copii joacă acest joc. A zis că ei ne testează mereu. Că așa învață. Că n-ar trebui să pun asta pe seama tragice pierderi a tatălui și unchiului lui Miles, deși, evident, fusese extrem de traumatizant.

Psihologul mi-a mai spus să-i cer lui Miles cu calm să nu se mai ascundă și că el mă va asculta. A zis că Miles avea conștiință. Mi-a plăcut să aud asta, la fel cum îmi place și sentimentul pe care îl am acum – că Sean și cu mine facem tot ce putem pentru ca situația aceasta să fie cât mai ușoară posibil pentru Nicky. Nu că ar putea fi cu adevărat ușoară.

Miles a încetat să se mai ascundă, iar acum îmi spun că Nicky va rămâne puternic. Vom trece prin asta împreună.

L-am ferit pe Nicky de reporteri. Fotografia lui nu a apărut niciodată alături de ale lui Emily și Sean. A stat acasă la mine în primele zile, când tatăl lui le dădea interviuri celor de la presă și se întâlnea cu detectivii.

Mașina închiriată nu a fost găsită. Sean a completat o tonă de acte pentru a o declara pe Emily dispărută, fapt care anula contractul de închiriere. Cred că l-au ajutat avocații de la firma unde lucrează.

Sean și cu mine suntem o echipă. Nicky este proiectul nostru. Purtăm discuții lungi când Sean îl aduce pe Nicky să se joace cu Miles și în după-amiezile când ne întâlnim la școală. Îl susțin și îl încurajez pe Sean să insiste ca poliția s-o caute în continuare pe Emily. Amândoi suntem de acord că este mult prea devreme pentru a-i spune lui Nicky că s-ar putea ca mama lui să fi murit – sau chiar să sugerăm asta. Nicky ne va întreba când va dori să știe, iar noi îi vom spune că încă mai există speranțe.

Până când nu vor mai exista.

•

Înainte ca Emily să dispară, nu vorbeam cu Sean.

Poate că, dacă Davis ar fi trăit, am fi fost cupluri prietene. Poate că i-am fi invitat la cină. Însă Davis murise de doi ani când am cunoscut-o pe Emily. Sean părea să fie mereu la serviciu sau în călătorii de afaceri, așa că Emily și cu mine am avut o pură prietenie ca între mame.

Cu toate că acum mi-e greu să cred asta, Sean nu prea îmi plăcuse. Probabil pentru că îl consideram un snob britanic din clasa superioară, genul care face parte dintr-o frăție simandicoasă și care aspiră să devină stăpân al universului. Înalt, frumos, cu o diplomă, sigur de sine – absolut deloc genul meu. Lucrează în departamentul imobiliar internațional al unei mari firme de investiții de pe Wall Street. Totuși, nu sunt foarte sigură ce anume face acolo.

Întotdeauna este o binecuvântare să descoperi că cineva este o persoană mult mai plăcută decât ai crezut. Îmi doresc să fi aflat cum este Sean de fapt, fără ca Emily să fi dispărut.

Emily obișnuia să se plângă de el. Spunea că nu era niciodată acasă, că nu se ocupa deloc de copil, că nu respecta inteligența ei, că o critica mereu, că o făcea să se simtă deplasată și iresponsabilă, că nu aprecia câte făcea ea, că în general subevalua ce făcea ea pentru familie, și nu doar în privința îngrijirii copilului, ci și financiar. Nu respecta ce făcea ea la serviciu. Considera că industria modei era ceva superficial, dar profitabil. Ei îi plăcea să citească, iar lui, să se uite la televizor. Uneori (Emily spunea asta abia după al doilea pahar de vin), credea că Sean nu era nici pe departe atât de deștept cum își imagina el. Nici pe departe atât de deștept cum îl considerase ea când se cunoscuseră.

Zicea că sexul cu Sean era grozav. Extraordinar de grozav. Spunea că sexul făcea ca orice altceva să pară mai puțin important. Sexul extraordinar

de grozav era un alt lucru din viața perfectă a prietenei mele celei mai bune pe care încercam să nu-l invidiez.

În orice caz, Emily zicea că Sean nu o înșela, nu bea, nu juca jocuri de noroc, nu era violent, nu făcea nimic din lucrurile pe care le fac soții cu adevărat groaznici. Adevărul este că îmi plăcea când Emily îmi povestea nemulțumirile ei în privința căsnicieii. L-am iubit pe Davis din tot sufletul, cu toată ființa mea. Încă mi-e dor de el în fiecare zi. Dar asta nu înseamnă că n-am avut problemele noastre. Orice căsnicie are, iar presiunea și dificultatea de a crește un copil mic categoric nu sunt de vreun ajutor.

Davis mă făcea adesea să simt că sunt proastă, deși sunt sigură, sau aproape sigură, că nu dorea asta. Știa atât de multe despre arhitectură și design și avea atât de multe opinii. Ajunsesem ca, atunci când intram într-un magazin, să mă tem să spun că îmi place un lucru sau altul, ca nu cumva el să-mi arunce privirea aceea nimicitoare (involuntară, știu) care-i apărea când nu era de acord cu ceva. Adică, aproape tot timpul. Ajunsesese să fie chiar plictisitor.

Dar, după cum am scris de atâtea ori pe blog, să fii văduvă înseamnă ca, dacă nu faci parte din vreun grup de sprijin – iar eu n-am făcut niciodată, deși înțeleg de ce atât de multe femei le găsesc utile –, niciuna dintre femeile căsătorite cu care te întâlnești să nu-ți pomenească ceva despre soțul ei, nici măcar ca să se plângă de el. Bănuiesc că se tem să nu mă facă să mă simt prost, pentru că eu n-am un bărbat de care să mă plâng. De parcă trebuie să aud vreo femeie văitându-se că soțul ei sforăie, ca să-mi fie dor de Davis.

Nu-mi plăcuse conversația telefonică pe care o avusesem cu Sean când îl sunasem în Anglia fiindcă Emily nu venise să-l ia pe Nicky. Păruse nu doar adormit, ci și enervat. Ei bine, îmi pare rău că nevastă-ta a dispărut. Îmi cer scuze că te-am trezit. A părut că nu știe cine sunt, deși s-a prefăcut în acea manieră britanică fals politicoasă. A, Stephanie, da, desigur.

Am avut impresia că Sean nu-și amintea să mă fi cunoscut, ceea ce nu a fost prea măgulitor. Am scris pe blog despre faptul că mulți oameni (în general, bărbații, dar nu numai) nu fac diferența între o mamă și alta, poate pentru că singurul lucru pe care îl văd este căruciorul. Când Sean a spus că Emily plănuise să plece câteva zile într-o călătorie de afaceri, dăduse impresia că eu eram superficială.

Sean n-a luat în serios dispariția lui Emily decât când a venit din Anglia și n-a găsit-o acasă. Și atunci a venit imediat la mine. Am scris pe blog că prezența lui și a lui Nicky în casa mea a făcut ca absența lui Emily să-mi pară în sfârșit reală.

Dar categoric n-am scris că Sean era mai înalt, și mai frumos, și mai atrăgător decât îmi aminteam. Ca să fiu sinceră, m-am simțit lipsită de loialitate chiar și numai pentru că observasem asta.

El a spus că crezuse că ea era în Minnesota, dar se întreba dacă nu cumva zisese că se duce în Milwaukee.

— Îmi cer scuze, sunt englez, a spus Sean.

Asta însemna oare că nu se putea aștepta de la el să facă diferența între un loc din Vestul Mijlociu al cărui nume începea cu litera M și altul? Am avut impresia că se folosea de replica „Îmi cer scuze, sunt englez” ori de câte ori nu era atent. Soția lui se afla într-un loc cu M din Vestul Mijlociu, dar el nu știa care.

Adică, aveam toate motivele să nu-mi placă de el. Dar, după dispariția lui Emily, am început să-l compătimesc și să-l respect. Îmi face plăcere să vorbim despre Nicky. Îmi place să văd că Sean are suficientă încredere în mine pentru a mă întreba ce părere am despre modul cum fiul lui face față situației și ce ar trebui să-i spunem. Este un compliment, fiindcă asta înseamnă că apreciază cum îl cresc pe Miles.

Este ceva sexy în a fi într-o relație de armonie și înțelegere perfecte cu un tată singur, extrem de frumos. Ceea ce face lucrurile mai puțin sexy este faptul că nu-i un tată oarecare, ci soțul celei mai bune prietene a mea, care a dispărut.

Dacă vreau să fiu împăcată cu mine, dacă vreau să mă consider o ființă umană cumsecade, și nu un monstru, va trebui să fac tot posibilul pentru a ignora, pentru a rezista, pentru a nici nu vedea măcar scânteia dintre noi. Ceea ce, într-un fel, tot sexy este. Așa că am o dilemă, unul dintre acele lucruri pe care nu le scrii pe blog – dacă ești în toate mințile.

Bănuiesc că acesta este motivul pentru care mă tot gândesc la ziua în care Chris a apărut la ușa noastră, motivul pentru care, când mă aflu lângă Sean, îmi amintesc de ziua în care fratele meu vitreg a intrat în viața mea. Este același fior al atracției față de cineva nepotrivit. Cineva foarte nepotrivit. Acel freamăt de excitare pură. Fusesem atrasă de tipul din fotografia de nuntă a părinților mei. Iar acum, eram atrasă de soțul prietenei mele. Nu i-aș fi ales cu bună știință pe acești bărbați, dar așa s-a întâmplat. Oare asta mă face perversă sau criminală? Sau pur și simplu o persoană rea?

9.

O VESTE DUPĂ ALTA

Bună, mămicilor!

În primul rând, vreau să le mulțumesc mămicilor de pretutindeni pentru vorbele frumoase, dragoste și sprijin. În vremuri de criză precum acestea, ne susținem una pe alta și ne facem vocile auzite. Mamele tăcute, care s-au mulțumit doar să citească acest blog, să parcurgă comentariile fără să posteze, acum îmi scriu că se roagă pentru mine, Sean, Nicky și Miles. Sunt vremuri triste, așa că ar fi dezgustător și vulgar din partea mea să vă spun câți vizitatori unici am avut în ultimele săptămâni.

În orice caz, mă simt ca o prietenă rea, care se face nevăzută când ai nevoie de ea sau când îți faci griji pentru ea și vrei să știi ce se întâmplă. N-am mai postat de ceva timp, deși știu cât de îngrijorate ați fost. Însă viața mea a fost un haos făcând eforturi să continui căutarea prietenei mele și, împreună cu soțul ei, să ne asigurăm că băiețelul se simte în siguranță, în măsura în care circumstanțele o permit.

Din mesajele voastre, știu că multe ați urmărit povestea lui Emily când a fost la știri. Sean și cu mine am tras linie când ne-am gândit dacă să încercăm a atrage interesul uneia dintre acele sinistre emisiuni de investigații. Ar fi prea traumatizant pentru Nicky dacă ar găsi-o vreodată pe YouTube. Totuși, știu că acele emisiuni au dus uneori la găsirea câtorva persoane dispărute.

Unele dintre voi probabil cred că scriu asta din cauza a ceea ce s-ar putea să fi citit în tabloide sau să fi văzut la televizor în ultima vreme. Și anume, că un nou element (banii!) a făcut ca autoritățile să fie mai interesate de cazul nostru decât au fost când era doar o poveste despre o soție și o mamă frumoasă care, într-o zi, s-a dus la serviciu și nu s-a mai întors acasă.

După cum probabil că unele dintre voi au aflat, cu doar o lună înaintea dispariției lui Emily, pe numele ei a fost făcută o poliță de asigurare de viață în valoare de două milioane de dolari, beneficiarul fiind Sean.

Mămicilor, vă dați seama ce se petrece aici? Viața reală începe să pară desprinsă dintr-una dintre acele emisiuni de senzație, un scenariu care probabil că nu mai poate fi folosit, pentru că s-a apelat la el de prea multe ori. Soții fac polițe pe sume colosale. Soțiile dispar.

Înainte să afle de polița de asigurare, poliția l-a chestionat pe Sean. Sumar. Conform procedurii standard. Soțul este întotdeauna suspectul principal, după cum știe toată lumea care are un televizor. Însă alibiul lui s-a confirmat întru totul.

Se aflase în Anglia, unde practic fiecare moment al zilei îți este monitorizat și înregistrat de camerele de supraveghere. Cei de la hotelul lui de snobi au

ezitat să coopereze, dar, când cineva de la ambasada de-acolo a insistat, au predat filmarea care îl arăta pe Sean intrând și ieșind din camera lui. În seara în care Emily a dispărut, Sean fusese filmat bând la barul hotelului cu doi dintre dezvoltatorii imobiliari pe care se dusesse să-i întâlnească în Marea Britanie. Iar apoi se dusesse la culcare. Singur.

Faptul că a durat atât de mult până s-a aflat de polița de asigurare a lui Emily arată nivelul de eficiență cu care avem de-a face aici, pe care voi, mămicilor, îl cunoașteți deja dacă ați încercat să obțineți banii de pe o asigurare de sănătate sau să vă înscrieți copilul la școală. Când polița a apărut în sfârșit, poliția și-a îndreptat din nou privirea (suspicioasă) spre Sean.

Adevărul este că Sean uitase de poliță din pricina stresului de care avea parte. Ceea ce, în opinia mea, dovedește că e nevinovat. Ce fel de ucigaș cu sânge rece de neveste încheie o poliță de asigurare, iar apoi uită de ea? *Serios?* Dar poliția a interpretat lucrurile pe dos. Ei cred că asta sugerează că este vinovat, că s-a prefăcut a fi uitat, pentru că polița aia nu dă bine. Și ce părere au? Că Sean a încheiat polița și a angajat pe cineva să-i omoare soția? Că amândoi suntem implicați în asta?

Nimic din toate astea nu e adevărat.

Poate că acum, aflând câte s-au petrecut în viața mea, începând cu acest curs nefericit și înnebunitor pe care l-au luat lucrurile, voi, mămicilor, mă veți ierta că n-am postat de atâta vreme. Poliția l-a ridicat de două ori pe Sean și l-a reținut fără să-l acuze. Oare chiar nu există dreptate în această țară? Nu există legi împotriva unor astfel de fapte? Nici dacă îți cunoști drepturile și ai destui bani și un avocat excelent, cum are Sean, și o firmă de pe Wall Street în spate, nici măcar toate astea nu sunt suficiente pentru a-i face pe acești detectivi de oraș mic să dea dovadă de puțin bun-simț.

Ori de câte ori Sean este dus la secția de poliție, Nicky – care până acum a fost un soldățel viteaz – devine aproape de nepotolit, iar eu trebuie să mă duc la ei acasă, indiferent de ora din zi sau din noapte, să-l iau la mine, să-l legăn până adoarme în poala mea, iar apoi să-l pun în patul suprapus al lui Miles. Uneori rămân în pragul ușii de la camera lui Miles, îi privesc dormind, ascult pufăitul lor drăgălaș și mă gândesc cât de angelici sunt copiii noștri, cât de multă încredere au în noi și că – oricât am încerca – nu avem cum să-i protejăm de ororile pe care viața s-ar putea să li le scoată în cale.

În sfârșit, acesta pare un moment bun pentru a reveni la blogul meu și a spune comunității mămicilor că un om nevinovat este persecutat și hărțuit. Îmi este greu să explic cum de știu că e nevinovat. Dar știu. Știu asta în fiecare fibră a corpului meu. În timpul acestei perioade dureroase de când Emily a dispărut, Sean și cu mine ne-am străduit împreună să ne menținem moralul ridicat, să continuăm căutările și, cel mai important, să susținem moralul unui băiețel curajos.

Voi, mămicilor, veți înțelege că toată situația asta nu a fost ușoară nici pentru Miles. Faptul că mama celui mai bun prieten al său a putut să dispară în neant l-a făcut (firește!) să se agațe mai mult de mine. Nu-i place să fie lăsat să doarmă la Nicky. Însă după ce depășește îngrijorarea despărțirii, este încântat.

De câteva ori a trebuit să plec de la Emily (încă mă gândesc astfel la casa ei) cu suspinele fiului meu răsunându-mi în urechi. Dar știu că Miles se va simți bine. Se va distra. Iar motivul pentru care știu asta este apropierea și încrederea pe care am simțit-o în aceste ultime săptămâni dificile față de tatăl lui Nicky. Credeți că mi-aș lăsa copilul cu un posibil suspect din ancheta unei crime?

Oricum, n-a fost nicio crimă. Ceea ce afectează în continuare inexistentul caz al poliției este absența unui cadavru sau a unei dovezi că a fost ucisă. Mai întâi, Emily se ducea în Pennsylvania, apoi nu. Nu există niciun indiciu că nu s-a trezit într-o dimineață și nu s-a decis că s-a săturat să fie mamă, să aibă de-a face cu industria modei, cu Connecticutul, cu Sean. Că nu s-a săturat de toate. Chiar și de Nicky. Este posibil să fi plecat pentru a începe o viață nouă, cu un nume nou. Polițiștii spun că astfel de lucruri se întâmplă mereu.

Dar nu asta era prietena pe care o cunoșteam eu! Însă dacă Sean s-a dovedit a fi pe dos față de cum îl credeam, nu era posibil ca și Emily să fie la fel? Te înnebunește să descoperi că este posibil să te fi înșelat în privința cuiva. E greu să-ți dai seama ce simți. Oare ar trebui să fiu supărată pe ea? Pe mine? Ar trebui să mă simt trădată? Înșelată? Sinceră să fiu, sunt doar foarte tristă.

Pentru a încheia această postare într-o notă mai puțin sumbră, vă pun linkul către cea în care vorbesc despre prietenia mea cu Emily. Am scris-o când încă o numeam E. Dar deja știți despre cine este vorba, deși eu tocmai încep să cred că poate n-am știut niciodată cine era cu adevărat sau ce am însemnat eu pentru ea. Sau dacă, la urma urmelor, chiar mi-a fost cea mai bună prietenă.

Voi plânge citind asta.

Dar o postez oricum.

Cu drag,

Stephanie

10.

(LINKUL DE PE BLOG) PRIETENE PE VIAȚĂ

Ce ne împiedică pe noi, mămicile, să devenim prietene adevărate? Oare nu ne plac alte mame pentru că mereu ajungem să vorbim despre copiii noștri, de parcă nu mai avem propriile nevoi, speranțe și dorințe? Oare alte mame ne fac să ne simțim vinovate pentru că ne gândim și la altceva în afară de copiii noștri? Oare suntem prea competitive cu alte mame? Cum poți să fii prietenă cu cineva care îți spune că fiul ei de nouă luni merge deja, pe când al tău, care are zece, încă nu a început să se târască?

Nu voi minți în privința faptului că, stând acasă și având grijă de fiul meu, mă simțeam foarte singură. Până să-l am pe Miles, soțul meu și cu mine am locuit în oraș. Aveam o slujbă la o revistă despre noile tendințe în materie de mobilier și decorațiuni, cu sfaturi și soluții simple de întreținere a casei, ponturi despre cum să obții mai mult spațiu pentru depozitare, metode de îndepărtare a petelor, lucruri de genul ăsta. Acum, că am casa mea, nu-mi amintesc niciunul dintre sfaturile utile.

Soțul meu a insistat că orașul nu este un loc potrivit pentru a crește un copil. A dus multă muncă de convingere, dar, până la urmă, i-am înțeles punctul de vedere. M-am gândit că locuitul într-o suburbie – de fapt, la țară – avea să fie amuzant și chiar așa a fost. Soțul meu s-a îndrăgostit de casă din clipa în care a văzut-o, cu toate că eu nu i-am văzut potențialul de la bun început. Însă m-a convins din nou, iar acum o iubesc mai mult decât pot exprima prin cuvinte.

Am avut parte de puțină nebunie imediat după ce ne-am mutat. Am uitat cine sunt. Singurul lucru care mă interesa era să fiu o supersotie și o supermamă. Am trăit un coșmar în genul anilor '50. Preparam singură toată mâncarea bebelușului meu. Pregăteam cine elaborate pentru soțul meu, care era prea obosit pentru a mânca atunci când sosea acasă sau care era prea sătul, pentru că luase un prânz copios și simandicos, în vreme ce eu mâncasem resturile de la cina din seara precedentă. Și cu toate că încercam să fiu înțelegătoare și răbdătoare, ne ciondăneam.

De îndată ce fiul meu a fost suficient de mare, l-am înscris la tot soiul de cursuri și programe. Yoga pentru sugari. Dansuri pentru copilași. Lecții de înot. Făceam asta pentru ca el să învețe, să se distreze și să cunoască alți copii. Dar o făceam și pentru că doream să cunosc alte mămici, să-mi fac prietene, să întâlnesc femei grijulii care aveau aceleași sentimente amestecate, aceleași mulțumiri și aceleași dificultăți ca și mine.

Dar n-am reușit să fac nimic cu mamele din Connecticut. Toate păreau să strângă rândurile, să se baricadeze formând un cerc de căruțe și să redevină fetele rele care fuseseră în liceu. Când încercam să încep o conversație, se

uitau una la alta și practic își dădeau ochii peste cap. Se holbau la mine doar atât cât să nu depășească limita politeții, apoi începeau din nou să vorbească între ele.

Acesta este motivul pentru care mi-am făcut acest blog – ca să iau legătura cu alte mame care se simt izolate, cu mame de pretutindeni care se confruntă cu dificultățile de a fi părinte. Unora dintre voi s-ar putea să li se pară ciudat că o mamă care nu-și poate face prietene în lumea reală își creează un blog și dă sfaturi, împărțând lucruri cu prietene în lumea virtuală. Dar ceea ce m-a ajutat să-mi alung îndoielile a fost faptul că mi-am dat seama că era imposibil să fiu unica mamă care se simțea lipsită de prieteni și singură.

Când ești văduvă, totul, inclusiv să fii mamă, este mai greu. Soțul meu a murit. El este primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc dimineața și ultimul la care mă gândesc înainte de a adormi. Un moment – nu, nu primul. După ce mă trezesc, există mereu câteva secunde binecuvântate în care nu-mi amintesc și mă simt aproape bine, dar apoi remarc că partea cealaltă a patului este goală.

Luni de zile după accident am crezut că o să mor de durere. Și poate că aș fi făcut o prostie – autodistructivă și ireversibilă – dacă n-ar fi fost băiețelul meu, care să-mi arunce colacul de salvare al iubirii lui, împiedicându-mă să mă scufund.

Și fratele meu murise, așa că nu puteam găsi susținere la el. Iar acela era un cu totul alt fel de durere. Am devenit expertă în tipuri de durere.

Mama a murit la scurt timp după tata. Iar eu nu vreau să sfârșesc ca ea, să mor de inimă rea. Nu aveam pe nimeni cu care să pot vorbi. Prietenele mele din oraș își văzuseră de viețile lor, iar uneori mă gândeam că mă disprețuiam pentru faptul că mă căsătorisem și făcusem un copil, că depusesem armele și mă mutasem în suburbii.

Toți cei din orașelul nostru știu de accidentul în care au murit soțul și fratele meu. Aș fi pus pe mine cel puțin douăzeci de kilograme dacă aș fi mâncat toate caserolele și platourile cu sandvișuri pe care mi le-au adus, toate prăjiturile lăsate pe treptele de la intrare. Însă, după o vreme, a fost ca și cum a apărut un efect de recul. Oamenii au început să mă evite, de parcă tragedia era contagioasă.

Am trecut peste asta. Scrisul pe blog m-a ajutat mult, la fel și răspunsurile minunate pe care le-am primit de la mame din toată țara și chiar din lume – femei inteligente, curajoase, echilibrate. Mi-au scris chiar și câteva văduve și ne-am vărsat amarul online. Oare ce făceau mamele înainte de apariția internetului?

Iar apoi, la câteva luni după ce fiul meu a început școala, am cunoscut-o pe E.

Era o după-amiază de octombrie neobișnuit de caldă și cu o ploaie mărunță. Veniserăm să ne luăm copiii. Eu îmi uitasem umbrela și așteptam în ploaie – spre deosebire de celelalte mame, care n-ar fi coborât pentru nimic în lume din mașină dacă li s-ar fi părut că un norișor le-ar putea amenința coafurile realizate la salon. E. mi-a făcut semn din locul unde se afla, sub stejarul unde își aștepta fiul în fiecare după-amiază de vineri. Avea o umbrelă uriașă, suficient de mare pentru a ne feri pe amândouă de ploaie. Era o umbrelă foarte deosebită, din plastic transparent, plin cu un strat de lichid în care înotau fericite rășuște galbene.

O mai văzusem pe E. O remarcasem, pentru că mereu părea mai naturală și mai reală decât te-ai fi așteptat să fie o femeie care purta haine atât de evident scumpe.

Înainte de a-mi spune că era mama lui N., mi-a zis că numele ei era E. Fiul ei era în aceeași clasă cu al meu. Erau prieteni. Așa că imediat am avut ceva în comun. Băieții rezolvaseră asta.

Spre deosebire de mamele care își fereau privirile, ea s-a uitat direct la mine. Iar eu am simțit că mă vedea. I-am spus:

— Poate că ar trebui să scriu pe blog că ar fi bine să ținem minte să avem mereu o umbrelă la noi.

Mi-am dat seama că a interesat-o faptul că aveam un blog. Mi-a zis:

— Ia-o pe asta. Păstrează-o. Este un unicat. Un prototip. Șeful a cerut să fie făcută, dar apoi nu i-a mai plăcut și a anulat comanda.

— Nu pot s-o iau, am rostit eu. Mai ales dacă este unicat.

— Te rog, a spus ea. Ia-o! Și... ești ocupată în după-amiaza asta? Ce-ar fi să veniți la noi. Băieții se vor juca. Le pot face ciocolată caldă. Noi am putea să bem un pahar cu vin. Soțul meu va veni abia peste câteva ore.

Am urmat-o cu mașina până acasă, la câțiva kilometri de școală. Casa ei arăta ca o casă din reviste, însă mult mai elegantă și mai stilată decât cele din revista pentru care lucrasem eu. Era o casă georgiană veche și mare, mai degrabă măreață și plină cu mobilier modernist, de cea mai bună calitate. Pe pereți erau gravuri și tablouri ale unor artiști faimoși, precum Alex Katz.

Pe polița șemineului se afla fotografia a doua fete gemene. Nu voi spune cine era artistul, pentru că pe acest blog nu dezvălui niciodată numele dintr-o casă. Mi s-a părut că este o alegere ciudată pentru a o plasa în centrul livingului. Însă E. era mândră de ea și era ceva mult mai interesant decât orice văzusem în orașelul nostru. Pentru o casă în care locuia un copil mic, era extrem de îngrijită, aproape ca un decor de scenografie. M-am simțit ușurată când am văzut că în camera fiului ei era aceeași dezordine ca în a băiatului meu.

E. mi-a spus că faptul că locuința era atât de îngrijită i se datora femeii care îi făcea curat, lui M. Mi-a zis că nu știa ce s-ar face fără ea.

Modul în care E. își decorase casa ar fi fost pe placul răposatului meu soț. Fiecare cuțit și furculiță, fiecare suport de veselă și șervet fuseseră alese cu rost și grijă. Mă impresionează astfel de oameni, care știu exact ce să cumpere și cum să facă astfel încât casele lor să fie perfecte. Soțul meu luase asemenea decizii pentru amândoi, iar eu fusesem încântată să-l las. Dacă tata și cu mine n-am fi tachinat-o, mama ar fi acoperit canapelele cu plastic, așa cum făcuse și mama ei.

Băieții s-au dus la joacă. E. și cu mine am deschis o sticlă cu vin și am început conversația care a durat de-a lungul prieteniei noastre.

Se mutase aici cu un an în urmă. Soțul ei, care este englez, lucrează pe Wall Street. Ea, soțul și fiul ei au locuit în Upper East Side. Dar nu le suporta pe celelalte mame, întâlnirile copiilor, permanenta competiție legată de cine are mai mulți bani și haine mai scumpe și cine și-a făcut vacanțele în cele mai exclusiviste stațiuni de schi sau insule din Caraibe. Ea și soțul ei au sperat că viața la țară avea să fie mai puțin stresantă pentru ei și mai sănătoasă pentru fiul lor. Și au avut dreptate. Cred.

Când m-a întrebat cu ce se ocupă soțul meu și mi-a văzut expresia de pe chip, a spus înainte ca eu să apuc să rostesc o vorbă măcar:

— O, îmi pare atât de rău!

Și-a dat seama că se întâmplase ceva tragic, dar se mutase aici prea recent pentru a fi auzit de accident. Așa încât am simțit că aveam posibilitatea unui nou început și că puteam alege când, unde și ce să spun despre catastrofa din familia mea.

I-am zis chiar înainte de Ziua Recunoștinței. E. și cu mine priveam cum copiii decupau curcani din carton și le lipeau pene de hârtie când i-am spus tragica mea poveste. Ea a început să plângă din cauza pierderilor mele – lacrimi de compătimire și de durere. Mi-a zis că și-ar fi dorit să mă invite la ei de Ziua Recunoștinței, dar profitau de vacanța fiului lor pentru a o vizita pe mama soțului ei, care se afla în Anglia.

— E-n regulă, am rostit eu... Miles și cu mine vom fi aici când vă veți întoarce.

Și de-atunci așa a fost mereu. O admir pe E. pentru că muncește din greu, pentru că este o mamă fantastică, pentru că încearcă să fie o soție bună și o prietenă bună – și pentru că face toate astea nu doar cu grație, ci și cu farmec. Și știu că îmi admiră blogul. N-am mai avut o astfel de prietenă de când am fost în școala generală. Numai unii oameni – cei norocoși – au darul prieteniei și se dovedește că amândouă îl avem. Ne completăm una alteia propozițiile și râdem de aceleași glume. Ne plac aceleași filme cu Fred Astaire și Ginger

Rogers. Citesc, sau încerc să citesc, romanele polițiste care îi plac ei, când nu sunt prea înfricoșătoare. Viața mea pare mai luminoasă. Am mai multă răbdare cu mine și cu fiul meu când știu că îi voi împărtăși altui adult satisfacțiile și neplăcerile de zi cu zi.

La prima vedere, probabil că părem foarte diferite. E. are o coafură stilată, scumpă. Pe mine mă tunde o tânără încântătoare din localitatea noastră, care înainte a lucrat la oraș, dar uneori trece atât de mult timp între vizitele pe care i le fac încât părul ajunge să arate de parcă m-aș fi tuns singură. E. poartă haine de designer chiar și în weekend. În vreme ce eu prefer să-mi comand online lucruri confortabile-cămăși lungi și tunici. Însă dincolo de toate astea, la un nivel mult mai profund, E. și cu mine suntem foarte asemănătoare.

Firește, îmi citește blogul și apreciază foarte mult ce scriu. Curajul și generozitatea a ceea ce sunt dispusă să împărtășesc despre fantastica aventură care este maternitatea. Spun lucruri pe care nu i le-am zis nici măcar soțului meu. Este un sentiment minunat să te descarci după ce ai ținut lucrurile ferecate în tine atât de multă vreme. Și să știi că există cineva care te va înțelege, în loc să te judece.

Faptul că am o prietenă precum E. mi-a redat încrederea în superputerile noastre – capacitatea pe care o avem noi, mamele, de a ne susține una pe alta. Putem fi prietene. Prietene adevărate. Așa că aș vrea să dedic acest blog celei mai bune prietene pe care o am, lui E.

În cinstea ta, E.!

Cu drag,

Stephanie

11.

STEPHANIE

Când am pus în postarea de pe blog linkul către textul în care povestesc cum am devenit prietene Emily și cu mine, am încercat să nu-l citesc. Dar nu m-am putut abține. Și, după cum m-am temut, m-a făcut să plâng.

Există un detaliu pe care mi-l amintesc acum și căruia nu i-am dat atenție atunci. Îmi amintesc că Emily mi-a spus că umbrela pe care mi-a dat-o – umbrela cu rățuște, pe care am pus-o în fundul unei debarale pentru că amintirea acelor zile de la început este foarte dureroasă – era unicat. Dar când am ajuns la ea acasă în acea după-amiază, am remarcat în hol un

suport în care se aflau vreo zece umbrele cu rățuște. Suportul cu umbrele aproape că arăta ca o instalație de artă. Evident că, atunci, n-am întrebat-o nimic de ele – abia ne cunoscuserăm. Iar apoi am uitat de asta. Însă acum mă pune pe gânduri. Chiar de la început s-o fi înțeles greșit, să fi auzit altceva decât îmi spunea? A mințit în legătură cu umbrela? Dar de ce să zică o minciună pe care aveam s-o descopăr din clipa în care intram pe ușă?

În sfârșit, oricum era ultimul lucru care mă frământa. Citind postarea, m-am simțit cumplit de vinovată. Pentru că tocmai începeam – doar începeam – să simt ceva pentru soțul lui Emily...

Există acea perioadă când ești sigur că vei face sex cu cineva, deși încă n-ai făcut-o. Totul este îmbibat de dorință. Totul pare ca acel aer fierbinte, greu, care îți apasă cu putere pielea în zilele umede de vară. Mai ales când este vorba de cineva cu care, din nenumărate motive întemeiate, nu trebuie să faci sex.

Poate că una dintre problemele căsniciei mele a fost că noi n-am avut niciodată simțul anticipării, acea intensificare treptată a dorinței. Într-o zi, îi voi spune lui Miles toate motivele pentru care nu este bine să faci sex la prima întâlnire. Așa cum au făcut mama și tatăl lui. Totuși, nu voi intra în detalii.

Prima întâlnire cu Davis nici măcar n-a fost o întâlnire. Trebuia să fie un interviu. Ne-am întâlnit într-o cafenea din Tribeca, lângă studioul lui Davis. Firma lui se numea Davis Cook Ward, adică numele lui, toate trei. Cariera lui în arhitectură și design decurgea extrem de bine. Proiecta case pentru oameni bogați și, de amuzament, mobilier de grădină frumos, dar accesibil, din materiale reciclate. Crease niște mobilă din lemn care urma să fie prezentată în revista la care lucram. Am băut cafea, apoi am luat prânzul. Apoi ne-am dus în mansarda lui, unde am stat până în dimineața următoare, când m-am dus în apartamentul meu din East Village, unde m-am schimbat, iar apoi, am plecat la birou.

Relația mea cu Davis a fost comodă. Amuzantă. Ușoară. Însă n-a existat niciodată vreun moment în care să simt că aș muri dacă nu l-aș putea avea. Poate pentru că deja îl aveam. Lunga, lenta, delicioasa așteptare se încheiase înainte de a începe.

Sau poate că problema mea a fost că era ceva sigur. Poate că aveam nevoie de incitarea dată de lucrul interzis, tabu, de acel sentiment pe care îl ai când faci ceva ce știi că e greșit.

•

Într-o seară, Sean a venit să-l ia pe Nicky și a rămas la cină. În timp ce mâncam a izbucnit o furtună violentă. L-am invitat pe Sean să-și petreacă

noaptea în camera de oaspeți, în loc să plece acasă pe vremea aceea. Iar el a acceptat.

Eu și Sean am stat de vorbă până când s-a făcut atât de târziu și am fost atât de obosiți, încât ni se închideau ochii. Ne-am sărutat superficial pe obraz – un sărut încărcat de dorință, dar cast. El s-a dus în camera lui, iar eu, în a mea. De îndată ce m-am băgat în pat, m-am trezit de-a binelea. Gândul că el se afla acolo, în întuneric, în casa mea a fost aproape ca și cum am fi făcut sex. M-am masturbat gândindu-mă la el. M-am întrebat dacă nu cumva și el făcea același lucru gândindu-se la mine.

Simplul fapt de a ști că el se afla la doar câteva camere distanță era ca sexul la telefon, dar fără telefon. Am avut nevoie de absolut toată stăpânirea de sine pentru a nu mă duce în camera lui. Între timp, încă îmi spuneam că nimic nu avea să se întâmple, că nu eram genul de persoană care se culcă cu soțul celei mai bune prietene, care dispăruse.

•

Știam că, și dacă am fi putut s-o facem fără să afle cineva, ne-am fi simțit atât de vinovați, încât, data următoare când aveam să discutăm cu polițiștii, aceștia ar fi remarcat și poate ar fi crezut că vina are alte motive. Știam că asta era ridicol, și totuși...

Însă dorința plutește în aer. Totul este îmbibat de ea, deși știu că Sean și cu mine ne gândim că el este soțul celei mai bune prietene, respectiv că eu sunt cea mai bună prietenă a soției. Emily ne iubește și are încredere în noi. Ce fel de oameni suntem? Iar faptul că amândoi simțim vina și dorința și știm că și celălalt le simte încinge și mai tare lucrurile, le face și mai confuze.

În multe seri deja, Sean și Nicky vin la cină și rămân până târziu. Nicky adoarme în camera lui Miles, iar Sean se târăște până la mașină și pleacă acasă. Eu și Sean am stat și am băut brandy și am vorbit și, în ciuda tensiunii sexuale, sau datorită ei, Sean s-a deschis față de mine. Mi-a povestit despre copilăria lui oribilă, despre mama lui alcoolică din clasa superioară britanică, pe care tatăl lui, profesor universitar, o părăsise pentru o colegă când el avea doisprezece ani și care decăzuse mult, dar nu în privința ambițiilor sociale și a iluziilor despre sine.

Eu vorbesc mult despre Davis și Miles. N-am pomenit de blogul meu. Mi se pare interesant că mi-am dorit foarte mult ca Emily să-mi respecte și să-mi admire blogul, dar nu vreau ca Sean să-l citească măcar. Sunt mândră de ce scriu. Dar evit subiectul. Poate nu doresc ca Sean să creadă că sunt doar o altă supermamă exagerat de implicată și care are un laptop. Râde de mamele care manifestă acea competență semiagresivă și au mereu ultimul tip de echipament pentru bebeluși. Le numește Mame Căpitan; Nu vreau să mă considere o altă Mamă Căpitan. Poate îmi fac griji că m-ar putea compara cu

Emily și cu strălucita ei carieră în modă, ceea ce ar fi evident în defavoarea mea.

Vorbim mult despre Emily. Mi-a spus cum s-au cunoscut, ceea ce Emily nu mi-a zis niciodată când mi-a povestit despre viața ei, lucru care mi se pare ciudat acum, gândindu-mă la asta. De obicei spui astfel de lucruri la începutul unei prietenii. Compania ei de modă și firma lui de investiții au organizat o strângere de fonduri pentru o organizație care se ocupă cu furnizarea de apă potabilă pentru femeile din Africa. Dineul a avut loc la Muzeul de Istorie Naturală – cu flori, lumânări și iluminare ambientală – și a fost teribil de romantic.

Emily a prezentat persoana care a prezentat persoana care l-a prezentat pe șeful ei, Dennis Nylon. Iar când Sean a văzut-o pe podium într-o rochie neagră de seară, simplă, dar fascinantă, și a văzut (pe monitoarele uriașe din sală) lacrimile din ochii ei când a vorbit despre caritate și viața grea a femeilor pe care le ajutau, a decis pe loc că se va însura cu ea.

Mi s-a părut perfect normal. Știam cât de mișcătoare puteau fi lacrimile lui Emily. O văzusem plângând pentru mine, pentru soțul meu și pentru fratele meu. Amintirile lui Sean despre felul cum s-au cunoscut și perioada când a curtat-o erau una dintre acele povești frumoase pe care și eu aș vrea să le pot spune despre viața mea, despre căsnicia mea.

Faptul că vorbim despre Emily ne ajută pe amândoi. Ne ajută să sperăm că încă este în viață și că va fi găsită. Și alungă tensiunea dintre noi de parcă ea chiar ar fi acolo, amintindu-ne că ea este persoana pe care o iubim – și nu unul pe altul.

Într-o seară, Sean mi-a spus că existau niște lucruri legate de Emily pe care probabil că nu le știam. Lucruri pe care ea le-ar fi păstrat secrete. Mi-am ținut răsuflarea deoarece încă mai credeam – deși, deja părea clar că mă înșelam – că știam totul despre ea. Sau aproape totul.

Am aflat că fusese abuzată de bunicul ei, în fragedă copilărie. Părinții ei n-au recunoscut niciodată asta, ceea ce reprezenta o parte din motivul pentru care se înstrăinase de ei. De asemenea (posibil, tot ca urmare a acestui lucru), avusese probleme cu băutura pe la douăzeci și cinci de ani și tot atunci flirtase pentru scurt timp cu analgezicele și cu xanaxul, după care petrecuse o lună la dezintoxicare. Dar de atunci nu mai luase nimic.

Am fost șocată, dar nu de ce-mi spusese el, ci de faptul că nu știusem. Oare la asta se referise când vorbise despre „perioada sălbatică”, atunci când își făcuse tatuajul? Cum de această traumă nu fusese pomenită în conversațiile și confidențele noastre? Eu îi încredințasem secrete pe care nu le mărturisisem nimănui altcuiva. Ea de ce nu avusese încredere în mine?

Nu văzusem niciodată vreun indiciu al problemelor descrise de Sean. Băuse întotdeauna cu moderație, împreună cu mine. Nici chiar după ce își depășesc dependența, oamenii care au avut probleme cu băutura nu au o atitudine firească față de alcool. Emily nu era așa. Într-o după-amiază de vineri petrecută la ea, când am vrut să-mi torn un al treilea pahar cu vin, mi-a amintit cu delicatețe că trebuia să-l duc pe Miles cu mașina acasă.

Dar în fiecare zi devenea tot mai clar că, dacă nu fusese rănită sau ucisă, ne părăsise intenționat. Nu era persoana care credea Sean că este și nici persoana care credeam eu că este.

Oare unde în Vest se dusesese cu mașina închiriată? Pe cine se ducea să vadă? Era cineva din trecutul ei? Cineva pe care îl cunoscuse recent? Există vreun mister întunecat pe care trebuia să-l rezolve, vreo afacere neterminată?

Am citit romanul de Patricia Highsmith pe care Emily nu-l isprăvisese înainte să dispară. Este despre un bărbat care încearcă să-și ucidă ginerele, în Roma și Veneția, pentru că fiica lui s-a sinucis, iar el consideră că soțul ei a fost de vină. Nimeni nu știe de ce s-a sinucis femeia, deși bărbatul ei dă niște motive, care însă n-au niciun sens. Ceva legat de faptul că iubea sau că ura sexul și că era mult prea romantică pentru a trăi viața reală. N-am reușit să pricep și, cu toate că se știe că soțul îndurerat este nevinovat, au existat momente când nu l-am condamnat pe socru că își cultivă furia clocotitoare, letală. M-am întrebat dacă nu cumva cartea era un mesaj de la Emily, un indiciu că plănuise să se sinucidă și că nimeni nu avea să știe niciodată de ce.

Caz în care nu puteam decât să așteptăm apariția cadavrului ei. În romanul lui Highsmith, socrul ucigaș se așteaptă ca trupul ginerelui să iasă pe malul unui canal. Însă tânăra soție care s-a sinucis a făcut-o în cadă. Există un cadavru și sânge – nu e nicio îndoială în privința a ceea ce s-a întâmplat. Dar în cazul lui Emily sunt mistere care duc la alte mistere, întrebări peste întrebări.

•

Mă gândesc la Sean tot timpul. Mă machiez și îmi pun cele mai atrăgătoare haine (încercând totuși să fiu discretă) când știu că vine cu Nicky. Mă ofer mereu să-l iau pe Nicky de la școală, în ideea de a-l lăsa pe Sean să lucreze, dar în realitate, pentru a avea un pretext ca să-l văd. Iubesc farmecul lui, atenția, relaxatul răs natural. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru bărbații cu zâmbet frumos.

Sean a început să rămână mai des la cină. Am aflat ce mâncăruri preferă. În general, carne prăjită sau fripturi la cuptor. La urma urmelor, este englez. Am învățat să le fac așa cum îi plac. Bine pătrunse. Când am încetat să încerc

a-l convinge să mănânce feluri vegetariene, Miles nici că ar fi putut să fie mai încântat.

Am mâncat carne roșie pentru prima dată de când au murit Chris și Davis. Sunt surprinsă (și puțin dezamăgită) de cât de mult încă îmi place gustul acela bogat, sărat, succulent și de sânge. Și am început să asociez acel gust cu prezența lui Sean. E aproape de parcă am fi vampirii dintr-un serial sexy, în care morții vii cu colți și trupuri perfecte apar pe ecran pentru a face sex.

Încetaseam să mănânc carne din motive personale și etice, dar nu pot să mă mândresc că sunt etică în privința animalelor când sunt atât de lipsită de etică atunci când este vorba de oameni – dorindu-mi să mă culc cu soțul celei mai bune prietene.

N-aș putea să scriu despre asta pe blog. Niciodată. Mamele nu m-ar ierta în veci. Ele trebuie să mă considere o mamă iubitoare, care n-ar dori niciodată ca un animal să sufere din cauza ei, dar care nu este atât de rigidă încât să nu facă hamburgeri dacă asta mănâncă toți copiii. Unele dintre ele s-ar putea să dezaprobe faptul că am încetat să fiu vegetariană. Dar nu m-ar ierta nicicând dacă ar ști că, înainte de culcare, am fantezii sexuale cu soțul prietenei mele. Ar afla ce persoană groaznică sunt și mi-ar trimite o furtună de postări furioase și pline de ură, pe care le-aș merita. Iar după ce și-ar vărsa furia pe mine, ar înceta să-mi mai citească blogul.

*

În majoritatea serilor, Sean și cu mine bem vin la cină. Am început să cumpăr vin bun, cel mai bun pe care mi-l permit, deoarece face ca totul să pară mai elegant și mai plăcut. În caz că am avut vreo îndoială în legătură cu ce mi-a spus Sean despre problema lui Emily cu băutura, este suficient să văd modul cum mă studiază ori de câte ori beau. Îmi beau vinul cu înghițituri mici și am mereu grijă să las câteva picături în al doilea pahar. Oare vreau în secret ca el să-și dea seama că viața cu mine ar fi mult mai bună decât a fost cu Emily?

De obicei, Sean rămâne și mă ajută să strâng masa. În bucătărie sunt aburi și e cald, iar geamurile se încețoșează, ascunzându-ne de lumea de afară, creând un spațiu privat, unde ne simțim în siguranță și singuri, izolați și protejați de oricine și de orice. Nu realizasem niciodată cât de sexy poate fi să speli vasele.

Uneori, tensiunea este aproape copleșitoare. În serile când Sean îl ia pe Nicky înainte de cină și se duc acasă – el spune că învață să gătească, dar eu îl suspectez că iau o pizza din drum –, mă bucur să iau o pauză. Mă simt ușurată când Miles și cu mine putem lua cina în tihnă.

Lui Miles pare să-i placă noua viață. Se bucură să-și petreacă timpul cu tatăl lui Nicky, iar după atâta vreme, cred că este bine pentru el să aibă un bărbat – o figură paternă, chiar dacă este tatăl prietenului său – în preajmă.

Când Miles era bebeluș, obișnuiam să-l privesc îndelung fix în ochi, dar nu poți face asta cu un copil de cinci ani. Așa că am început să mă uit la Miles când doarme și am observat cât de mult seamănă cu mine (după cum, de altfel, spune toată lumea). Dar ce nu zice nimeni este că el e de un milion de ori mai frumos decât mine.

*

Și așa, atracția pe care o simt față de Sean a devenit un alt secret pe care nu-l pot spune nimănui. Uneori, când mi-e dor de Emily, mă gândesc că ei i-aș putea zice. Apoi, îmi dau seamă că ea ar fi ultima persoană căreia i-aș putea spune că m-am îndrăgostit de soțul ei.

Iar asta mă face să mă simt și mai singură, și mai disperată să-l văd pe Sean. Și s-o văd pe Emily. După cum se zice, este un cerc vicios. Deși adevărul este că eu cât tânjesc mai mult să-l văd pe Sean, cu atât mai mult pălește dorința mea de a o vedea pe Emily.

O dată, când Sean și-a uitat iPodul pe blatul din bucătărie, m-am uitat la lista melodiilor pe care le asculta, iar apoi, am cumpărat CD-uri cu muzica lui favorită – în general Bach, White Stripes și trupe britanice vechi, precum The Clash –, deși eu le apreciez mai degrabă pe Ani DiFranco și Whitney Houston. Când el și Nicky sunt la noi, pun muzica lui, nu pe a mea. Când copiii dorm în camera lui Miles, ne uităm la seriale precum *Breaking Bad*. Sean a văzut deja toate cele cinci sezoane, dar vrea ca eu să văd serialul împreună cu el. Înainte să-l cunosc pe el, mi s-ar fi părut mult prea violent pentru a mă gândi să-l urmăresc, dar mă bucură să știu că există ceva care lui îi place și vrea să-l împărtășească acum cu mine.

Sean mi-a povestit că, în copilărie, pe care a petrecut-o în Marea Britanie, toate cunoștințele lui despre Statele Unite proveneau exclusiv din filmele cu Charles Bronson și din seriale precum *That '70s Show*³. Iar acum se întreabă uneori dacă nu cumva mai există copii ca el, în diverse țări, care cred că Statele Unite încă înseamnă Vestul Sălbatic, cu profesori de liceu care prepară metamfetamină în rulote și ucid baroni mexicani ai drogurilor. Îl privesc fermecată. Și nu este prefăcut. Cred că spusele lui sunt cel mai fascinant lucru pe care l-am auzit vreodată.

Când mi-a zis că văzuse deja serialul, am încercat să nu-mi imaginez că-l privise împreună cu Emily. Încerc să nu mă gândesc niciodată că i-a spus ei

³ *Anii '70*, serial care se concentrează pe viața unui grup de prieteni adolescenți care locuiesc în orașul fictiv Point Place, Wisconsin, din 17 mai 1976 până pe 31 decembrie 1979 (n.tr.).

lucrurile pe care mi le spune mie. Încerc să nu mă întreb dacă ei i s-au părut la fel de interesante cum mi se par mie. În fond, Emily citea cărți, iar Sean se uita la televizor. Încerc să nu mă gândesc că mi se plângea că o făcea să se simtă proastă. Încerc să mă concentrez asupra faptului că el vrea să mă vadă. Am început să cred că ține la mine mai mult decât ca la o prietenă sau ca la prietena soției, sau ca la mama celui mai bun prieten al fiului său.

Uneori încerc să nu mă gândesc la Emily, iar alteori încerc să nu mă gândesc decât la Emily, ca și cum gânditul la ea ar putea produce o minune. Într-o bună zi, ea va apărea pur și simplu, iar totul va redeveni așa cum a fost. Cu excepția faptului că e posibil ca eu să mă fi îndrăgostit de soțul ei.

Nimic din toate astea nu mă face să am o părere mai bună despre mine, dar mă simt ciudat de fericită. Mă simt de parcă plutesc pe propriul norișor sau înot în micul meu bazin de căldură și lumină, deși iarna se apropie, iar vremea a fost cumplită.

Nu știu ce-i mai rău. Bănuiesc că lipsa de loialitate. Sau poate că lucrul cel mai rușinos este că mi-am transformat fiul într-un mic spion. Când Miles vine de la Nicky, îl întreb pe un ton fals neutru dacă tatăl lui Nicky a spus ceva despre mine. Mai lucrează Alison la ei? Sunt prietenoși ea și tatăl lui Nicky? Sean vorbește mult la telefon?

Miles spune că el n-o vede niciodată pe Alison. Că nu crede că Alison mai este bona lui Nicky dacă tatăl lui e acasă tot timpul, iar mama lui a plecat.

Sărmanul Miles.

Într-o seară, când l-am dus la culcare, i-am spus:

— Scumpule, vrei să vorbim despre plecarea mamei lui Nicky? Adică, despre ce crezi tu legat de asta...

— Nu, mersi, a zis el. Mă întristează. Toată lumea e tristă. Mai ales Nicky.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am fost bucuroasă că, în lumina slabă a veiozei, Miles nu mă putea vedea suficient de bine. I-am spus:

— Cu toții suntem foarte, foarte triști. Însă tristețea face parte din viață. Uneori nu poate fi evitată.

— Știi, mami, a zis înțeleptul și frumosul meu copil.

Iar în clipa următoare, a adormit.

Într-o seară când Miles și cu mine cinam singuri, Miles a spus:

— Aseară, când am rămas la Nicky, tatăl lui a vorbit despre tine.

— Și ce a zis? am întrebat eu, încercând să-mi păstrez vocea normală.

— A zis că sunt norocos să am o mamă atât de drăguță și de generoasă.

— Asta-i tot? N-a mai spus și altceva?

— Asta-i tot, a zis Miles.

Nu atât ce a spus m-a făcut fericită – „drăguță și generoasă” era un compliment, dar poate că nu era ce doream să aud. Ci faptul că Sean voia să

vorbească despre mine, că îi vorbea despre mine fiului meu. Se gândea la mine când nu eram acolo.

Mă simt de parcă trădez pe cineva. Pe Emily în special, însă și pe mine.

Dar Sean și cu mine n-am făcut nimic încă! Totuși, deja mă simt vinovată. Dacă acesta nu-i un semn că am conștiință, atunci ce este? Am scris pe blog că femeile în general și mamele în particular sunt mereu făcute să se simtă vinovate, dar acum mi se pare, cum mi s-a mai părut și altă dată, că sunt momente când chiar ar trebui să ne simțim vinovate. Eu în orice caz.

Un alt lucru pentru care mă simt vinovată este că n-am tânjit niciodată atât de nebunește, atât de pasional după soțul meu. Sexul cu Davis era bun. Nu era grozav. Era exact ce îmi trebuia. Davis era ce îmi trebuia – un tip cu adevărat drăguț. Avusesem o perioadă dificilă. Un tip drăguț ca Davis nu trebuia să afle de problemele mele din trecut, iar eu n-am simțit niciodată nevoia să-i spun. Să fiu cu el era plăcut. Obişnuiam să gândesc că era ca o întoarcere acasă, că așa trebuia să fie acasă. Și să fiu cu Davis mi-a oferit răspunsul la multe întrebări nelămurite – întrebări despre viitorul meu. Sau cel puțin așa am crezut la vremea aceea.

Am rămas însărcinată cu Miles întâmplător. Dar așa pățește toată lumea, nu? Cred că s-a întâmplat după o nuntă care a fost mult mai romantică decât a noastră.

Davis și cu mine ne-am căsătorit la primărie, într-o pauză de masă a firmei lui. Asistenții săi, Evan și Anita, ne-au fost martori, iar după aceea ne-am dus să luăm masa la restaurantul din Chinatown unde făceau cele mai bune găluște. Davis știa astfel de lucruri – gen unde se fac cele mai bune găluște.

Fuseserăm foarte încântați de noi, de cât de modern și de grozav era să ne căsătorim într-un mod atât de neconvențional, de relaxat, ca și cum nu însemna nimic. O altă zi oarecare. Însă la scurt timp după aceea, Evan și Anita au făcut o nuntă mare, elegantă, în aer liber, pe o proprietate din Dutchess County. Sub o boltă de trandafiri albi, pe o pajiște ce cobora spre fluviul Hudson.

A fost atât de superbă, încât m-am simțit de parcă aș fi fost păcălită. De parcă ne-am fi păcălit singuri să nu ne pese de ceva de care ar fi trebuit să ne pese. M-am întrebat dacă și Davis a simțit același lucru. Însă chiar dacă ar fi avut regrete, similare, ar fi râs de mine dacă l-aș fi întrebat. Nu mă puteam abține să nu mă uit cu invidie la masa încărcată cu daruri de nuntă. Tot ce-am primit Davis și cu mine a fost un cec de o mie de dolari de la mama lui. Totuși, dacă am fi primit acele cadouri, Davis ar fi insistat să le returneze, pentru a putea alege lucruri pe gustul lui.

Amândoi ne-am îmbătat la nuntă și am avut cea mai bună partidă de sex din câte avuseserăm vreodată. Sunt aproape sigură că l-am conceput pe Miles în noaptea aceea, mai mult pentru a dovedi că încă eram cu un pas înaintea noilor miri decât pentru că ne doream un copil.

Ce tare am greșit să nu-mi doresc un copil din tot sufletul! M-am îndrăgostit de Miles din clipa în care s-a născut. Și Davis s-a îndrăgostit de el. A fost ca și cum toți trei eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt.

La scurt timp după aceea, Davis ne-a mutat în Connecticut, iar în cea mai mare parte a timpului a lucrat la casă, cu excepția întâlnirilor din oraș și a vizitelor la diverse locații din țară. Casa era aproape terminată, mai puțin podul din aripa veche, când Davis și fratele meu au fost uciși în accidentul de mașină.

Sean nu seamănă deloc cu Davis. Sean este brunet și înalt, solid și musculos. Davis era blond și uscățiv. Dar uneori, când intru în bucătărie, iar Sean stă la fereastră, am un moment în care cred că ar fi Davis. De fiecare dată sunt fericită să-l văd. Dar apoi îmi dau seama că este Sean și sunt și mai bucuroasă. Îmi place sau nu, asta-i adevărul.

Însă, evident, am... îndoieli. Îndoieli în privința lui Sean, îndoieli că mă voi mai putea încrede vreodată într-alt om. Îndoieli în privința a cine este el, a ce știe despre dispariția lui Emily – și dacă nu cumva știe ceva ce nu spune.

Mă întreb dacă toate femeile îndrăgostite au îndoieli. Eu n-am avut niciodată îndoieli în privința lui Davis și am fost îndrăgostită de el sau cel puțin asta mi-am spus. Știu că există femei care se îndrăgostesc de criminali condamnați, dar nu sunt genul ăsta de persoană. Am un fiu pe care trebuie să-l protejez. Nu sunt proastă. Este cât se poate de normal să mă întreb dacă nu există vreo probabilitate ca Sean să fie implicat în dispariția lui Emily.

Fac un solid front comun cu el pentru blog, pentru poliție și pentru lume, dar mă mândresc că nu sunt genul de „femeie îndrăgostită” care să nu-l supravegheze îndeaproape pe Sean și să nu se întrebe dacă nu cumva vreun minuscul gest inconștient pe care îl face nu pare... în neregulă. Când vorbim despre Emily, îi studiez chipul în căutarea vreunui semn de iritare, de resentiment sau de vină, ceva care să indice probleme, însă nici chiar când mi-a spus despre dificultățile ei – cu băutura, cu dependența de pastile, cu înstrăinarea de părinți –, pe chipul și în vocea lui n-a fost niciodată altceva decât iubire și durerea că ea nu mai era.

Este de bun-simț elementar faptul că vigilența mea a indicat cod roșu (ei bine, poate portocaliu) când am aflat de polița de asigurare de pe urma căreia Sean avea de încasat două milioane de dolari în caz că Emily murea. Dar imediat după ce a încheiat convorbirea telefonică avută cu cineva de la compania de asigurări, Sean mi-a răspuns la toate întrebările. N-a tărăgănat

lucrurile pentru a inventa o poveste plauzibilă. Natura lea și simplitatea cu care a explicat situația au fost liniștitoare. Compania lui oferea opțiunea unei asigurări de viață pentru angajați și soțiile lor, costul acesteia însemnând câțiva dolari care urmau să fie scăzuți din salariul lui Sean (un salariu considerabil). Era o sumă prea mică pentru a conta câtuși de puțin. Așa că a bifat căsuța din dreptul asigurării maxime și a uitat instantaneu de asta.

Nu cred că a greșit cu ceva. Am tot căutat ceva care să nu se potrivească, un detaliu care să nu aibă sens. Dar n-am găsit nici cel mai mic indiciu că ar ascunde ceva sau că ar minți. Și, fiind o persoană care a ascuns lucruri și a mințit la viața ei, îmi place să cred că mă pricep destul de bine la depistarea semnelor și simptomelor.

În fine, nu este vorba de indicii. Nu se poate spune exact cum de știi astfel de lucruri. Nu poți explica de ce ești sigur. Dar ești. O știi cu toată ființa ta. Iar eu știu cu certitudine că Sean este nevinovat.

12.

BLOGUL LUI STEPHANIE ZBOR ÎN AȘTEPTARE

Bună, mămicilor!

Privindu-mi viața din exterior, ați putea crede că este cam la fel cu cea de dinaintea dispariției lui Emily. Firește, minus prietenia noastră, dar cu multe alte lucruri care i-au luat locul. Miles și cu mine, casa noastră, școala lui, acest blog. V-ați dat probabil seama că Nicky și tatăl lui au început să facă tot mai mult parte din viețile noastre. Însă asta e normal având în vedere prin ce trec ei. Prin ce trecem cu toții.

Vreau să vă mulțumesc din nou pentru dragostea și sprijinul vostru. Înseamnă foarte mult pentru mine. Judecând după mesajele voastre și știind cât de intuitive tind mamele să fie, vă pot spune că toată această aparență de normalitate este ca un mic leucoplast peste o rană adâncă. Viețile noastre au fost distruse și nimic nu le mai poate face așa cum au fost. Au fost sfâșiate de dispariția unei mame, a unei soții, a unei prietene. Ne este în continuare dor de ea și trăim cu speranța că este în viață.

Așa încât s-ar putea afirma că zburăm așteptând permisiunea de aterizare, captivi în aer, așteptând să ne decidă ceva destinația și să ne promită o aterizare sigură, chiar dacă turbulentă.

Nicky începe să-și manifeste supărarea. Refuză să mănânce altceva decât guacamole și chipsuri, ce îi pregătea Emily, deși niciodată când eu eram acolo. Uneori pare furios pe mine. Spune că eu nu sunt mama lui, că o vrea pe mama lui. Și cu toate că înțeleg, este stresant. Sărmanul copil! Nici nu-mi imaginez prin ce trece.

Nu pot decât să-i fiu alături și să-i ajut pe el și pe tatăl lui ori de câte ori pot. Prețuiesc nespul timpului pe care îl petrec împreună cu Miles și sunt recunoscătoare pentru acest prețios dar al vieții, care ne poate fi luat în orice moment.

Continuați să nedoriți binele. Îndreptați iubirea voastră către Nicky. Iar speranțele și rugăciunile, către Emily, oriunde o fi ea.

Iar acum, cu vorbele nemuritoare ale lui Tiny Tim, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare și pe toate!

Cu drag,

Stephanie

13.

STEPHANIE

Într-o după-amiază, Sean m-a sunat de la el de acasă. Mi-a spus:

— O, slavă Domnului că ești acolo, Stephanie! Vin imediat. Acum!

Ceva din felul în care a rostit cuvintele mi-a făcut inima să-mi bubuie. În regulă, asta este. Mă dorește la fel de mult cum îl doresc eu. Nu mi-aș fi imaginat asta. Vine să-mi spună că vrea să fim împreună.

— Am vești, a zis el.

Mi-am dat seama după tonul lui că nu erau vești bune și mi-a fost rușine de concluzia pripită pe care o trăseseam mai devreme.

— Ce vești?

— Vești cumplite, a rostit el.

L-am privit de la fereastră cum a coborât din mașină și s-a apropiat încet, ca un om care purta o povară grea. Părea să fi îmbătrânit cu câțiva ani în cele câteva ore de când îl văzusem ultima dată. Când i-am deschis ușa, am văzut că avea ochii roșii și chipul pământiu. L-am cuprins în brațe și l-am strâns la piept, însă nu a fost una dintre acele îmbrățișări pline de dorință și de semnificații cu care ne despărțeam în ultima vreme, după ce ne petreceam

seara împreună. A fost o îmbrățișare consolatoare, prietenească și – deja – îndurerată. Cumva, am știut ce urma să aud.

— Nu spune nimic, am zis eu. Intră. Așază-te. Lasă-mă să-ți fac un ceai.

El s-a așezat pe canapea, iar eu m-am dus în bucătărie. Tremuram și m-am stropit cu apă clocotită pe mână, dar eram atât de preocupată, încât nu m-a durut decât mai târziu.

Sean a băut o gură de ceai, apoi a clătinat din cap și a pus cana pe masă. A spus:

— Astăzi am primit un telefon de la poliție. Niște pescari din nordul Michiganului au găsit un cadavru descompus rău. A fost adus la mal nu departe de cabana familiei lui Emily. Se pare că trupul este într-o stare atât de proastă, încât nu-mi cer să mă duc să-l identific. Au zis că n-ar avea niciun rost. M-au rugat să le trimit prin FedEx periuța de dinți și peria de păr ale lui Emily, deoarece se vor folosi de teste ADN pentru...

S-a întrerupt din pricina suspinelor. În voce i s-au deslușit lacrimile când a spus:

— Nu așa trebuia să se întâmple. Eram sigur că încă trăiește. Am fost convins că se va întoarce acasă.

Ce voise să spună cu asta? Cum trebuia să se întâmple? Ce știa, dar nu zicea? Sau dorise să spună că Emily n-ar fi trebuit să moară atât de tragic, atât de tânără?

Poliția a estimat că se înecase la scurt timp după dispariție, deși data precisă era greu de stabilit. A, și niște excursioniști găsiseră mașina la mai puțin de doi kilometri distanță, în pădure. Nu existau semne de luptă. Fusesse în viață când intrase în apă. În cabană erau doar două seturi de amprente. Au presupus că unul dintre ele era al lui Emily. Celălalt era al lui Sean, ceea ce era normal, fiindcă fuseseră acolo de ziua lui. (Polițiștii îl amprentaseră curând după dispariția lui Emily, prima dată când îl chemaseră să-l chestioneze.)

Nici eu, nici Sean n-am găsit cuvinte pentru a exprima ce simțeam. Parcă tot o aud pe Emily rugându-mă să am grijă de Nicky pentru ca ea și Sean să poată pleca. Rugându-mă să-i fac o mică favoare. Habar n-aveam la ce se gândea Sean. Poate că își amintea weekendul acela fierbinte, furat. I-am spus:

— Poate că nu este ea... Poate că s-a făcut o greșală oribilă.

— Inelul, a zis el. Au găsit inelul. Inelul cu safir și diamante al mamei. Încă era pe degetul ei. I-a rămas cumva prins de...

Iar apoi, amândoi am început să plângem. Ne-am ținut în brațe și am plâns. Separat și împreună.

BLOGUL LUI STEPHANIE

VESTI FOARTE TRISTE

Bună, mămicilor!

Am vești triste de dat. Poliția de la Squaw Lake, Michigan, locul unde se află cabana familiei lui Emily, a găsit un cadavru despre care crede că este al ei. Deoarece nu există nicio urmă de rănire și nici semne de luptă sau violență, iar cauza morții este înecul, consideră că moartea ei s-a produs ca urmare fie a sinuciderii, fie a unui accident. Nu avem cum să știm ce a fost în mintea lui Emily când a intrat în lac. Poate că a înotat prea departe, poate că...

Sean, soțul lui Emily, s-a dus să se întâlnească cu autoritățile pentru a o aduce pe Emily acasă. Se pare că poliția a sunat-o pe mama lui Emily, în Detroit, dar îngrijitoarea a spus că este mai bine să aștepte până va avea una dintre „zilele bune” pentru a-i da trista veste.

La fel precum chinurile facerii, durerea pricinuită de moartea cuiva și eforturile presupuse de funeralii sunt lucruri pe care le uităm. Dar am trecut prin toate astea cu mama, iar mai târziu, cu Davis și Chris. Chris m-a ajutat când a murit mama. Mi-a fost alături și m-a sprijinit. Dar în general am făcut totul singură.

Acum încerc să-mi amintesc cine era acea persoană, tână femeie, iar apoi tână mamă, care a fost suficient de puternică și de stăpână pe sine pentru a face tot ce era de făcut – de dat telefoane, de dat anunț în ziar, de luat decizii în privința munților de lucruri pe care un om le adună într-o viață, chiar dacă este scurtă. Încă mai am toate lucrurile lui Davis, câteva dintre ale lui Chris și multe dintre ale mamei, într-un depozit de aici, din Connecticut.

Ce se va întâmpla cu lucrurile lui Emily? Este prea curând pentru a decide. Și cum îi vom spune lui Nicky? Sean și cu mine am căzut de acord că el ar trebui să-i zică, într-o duminică, imediat după micul dejun, iar mai târziu, să vină să se joace cu Miles.

Iar dacă Nicky dorea să-și petreacă restul zilei acasă, cu tatăl lui, era în regulă. Și dacă voia să se gândească la altceva... putea să se joace cu fiul meu, care avea să fie sincer trist pentru ce i se întâmpla lui Nicky. La urma urmelor, tatăl lui Miles murise, chiar dacă el fusese prea mic pentru a-și aminti. Sean și cu mine suntem siguri că Miles îl va face pe Nicky să se simtă mai bine. Chiar dacă are doar cinci ani, este așa cum este. Un omuleț bun.

La scurt timp după ce am primit vestea morții lui Emily, eu și Sean l-am găsit pe Nicky, după o îndelungată și cumplită căutare, ascunzându-se în dulap, printre hainele ei. Când Sean i-a povestit asta psihoterapeutului la care l-a dus pe Nicky, acesta i-a sugerat să înceapă să scoată din casă unele dintre lucrurile ei. (Sper că voi, mămicilor, – mă veți ierta dacă veți cred e că vă împărtășesc prea multe.) Dacă asta era ce trebuia făcut, eu am sugerat un spațiu de depozitare.

Sean a fost categoric. A refuzat să renunțe chiar și la un singur lucru de-al ei. O dată, când am discutat despre asta, el a devenit foarte nervos și a spus:

— Când ea se va întoarce...

Apoi s-a controlat. Așa mi-am dat seama că el încă refuza să accepte moartea ei.

Am fost însă bucuroasă că nu trebuia să mă ocup de cumplita sarcină de a umbla prin lucrurile cuiva care a murit. Și nici nu mi se părea în regulă să dăm Armatei Salvării un dulap întreg cu haine de la Dennis Nylon. Iar eu categoric nu le puteam purta. Pe lângă faptul că probabil am vreo șapte kilograme în plus față de Emily și că sunt puțin mai scundă, hainele ei nu sunt stilul meu. M-aș simți de parcă m-aș juca de-a hainele, o mamă casnică și pasionată de natură, care se pretinde o femeie de carieră în domeniul modei. În plus, mai e și partea aia din tine care gândește mereu: „Și dacă n-a murit?” Dacă se întoarce și se supără pe noi că am dat hainele ei frumoase? Astfel de sentimente sunt foarte comune în asemenea cazuri fără o finalitate reală. Fără rămas-bun pe patul de moarte, fără o înmormântare așa cum trebuie.

Totul este cumplit de trist. Ori de câte ori mă gândesc la prietena mea, plâng necontrolat și îmi dau seama cu câtă dificultate și cu ce curaj se străduiește Sean să nu cedeze. Mai ales în fața lui Nicky.

Indiferent la ce concluzie ajung sau nu ajung autoritățile, convingerea noastră profundă este că moartea lui Emily a fost un accident. Sean și cu mine nu credem că a vrut să se sinucidă. O cunoșteam. Iubea viața. Își iubea soțul și fiul. Mă iubea pe mine. Nu ar fi decis niciodată să ne părăsească.

Presupunem că a avut nevoie de o pauză, că presiunea serviciului, a căsniciei și a maternității devenise atât de puternică, încât, în ciuda anilor (deceniilor) de abțință, vechii ei demoni (problema cu medicamentele, pe care o depășise cu atâta hotărâre) s-au manifestat din nou. Probabil că a păstrat câteva pastile, a cumpărat niște băutură și s-a dus la cabana familiei sale pentru a se relaxa și a petrece câteva zile singură. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva de la ea, dar este posibil.

S-a dus să înoate. A înotat prea departe. A calculat greșit. S-a înecat.

După spusele lui Sean înnota acceptabil, nu excepțional. Iar raportul toxicologic a relevat existența alcoolului și a medicamentelor analgezice și antianxioase. În cantitate suficientă pentru a-i submina judecata și percepția. Pentru a-i afecta bunul-simț, care era unul dintre lucrurile ce îmi plăceau atât de mult la ea.

Mă rog ca voi, toate, să înțelegeți, nu să o judecați. Nu toți sunt puternici. O putem lua puțin razna și face lucruri pe care n-ar trebui să le facem. I se poate întâmpla oricui.

Iar acesta este unul dintre acele cazuri tragice, în care persoana respectivă nu și-a făcut rău decât sieși.

Și nouă. Soțului ei, fiului ei, celei mai bune prietene.

Așa că vă rog să fiți iertătoare. Lăsați-mă să-mi jelesc prietena. Știu că dragostea și rugăciunile voastre se îndreaptă spre noi. Vă mulțumesc anticipat pentru cuvintele de liniștire și condoleanțele spuse din inimă.

Cu drag,

Stephanie

15.

STEPHANIE

Nu-mi amintesc care dintre noi – eu sau Sean – a fost primul care a spus că, în ciuda raportului poliției, nu crede că Emily s-a sinucis. Eu credeam sincer că moartea ei fusese un accident și sunt sigură că și Sean gândea la fel. Stabilirea cauzei morții ei ca fiind un accident, nu o sinucidere, ar fi fost mult mai indicată pentru Nicky atunci când avea să fie suficient de mare ca să înțeleagă.

Iar dacă a fost un accident, așa cum credem noi, compania de asigurări le datora lui Sean și lui Nicky două milioane de dolari, pe care nu trebuiau să-i plătească în caz că sinuciderea era comisă la mai puțin de doi ani de la încheierea poliței. Am căutat asta pe internet și i-am spus lui Sean, dar am avut impresia că știa deja.

Mi-am pus tot felul de întrebări legate de Emily. Oricine și-ar fi pus. Iar una dintre întrebări era legată de romanul Patriciei Highsmith pe care îl citea, în care o tânără frumoasă se sinucide și nimeni nu află vreodată motivul.

Pentru mine, Sean, Nicky și Miles, motivul și modul în care Emily a murit erau importante. Însă, până la urmă, erau detalii. Important era că Emily pierise. Că nu se mai întorcea.

Sean și Nicky i-au împrăștiat cenușa în curtea din spatele casei. Nu cred că Nicky a înțeles ce făceau. Iar Sean n-a făcut ca lucrurile să fie mai ușoare, ci i-a spus că aruncau în vânt spiritul mamei lui. Mai târziu, Sean mi-a zis că Nicky l-a tot întrebat: „Unde-i spiritul lui mami? Unde-i mami? Și nu-i niciun vânt”.

Sean citise despre ritual pe un website budist, iar eu m-am gândit că era un gest cu adevărat deosebit, ceva la care nimeni nu s-ar fi așteptat din partea unui englez frumos și hipermasculin, care lucrează pe Wall Street. M-a făcut să mă gândesc că această latură sensibilă ascunsă era unul dintre lucrurile pe care Emily le iubise la el. Și, cu siguranță, era ceva ce și eu iubeam.

Sean ne-a întrebat pe mine și pe Miles dacă nu doream să venim cu ei când împrăstiau cenușa lui Emily. Aș fi vrut tare mult, dar m-am gândit că era mai bine pentru Nicky ca noi să nu mergem. Poate că sunt superstițioasă. Poate că nu m-aș fi simțit bine să particip la împrăștierea cenușii unei femei de al cărei soț era posibil să mă fi îndrăgostit.

Sean mi-a arătat o copie a raportului autopsiei. Mi-a spus să mă uit la „constatări”, unde scria că avea ficatul grav afectat, ceea ce sugera consum îndelungat și masiv de alcool și opiacee. Nu erau doar cicatrice, ci și leziuni recente. Se pare că asta l-a făcut pe medicul legist să încline către sinucidere, dar totuși nu avea de unde să știe sigur.

Eu am zis că nu era posibil. Unul dintre noi ar fi știut dacă Emily ar fi băut în exces sau ar fi luat multe medicamente. Sean a insistat însă că era posibil. Cât fusese la universitate, patru dintre cei mai străluciți colegi ai săi se drogaseră serios. Doi dintre ei absolviseră primii din an. Și nimeni nu știuse.

— Tu ai știut, am subliniat eu.

— Am fost coleg de cameră cu ei, a spus Sean. Probabil că atrag astfel de oameni.

M-a deranjat să aud că Emily era catalogată drept „astfel de oameni”. Dar ce fel de om fusese? Cum poți să cunoști pe cineva atât de bine cum credeam eu că o cunosc, dar să nu știi lucruri elementare despre acea persoană? Unii oameni reușesc să ducă vieți foarte funcționale și productive, deși au o dependență. Emily păstrase controlul. Avusese un serviciu, un copil, o familie. O viață bine organizată și chiar (aparent) deosebită.

Mi-am reamintit fiecare conversație avută cu Emily, fiecare după-amiază petrecută împreună. Ce-mi scăpase? Ce încercase să-mi spună, iar eu nu reușisem să pricep?

Ce fel de prietenă fusesem?

•

Prima dată când am făcut sex cu Sean, mi-am amintit ce-mi lipsise. Plăcerea pură, nebună. Una din mâinile lui mi-a cuprins un sân, în vreme ce degetele celeilalte urcau ușor pe coapsa mea. M-a răsucit pentru a mă putea săruta pe ceafă și de-a lungul șirei spinării, apoi m-a întors din nou și și-a băgat capul între picioarele mele. Am fost șocată de cât de bun era în pat, dar în fond de ce eram surprinsă? Atingerile noastre, trupurile noastre, totul era atât de bine, nimic altceva nu mai exista în afară de valul de sentimente – de recunoștință și, da, de dragoste – pentru cineva care te poate face să te simți astfel. Dorința disperată de a ajunge la orgasm și dorința disperată de a face sex la nesfârșit.

La vremea aceea, nu m-am gândit decât la cât era de bine. Însă, după aceea, am realizat tot ce uitasem sau îmi alungasem din minte cât fusesem cu Davis. Mi-am dat seama ce alesesem, la ce fusesem dispusă să renunț în schimbul unei căsnicii confortabile, al unei văduvii respectabile și al unei vieți în care puneam nevoile lui Miles mai presus de ale mele. După ce mi-am amintit, am refuzat să mai trăiesc iarăși fără acea plăcere și acea bucurie. Aveam nevoie, trupul meu avea nevoie, și nu totul era legat de Miles. A fost ca și cum sexul cu Sean mă făcuse să-mi amintesc că sunt om.

Am încercat să nu mă gândesc că Emily îmi spusese că sexul fusese întotdeauna partea cea mai bună a căsniciei sale, că făcea ca orice altceva să pară mai puțin important. Că, dacă venea acasă și o futea (ea a folosit cuvântul ăsta), putea accepta absențele lui Sean, obsesia lui pentru muncă și faptul că nu o aprecia.

Dar cel mai mult am încercat să nu mă gândesc la ce-ar fi simțit Emily dacă ar fi știut.

•

În mod destul de ciudat, relația noastră a început cu una dintre crizele lui Nicky. Începuse să aibă accese de furie, să plângă și să țipe. Se părea că fără niciun motiv anume. Dar firește că exista unul. Mama lui murise. Cum să nu-mi frângă inima lacrimile lui?

Sean îl ducea pe Nicky la psihoterapeutul care se ocupase de Miles după moartea lui Davis. Doctorul Feldman era blând și liniștitor, așa cum fusese și cu Miles. Însă nu avea cu adevărat soluții reale, recomandând doar răbdare și să se aștepte ca durerea să se diminueze. Ne-a spus că i-ar plăcea să-l vadă pe Nicky o dată pe săptămână, însă Nicky a refuzat să se ducă atât de des, iar doctorul a zis că este mai bine să nu-l silim.

În seara în care am făcut prima dată sex cu Sean, am cinat cu toții la mine acasă. Eu, Miles și Sean mâncam friptură. Nicky își plimba chipsurile cu

guacamole prin farfurie, răscolind furios piureul de avocado și îndesându-și chipsuri în gură. Sosul verde i se prelingea pe bărbie.

Brusc, Nicky a împins farfuria în mijlocul mesei și s-a uitat la platoul cu friptură scăldată în sânge și suc propriu. Apoi, a rostit:

— Asta-i mami. Ea este. Ai omorât-o și ai gătit-o – se uita mânios la mine –, iar noi o mâncăm. Ca în filmul pe care l-am văzut.

M-a durut să aud asta, mai ales după câte făcusem pentru Nicky și având în vedere cât de mult țineam la el. Mi-am amintit că era doar un băiețel care își pierduse mama, un băiețel care suferea o durere inimaginabilă. Și chiar n-avea nicio legătură cu mine... sau cu sentimentele (încă reprimare) pe care le aveam față de tatăl lui.

— Ce film? l-a întrebat Sean pe Nicky.

Nu s-a uitat la mine, pentru a-mi vedea reacția la acuzația lui Nicky. În mod normal, și asta m-ar fi durut. Însă intensitatea cu care Sean s-a concentrat asupra lui Nicky dovedea cât de profund – și instinctiv – ținea la fiul său, ceea ce m-a făcut să-l iubesc și să-l respect și mai mult.

— L-am văzut împreună cu Miles, la televizor. Ne-am furișat în birou și l-am văzut după ce mama lui a adormit, a spus Nicky sfidător, provocându-mă să-l contrazic.

Sean și cu mine ne-am uitat unul la altul și am zâmbit vag, dar îngrijorați. A fost ca și cum faptul că ei se uitaseră la filmul (probabil interzis) anulase faptul că eu o uciseseam și o gătisem pe mama lui Nicky.

— Te-am prins! i-am zis eu lui Miles.

Miles a râs.

Apoi, Nicky s-a trântit pe podea și a început să țipe. Aproape că arăta de parcă ar fi avut o criză. Slavă Domnului că nu avem vecini în apropiere. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva într-un apartament dintr-un bloc de la oraș? O, sărmanul Nicky!

Mai întâi, Sean l-a luat în brațe, după aceea l-am luat eu și am încercat să-l calmez. Însă Nicky nu m-a lăsat să-l ating, ci s-a smuls din brațele mele și s-a dus înapoi la tatăl lui. Nici eu, nici Sean nu ne-am pierdut răbdarea. Nici măcar pentru o clipă. N-am cedat. A fost ca și cum Nicky era copilul nostru, fiul nostru, iar noi ne ajutam unul pe altul să fim cei mai buni părinți care puteam fi. I-am mângâiat brațul lui Nicky în timp ce Sean îi mângâia părul, iar Miles încerca să-l țină de mână, deși Nicky încerca să-l lovească pe tatăl lui în umăr.

— Scumpule, i-am spus eu lui Miles. Lasă-l în pace pe Nicky. Este trist.

Nu-mi convenea că Miles vedea scena, dar mi s-a părut că ar fi greșit să-i cer să iasă din cameră. M-am decis să-l las să se uite la desene animate pe iPadul meu, lucru pe care încerc să nu-l fac foarte des.

Era o soluție. Nu o soluție grozavă, dar o soluție. Până și Nicky s-a liniștit puțin. În timp ce îl instalam pe Miles într-un fotoliu – vechiul fotoliu al tatălui său, pe care l-am păstrat – și îi deschideam niște desene animate, am simțit că Sean mă privea și că îi plăcea ce vedea. Conștientizarea faptului că el îmi admira calitățile de mamă a fost ciudat de excitantă, dar adevărul era că – ținând cont de sentimentele pe care le aveam pentru Sean, indiferent cât încercam să le reprim – orice ar fi fost excitant.

Nicky era epuizat. A adormit în brațele lui Sean. Sean l-a ținut o vreme, apoi l-a dus în camera lui Miles, l-a pus pe patul de jos și l-a învelit cu blândețe.

— A venit vremea să te culci, i-am spus lui Miles.

— Ba mai este o jumătate de oră.

— Acum, am spus eu. Suntem obosiți. Nicky trece printr-o perioadă grea.

— Cu toții trecem.

Sean și cu mine am schimbat o privire care zicea că Miles era un copil deosebit. Miles avea dreptate. Toți eram obosiți, toți treceam printr-o perioadă grea. Criza lui Nicky ne frânsese și ne simțeam sfârșiți și fără apărare.

L-am băgat pe Miles în pat și m-am asigurat că ambii băieți erau în regulă. Apoi, Sean și cu mine ne-am prăbușit epuizați pe canapea, iar Sean a căutat următorul episod din *Breaking Bad*. Nu ne mai uitaserăm la serial după ce primiserăm vestea că Emily a murit – violența și răul erau prea mult pentru noi –, însă de curând începuserăm să-l urmărim din nou.

Soarta a vrut să fie cel mai sexy episod, probabil singurul romantic din serial. Jesse Pinkman și iubita lui se îndrăgostesc. A fost ca un film despre o întâlnire printre prepararea de metamfetamină, sânge și crime, doar că iubita lui era toxicomană.

M-am așezat aproape de Sean. El mi-a cuprins umerii cu un braț. Eu mi-am pus capul pe umărul lui.

Amândoi tremuram. Amândoi simțeam asta, deși era neclar care dintre noi tremura de fapt.

Am început să ne sărutăm. M-a sărutat pe gât, pe umeri, apoi mi-a ridicat cămașa și m-a sărutat pe sâni.

Așa a început.

*

Există atât de multe întrebări pe care ar fi trebuit să le punem. Însă în acele prime săptămâni am fost atât de fericiți că eram împreună și că făceam ceea ce visaserăm (cel puțin, eu) de atâta vreme, încât niciunul dintre noi n-a pus alte întrebări în afară de cele legate de sex și de ce-i făcea plăcere celuilalt.

Am fost atenți. Băieții n-au aflat. Am căzut de acord s-o facem doar când băieții erau la școală. Sean a rămas la mine mai rar decât înainte. Să știu că se afla în casă și că nu puteam fi cu el era un chin.

N-am avut un nume sau cuvinte pentru ce făceam. Nu ne-am întrebat dacă avea să dureze sau ce intenționam să facem în continuare. Nu ne-am întrebat cum rămânea cu Emily. Îi trădam amintirea? Abia dacă vorbeam. Deși casa era goală, încercam să nu facem zgomot.

Dacă îmi făceam griji că Sean se gândea la Emily în timp ce era cu mine? Nu, nu-mi făceam. Nu se gândea la ea. Mi-aș fi dat seama. Nimeni nu știe să se prefacă atât de bine.

•

Acum, noaptea, singură în patul meu, nu dorm bine. De îndată ce mă întind, mă prăbușesc într-un somn atât de adânc de parcă aș fi drogată, dar, după trei sau patru ore, mă trezesc și rămân trează până în zori, când vine vremea să-l pregătesc pe Miles (sau pe Miles și pe Nicky) pentru școală.

Este ceva atât de extatic în momentul prezent în relația mea cu Sean! Dar ce va fi în viitor? Vom putea noi patru să trăim împreună astfel, ca o familie neoficială?

Sean s-ar putea întoarce la biroul din oraș. Eu i-aș putea duce pe băieți la școală și i-aș putea lua în fiecare zi. Nicky va trece peste durerea lui. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea o face. Chiar dacă nu uiți niciodată durerea, n-o mai simți în fiecare clipă.

Uneori mă gândesc că această relație este total păcătoasă și greșită. Mă chinuiesc singură. Mă gândesc că eu și Sean ar trebui să ne oprim. Dar un lucru pe care îl știu cu certitudine despre mine este că nu mă pot opri din a face ceva ce vreau să fac, mai ales dacă e ceva legat de sex. Și, în plus, cui facem rău?

Dumnezeu știe ce simte Sean. Oare se simte vinovat că face sex cu cea mai bună prietenă a soției lui atât de curând după moartea ei? Sau crede că nu contează, pentru că Emily este moartă și nu are cum să mai știe sau să-i mai pese ce face el? Sau face asta pentru a se răzbuna pe Emily? Se întreabă în secret dacă ea s-a sinucis? Am citit mult despre sinucidere și știu că adesea supraviețuitorii sunt furioși pe cel care a murit, furioși în sensul că nu pot admite sau înțelege.

M-ar dura să știu că Sean se culcă cu mine fiindcă este furios pe Emily. Ori de câte ori acest gând mi se furișează în minte îl alung, amintindu-mi că am fost atrași unul de celălalt dinainte de a ști că a murit.

Iar apoi mă simt și mai vinovată.

BLOGUL LUI STEPHANIE CIORNĂ (NU A FOST POSTATĂ)

Fantoma lui Emily îl urmărește pe Sean de la el de-acasă și până la mine. Este mereu acolo, privind și ascultând. Știe când ne întâlnim la cafenea, pentru a lua micul dejun, după ce fiecare a dormit acasă la el.

Ne concentrăm asupra lui Nicky. Asta ar fi dorit Emily, deși v-ați putea întreba de ce o mamă care își iubește atât de profund copilul ar lua o doză mare de pastile cu alcool, iar apoi s-ar duce să înoate în lac.

BLOGUL LUI STEPHANIE DUREREA ZILNICĂ

Miles a știut când Nicky și tatăl lui urmau să împrăstie cenușa mamei lui Nicky. Deși este posibil ca Nicky să nu fi înțeles, Miles a priceput. Poate pentru că avea mai multă experiență în privința morții. Mi-a spus că noi doi ar trebui să ținem un moment de reculegere în curtea din spate, când Nicky și tatăl lui aveau să elibereze în pădure spiritul mamei lui Nicky.

Miles și cu mine am stat mult timp cu capetele aplecate și cu ochii închiși. M-am lăsat pe vine și m-am aplecat spre el, pentru a ne putea ține în brațe.

Voi, mămicilor, știți toate cât e de ciudat când constăți că ți-a crescut copilul. Parcă ieri Miles era un bebeluș în brațele mele. Și acum tot copil este. Dar în același timp e și un omuleț pe care mă pot baza. Nu l-aș împovăra niciodată cu așa ceva, dar el este micul meu punct de sprijin. Am învățat să facem față durerii. Știm că va trece. Poate că Miles i-a spus asta lui Nicky. Poate că asta a făcut ca legătura dintre ei să fie și mai puternică.

Multe luni după ce soțul și fratele meu au murit am plâns în fiecare zi. Uneori plângeam cu întreruperi toată ziua. Îmi amintesc că mă uitam la străini și mă întrebam dacă nu suferă și ei, iar eu nu pot vedea, după cum nici ei nu-și puteau da seama de agonia pe care o înduram eu. Însă dacă ar exista vreo variantă de luminol – substanța ce relevă prezența sângelui la locul unei

crime – care să evidențieze durerea, jumătate dintre oamenii pe lângă care trecem pe stradă ar fi luminoși ca brazii de Crăciun.

Nu-mi amintesc când s-a diminuat suferința permanentă. Dar s-a diminuat. Nu-mi amintesc ce am făcut în prima zi în care n-am mai plâns. Nu-mi amintesc prima dimineață în care m-am trezit și nu mi-am dorit să mă culc din nou. Uitarea e bună.

Mi-e dor de soțul meu și de fratele meu, iar acum, și de cea mai bună prietenă. Uneori, durerea este atât de puternică încât nu pot să nu gem. Mă aud și mă gândesc că altcineva a scos sunetul acela chinuitor. Dar nu mai există nicio zi de care să mă tem că n-o s-o pot suporta până la sfârșit.

Miles este totul pentru mine. Am învățat să mă las deoparte și să trăiesc pentru fiul meu. Ceea ce nu înseamnă că am uitat sau că nu-mi amintesc fiecare secundă din ziua în care soțul și fratele meu au murit. Fiecare clipă a acelei după-amiezi îmi este întipărită în creier.

Soțul și fratele meu vitreg nu s-au plăcut niciodată, deși s-au prefăcut că nu-i așa. Erau mândri și cumsecade și era important pentru amândoi să pară că se înțeleg. Dar asta era imposibil. Amândoi erau masculi alfa – Chris, în stil macho de cartier, iar Davis, în genul la fel de încăpățânat al descendentului unei vechi familii americane din înalta societate.

Pe vremea când locuiam în oraș, Davis l-a angajat pe Chris, care devenise constructor, să se ocupe de renovările la Fort Greene, pe care le făcea atunci. Tensiunea dintre ei s-a diminuat întrucâtva când Davis și cu mine ne-am mutat în Connecticut –, iar ei nu au mai lucrat împreună. Fratele meu ne vizita cam odată pe lună. Miles își adora unchiul. Chris și Miles aveau nume speciale unul pentru celălalt, pe care Davis și cu mine n-am avut voie să le cunoaștem.

A fost păcat că Davis și Chris nu s-au înțeles. Aveau mai multe în comun decât își imaginau. Le plăceau boxul și baseballul. Aveau o mulțime de cunoștințe despre mașini. Amândoi mă iubeau, deși știu că tocmai asta a reprezentat o mare parte a problemei.

Într-o după-amiază de vară, ședeam cu toții pe veranda din față a casei noastre din Connecticut și beam limonadă. O frumoasă mașină retro a trecut pe drum.

Davis a spus că era un Hudson din anul cutare, iar Chris a zis că nu, era un Packard din alt an. Fiecare era foarte sigur că are dreptate, iar discuția s-a încins. În cele din urmă, au făcut un pariu.

— În regulă, a spus Davis. Uite ce-ți propun. Hai să verificăm în enciclopedia mea cu mașini retro. Apoi ne ducem la măcelărie. Cel care pierde plătește coastele și fripturile. Dacă am greșit amândoi, împărțim suma.

Plănuiseră să facă un grătar. Amândoi se dădeau în vânt după făcutul grătarelor, deși niciunul nu se descurca în bucătărie sau cu un aragaz.

— S-a făcut, a rostit Chris. Propun să luăm mușchi de cea mai bună calitate. Atât de sigur sunt.

Davis i-a spus lui Miles:

— Amice, du-te și adu cartea lui tati.

Detestam când îi zicea fiului nostru „amice”. Chris s-a oferit să se ducă cu Miles, care era mult prea mic ca să care o carte atât de grea. Tatăl lui glumise că ar fi fost în stare s-o aducă.

Toți trei băieții mei s-au aplecat asupra enciclopediei pentru a căuta mașina misterioasă. Miles era foarte entuziasmat. Ai fi crezut că știe să citească, deși avea doar doi ani. În cele din urmă, Chris a zis:

— Aha, iat-o!

Chris avusese dreptate. Davis se înșelase.

— Ai câștigat, prietene. Eu dau fripturile, a spus soțul meu. Hai să cumpărăm ceva grozav.

M-a sărutat în treacăt și s-a dus să-și ia cheile. Oare acelea fuseseră ultimele cuvinte rostite de el pe care le auzisem? „Eu dau fripturile. Hai să cumpărăm ceva grozav”.

Davis conducea Camaro-ul din 1966 cu care, vara, făcea plimbări de plăcere. Chris stătea pe locul pasagerului din dreapta.

Știu care au fost ultimele cuvinte spuse de mine pe care le-au auzit. Erau mereu aceleași ultime cuvinte pe care le auzea oricine din familia mea înainte de a pleca de-acasă: „Te iubesc! Condu cu grijă”.

Până în ziua de azi îi mulțumesc în fiecare clipă lui Dumnezeu că am pus piciorul în prag și nu l-am lăsat pe Miles să meargă cu ei. A vrut să se simtă băiat mare și să se ducă împreună cu tatăl și cu unchiul lui. Însă trebuia să doarmă după-amiază dacă voia să reziste până la cină. În plus, m-am mai gândit că ei s-ar distra mai bine dacă n-ar trebui să aibă grijă de el, dacă n-ar trebui să-i instaleze, iar apoi să-i scoată scaunul din mașină, dacă ar fi scutiți de toată distracția de care eu am parte întreaga săptămână.

Mai târziu, polițiștii mi-au spus că o camionetă a venit în viteză pe Route 208, mult prea aproape de banda lor de mers. Davis a tras de volan pentru a o evita, a pierdut controlul mașinii și au intrat frontal într-un copac.

Pur și simplu.

Prețuiți fiecare moment pe care aveți norocul să-l petreceți cu cei dragi pentru că nu știm niciodată ce se va întâmpla câteva momente mai târziu.

Tocmai mi-am coborât privirea și am constatat că sunt lacrimi pe tastatură. Așa încât bănuiesc că procesul de vindecare n-a evoluat chiar atât de bine cum credeam. Cum mi-ar fi plăcut să cred.

Vă mulțumesc, scumpe mămici, că mă ascultați și îmi răspundeți.

Cu drag,

Stephanie

18.

STEPHANIE

Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost așa. Ei bine, nu chiar nimic. Soțul și fratele meu mergeau cu mașina. Se duceau să cumpere niște carne pentru grătar. Mașina s-a izbit de un copac, iar ei au murit instantaneu. Asta s-a întâmplat, dar nu așa s-a întâmplat.

Nu doar că nu se plăceau. Se urau. Se urăseră mereu.

Nici că ar fi putut să fie mai diferiți. Chris trăia pe pământ, iar Davis, în nori. Aveau un umor atât de diferit, încât, uneori, Chris spunea ceva în glumă, iar Davis considera că a fost o insultă – și viceversa. Dacă n-ar fi fost înrudiți (prin mine), n-ar fi petrecut nici cinci minute în aceeași încăpere. Au avut un singur lucru în comun: pe mine. Și pe Miles, bănuiesc. Un tată devotat. Un unchi dragăstos.

Au existat mereu certuri care deveneau urâte și pline de răutate, dispute care escaladau. Nu-mi amintesc de la ce s-au luat în ziua aceea. Se certau adesea în legătură cu marca, modelul și anul de fabricație al vreunei mașini retro pe care o vedeau. E posibil să se fi luat la harță din acest motiv. Oricum nu mai conta. Au ajuns de la zero la o sută de kilometri pe oră în zece secunde. Mai repede decât cu un Maserati.

A fost zgomotos și urât. Rapid. S-au spus aceleași vechi lucruri. Unul dintre ei l-a acuzat pe celălalt că are impresia că știe totul, iar celălalt l-a făcut escroc. Unul a zis că s-a săturat până peste cap de mizeriile celuilalt, iar celălalt a spus... Nu mai știu. Se certau ca niște frați, numai că erau cumnați. În cazul în care Cain și Abel ar fi fost rude prin căsătorie, nu de sânge, lucrurile ar fi ieșit și mai rău, deși este greu de imaginat ce altceva mai rău s-ar fi putut întâmpla.

Se întâmpla așa de atât de mult timp, încât știam exact ce avea să urmeze. Unul dintre ei ieșea mânios din cameră, după care erau câteva momente de pace. Apoi, celălalt se ducea după el de parcă lucrurile aveau să fie în sfârșit tranșate. Și începeau să țipe din nou. Sau era o asemenea liniște, încât simțeam tensiunea în toată casa. Ceea ce mă făcea pe mine să vreau să țip.

Miles a auzit fiecare cuvânt. Nu cred că a înțeles mare lucru. Dar le auzise de prea multe ori. Tatăl și unchiul lui erau nebuni. Miles a început să plângă.

Am scris pe blog că cei doi s-au dus să cumpere niște carne pentru grătar. Dar nici asta nu-i întru totul adevărat. Eu am fost cea care le-a sugerat să se ducă la măcelărie. N-o să-mi iert asta câte zile oi avea.

Le-am spus:

— De ce nu faceți o plimbare cu mașina? Ca să vă calmați. Și treceți și pe la Smokehouse și luați ceva bun pentru cină.

Smokehouse! Asta le-a atras atenția.

Smokehouse era unul dintre lucrurile care ne plăceau cel mai mult legate de viața la țară. Este o măcelărie germană de modă veche. Își prepară singuri cârnații și mezelurile și au cele mai bune bucăți de carne. Ești întâmpinat de nemțoaice blonde și vesele și, orice le-ai cere, îți răspund: „Imediat!” Davis și cu mine o adorăm. Chiar și când încercam să renunț la carne, tot mai cedam și mă duceam acolo pentru a mânca un sandviș cald cu lebărvurst sau un rulou cu kaizer.

Să-i fac pe soțul și pe fratele meu să ajungă la un acord era ca și cum aș fi pus capăt unei lupte între câini. Au fost multe înjurături și mârâieli, dar, până la urmă, Davis și Chris au fost ușurați (cum erau întotdeauna) că nu ajunseseră să se bată. Nu o făcuseră niciodată. Dar cei doi bărbați pe care îi iubeam cel mai mult pe lume se disprețuiau unul pe altul și nu le păsa cine știa asta. În orice caz, doreau ca eu să știu. Nu voiau ca eu să uit.

Au fost încântați că au ocazia să iasă din casă, chiar și împreună. Era o modalitate sigură și ușoară de a pune capăt unei dispute, un mod prin care niciunul nu se făcea de râs.

Davis și-a luat cheile și m-a sărutat fugitiv.

— Condu cu grijă, am spus eu. Vă iubesc!

— Ne vedem, a zis fratele meu.

Nu s-au întors acasă. Nu s-au întors acasă. Nu s-au întors acasă. *Unde erau?* Nu mi-au răspuns nici la mesaje, nici la telefoane. Se duseseră să bea ceva? Miles a dormit și s-a trezit îmbufnat. Flămând. Unde erau tatăl și unchiul lui? Când mâncam de seară?

Când au venit polițiștii, primul meu gând a fost că soțul și fratele meu s-au dus în oraș, s-au luat din nou la ceartă și au fost arestați. Cum aveam să-i scoatem eu și Miles din închisoare?

Mi-a luat o veșnicie să înțeleg ce spunea polițistul.

Probabil că ofițerul era obișnuit să aibă de-a face cu oameni în stare de șoc, dar tot s-a uitat ciudat la mine când l-am întrebat:

— Era carne în mașină? Au apucat să ajungă la Smokehouse?

— Carne?

Acela a fost momentul când am devenit vegetariană.

Polițistul m-a întrebat dacă aveam pe cineva – o rudă, o prietenă apropiată – pe care să sun. Ofițerul cutare (n-am reținut numele) putea să stea cu mine până sosea cineva. A arătat cu capul spre mașina de poliție de pe alee, către femeia cu șapcă de polițist, care stătea pe scaunul din dreapta.

Eu îl țineam în brațe pe Miles, care a început să plângă. Ofițerul s-a uitat compătimitor la el. Sărmanul omuleț tocmai își pierduse tatăl.

I-am spus:

— Nu, mulțumesc, puteți pleca. E-n regulă. O s-o sun pe mama.

Nimic nu era în regulă, iar mama murise de cinci ani. Însă doream ca ei să plece...

Faptul că fusese ideea mea ca ei să se ducă să cumpere carne avea să fie greu de suportat – fără să-mi pierd mințile.

După plecarea polițiștilor, am petrecut mult timp încercând să-l liniștesc pe Miles, care plângea amarnic, deși nu înțelegea ce se întâmplase. Am fost atât de ocupată cu el, încât n-am avut vreme să mă duc nici măcar la baie. Mamele de copii mici învață să amâne sau să-și ignore și cele mai elementare nevoi.

Miles și cu mine ne-am întins la mine în pat. Miles a adormit, iar eu m-am dus încet în baie, lăsând ușa deschisă pentru a auzi dacă se trezea.

Am văzut o coală de hârtie albă, lipită cu leucoplast pe oglinda din baie. Bucățile de leucoplast fuseseră puse în unghiuri ciudate, făcându-mă să mă gândesc la modul cum își decorau camerele criminalii în serie de la televizor.

Am văzut pe ea scrisul lui Davis, doar că scrisul lui Davis era în mod normal ordonat și îngrijit, cum era totul la el. Așa ar fi scris Davis dacă s-ar fi drogat. În grabă. Dezlânat. Furios. Mâzgălit. A trebuit să citesc de câteva ori, nu doar pentru că era greu de descifrat, ci și pentru că încă eram în stare de șoc.

Pe bilet scria: „M-am săturat de toate minciunile astea!”

Pe chiuvetă era o fotografie cu mine și cu Chris stând în picioare și vorbind în curtea din spate. Râzând. Davis sfâșiasse poza pe mijloc, așa că o ruptură zimțată mă despărțea de fratele meu vitreg.

Am știut că era un bilet de sinucigaș sau că cineva l-ar fi putut considera astfel. I-am dat foc în chiuveta din baie. N-am vrut să creadă cineva că Davis

se sinucisese. Gândind practic, trebuia să avem în vedere asigurarea. De ea depindea modul în care Miles și cu mine aveam să trăim de-atunci încolo. Miles nu trebuia să afle. Mama lui Davis nu trebuia să afle. Nu voiam să afle nimeni.

Cred că mi-am pierdut cunoștința pentru o clipă. Următorul lucru pe care l-am realizat a fost că stăteam pe dușumeaua băii. Probabil că m-am lovit cu capul de marginea chiuvetei.

În timp ce mi-am apăsât un prosop pe frunte pentru a opri sângerarea, l-am auzit pe Miles plângând în dormitor. Când m-a văzut cu sângele prelingându-mi-se pe față, a început să urle.

Iar eu am gândit: „Ai dreptate să plângi, iubitul meu băiat. Ai dreptate să te temi. Mama ta e un monstru”.

19.

STEPHANIE

Știam la ce s-a referit Davis. Știam la ce minciuni se referea.

Chris și cu mine ne îndrăgostiserăm din ziua în care a pus prima dată piciorul în casa mamei. Nu a existat nicio clipă în care să nu știm că făceam ceva rău, după cum nu a existat niciun moment în care să credem că iubirea noastră nu se va consuma sau în care să credem că se va sfârși. Ne juram unul altuia că ne vom despărți, ne promiteam că-i vom pune capăt. Apoi, Chris mă suna sau trecea pe la mine și o luam de la capăt.

Când m-am dus la facultate, Chris a plecat din Madison și a închiriat un apartament lângă căminul meu. Pentru că era tâmplar, și încă unul bun, îi era relativ ușor să-și găsească de lucru oriunde. După ce ieșeam de la ore, mă duceam la el și îl așteptam să se întoarcă acasă. Ne petreceam după-amiezile și serile pe patul lui, o simplă saltea pe podea, în vreme ce soarele de iarnă din New England apunea devreme, iar lumina devenea cenușie, iar apoi, albastră. Eram fericiți să fim împreună, să stăm în pat goi și îmbrățișați. Fiecare era drogul și dealerul de droguri al celuilalt.

Celor care se întreabă de ce nu puteam sta departe unul de celălalt, de ce nu ne puteam comporta ca niște oameni decenti – de ce nu puteam trece peste asta și să ne vedem de viață – nu le pot spune decât că ei n-au trăit niciodată așa ceva. A durat, cu întreruperi, ani de zile. Lucrurile au luat-o razna.

Au existat câteva luni când mă excita chiar și numai să mă uit la fotografia de nuntă a mamei și a tatei. O adevărată nebunie! Oare există vreun grup de sprijin pentru asta, cu doisprezece pași de urmat? Probabil că există câte un grup de supraviețuitori pentru tot ce mi s-a întâmplat în viață. Nu că aș fi frecventat vreunul.

Chris și cu mine eram de acord că nu era bine. Că nu era sănătos. Că le făceam rău altora, că ne făceam rău nouă. Îi puneam capăt din nou, pentru cât timp puteam rezista.

Pe Davis l-am cunoscut într-o perioadă în care chiar ne-am respectat promisiunea. Era absolut cel mai drăguț tip atâta vreme cât nu-l contraziceai în privința unei culori sau a locului unde trebuia pusă canapeaua. Cât de stabil, de normal și de bun era! Îi păsa de planetă, de viitor. Își dorea o familie, o casă. Era atât de onest, de sincer. Părea să trăiască într-o lume luminoasă, strălucitoare, în care oamenii făceau ce trebuiau să facă și nu se culcau cu frații lor vitregi.

Nici măcar nu-mi puteam imagina că Davis m-ar fi iertat dacă i-aș fi spus adevărul despre Chris. Presupunând că relația noastră era încheiată. Dar nu i-am spus lui Davis. Iar relația nu era încheiată.

I s-ar fi părut suspect să nu-mi cunoască fratele. Și știa povestea – o parte din ea – despre cum mama și cu mine aflaserăm că tata mai avusese o familie.

*

Am decis ca prima lor întâlnire să aibă loc într-un spațiu public, așa cum ești sfătuit să faci când există riscul unei scene sau al unui conflict. Nu știi de ce m-am gândit că s-ar putea întâmpla așa ceva. Conflictul era doar în capul meu.

Ne-am dus să luăm cina la un restaurant italiano-american de modă veche, aflat în Brooklyn, care îi plăcea lui Davis pentru că era autentic. Neschimbat de pe timpul lui Cristofor Columb.

Chris avea o iubită înaltă și blondă, ca toate femeile cu care se întâlnea la vremea aceea. Cred că numele ei era Chelsea. Fetele acelea nici că ar fi putut să arate mai altfel decât mine. Poate că fratele meu încerca să-mi arate că reușise să treacă peste relația cu mine. Însă era mereu atât de distant și de rece cu fetele acelea, încât nu m-a păcălit nicio clipă. Știam cum se purta când era excitat. Când ținea la o femeie. N-am fost absolut deloc geloasă, deși el asta ar fi vrut.

Davis nu era genul de om care să-și imagineze că cineva – soția lui, o femeie pe care credea că o cunoaște și pe care o iubea – ar face sex cu fratele ei vitreg. Iar în acea seară nu s-a întâmplat nimic care să facă pe cineva să fie

suspicios. Chris și cu mine ajunseserăm să fim foarte pricepuți în a ne ascunde de alții.

Totuși, el și Davis au început o dispută stupidă despre – culmea! – Frank Lloyd Wright⁴. Davis a vorbit la nesfârșit despre cât de genial era Wright.

Chris a spus:

— Desigur, a fost un geniu. Dar unui geniu adevărat i-ar fi păsat dacă prin acoperișul clienților să-i curge apă. Iar Wright le-a zis să pună o găleată sub spărtură sau să mute mobila.

I-am dat dreptate lui Chris în privința asta. Mi-am imaginat cum ar fi să locuiesc într-o casă superbă, dar prin al cărei acoperiș curge apa. Însă nu ar fi fost înțelept să țin partea fratelui meu.

Cât de ușor ar fi putut să fie o conversație amicală, care să creeze o legătură între ei. Amândoi știau despre Frank Lloyd Wright, amândoi aveau opinii ferme. Amândoi aveau cunoștințe de arhitectură și construcții, deși din perspective diferite.

M-am uitat după ospătar. Mai doream vin. Și unde naiba erau pastecele noastre?

În cele din urmă, Chris a spus:

— Ce-ar fi să cădem de acord că nu suntem de acord?

— Minunat!

I-am aruncat o privire recunoscătoare fratelui meu.

Mai târziu, acasă, Davis a zis:

— Dacă n-ar fi fratele tău, aș spune că-i un imbecil.

— Este fratele meu! am rostit eu. Așa că ai grijă cum vorbești.

Am râs amândoi, iar eu am gândit: „Am evitat un glonț. Deocamdată”.

Într-o seară în care Davis era în Texas pentru a vizita locul unde urma să se construiască un muzeu pentru a cărui proiectare licita și firma lui, Chris a apărut neinvitat. Jur că nu l-am sunat, așa încât probabil că al șaselea simț, intuiția, l-a făcut să presupună că eram singură.

A intrat pe ușă. Ne-am uitat unul la altul. M-a îmbrățișat de bun găsit. Îmbrățișarea s-a transformat în sărut. Și, iarăși, am luat-o de la capăt.

Relația mea cu Chris a încetat când Davis m-a lăsat însărcinată cu Miles, apoi am mai reluat-o doar o singură dată (pentru scurt timp), după ce s-a născut Miles. N-am vrut ca iubitul meu fiu să fie crescut de o adulterină incestuoasă. Adică, eu.

⁴ Frank Lloyd Wright (8 iunie 1867-9 aprilie 1959) a fost unul dintre cei mai proeminenți și influenți arhitecți ai primei jumătăți a secolului XX. În prezent este adesea recunoscut drept cel mai faimos arhitect al Statelor Unite ale Americii (n.tr.).

Singura dată când Davis m-a întrebat direct ce era între mine și Chris a fost cu puțin timp înainte de moartea lui. S-a întâmplat după o petrecere cu grătar, pe care am dat-o pentru personalul de la firma lui.

Îl întrebam pe Davis dacă îl pot invita pe Chris, ca să am cu cine sta de vorbă. Oaspeții noștri aveau să discute în general despre design și bârfe de la birou, punând câte o întrebare politicoasă despre Miles pentru a da de înțeles că știau cine a făcut salata de cartofi și a cumpărat hotdogii. Și cine a făcut copilul șefului. Nu că vreunul dintre ei ar fi cu adevărat interesat de Miles sau de mine. Totul era legat de Davis – geniul, vedeta.

Davis mi-a spus:

— Da, de ce nu? Invită-l pe Chris.

Probabil s-a gândit că era mai bine așa decât ca eu să-i reproșez după aceea că toată lumea m-a ignorat. Era însă riscant să-l chem pe Chris.

Dar nu-l văzusem de ceva vreme și știam că nu m-aș fi plictisit dacă măcar aș fi putut să-l privesc din cealaltă parte a curții.

În prima oră a petrecerii am remarcat că Davis mă privea. Probabil constatase că eram cu mintea în altă parte – asta până când a apărut Chris.

Mă aflam lângă masa cu mâncare. Chris a venit prin spatele meu. Când m-am răsucit, am dat cu ochii de el. Fericirea mea când l-am văzut a fost mai mult fericirea unei surori care își revede fratele. Mi s-a părut foarte evidentă. M-am uitat spre partea cealaltă a pajiștii și am văzut că și Davis observase.

În seara aceea, Davis mi-a spus:

— Stephanie, trebuie să te întreb ceva. Poate că o să ți se pară ciudat, dar... e ceva neobișnuit în relația ta cu Chris? Poate că doar sunt paranoic, dar uneori am impresia că voi doi sunteți... prea apropiați. Iar uneori, asta mă înspăimântă. Relația voastră este atât de intensă, de parcă ați fi iubiți.

Eu stăteam în fața oglinzii din dormitor și îmi periam părul. M-am prefăcut că scap ceva pe podea pentru a nu-i întâlni privirea.

— Hei, credeam că eu trebuie să fiu cea paranoică în căsnicia asta, am zis eu. Asta-i ridicol. Suntem pur și simplu apropiați. Poate pentru că suntem frați care n-am copilarit împreună și încercăm să recuperăm timpul pierdut.

Davis și-a dat seama că mint. A știut așa cum oamenii știu și nu știu lucrurile pe care nu vor să le știe despre cei pe care îi iubesc. Dar el a știut foarte bine.

Aveam niște farfurii – albe cu dungi de culoarea jadului – la care Davis ținea foarte mult. Le alesese cu mare grijă, una câte una, dintr-o cutie cu ceramică vintage de la un magazin din josul Broadway-ului.

În seara în care am refuzat să recunosc că relația cu Chris era mai mult decât o simplă dragoste frățească, Davis s-a dus în bucătărie. Am auzit o

lovitură, apoi alta. Am alergat în bucătărie și am descoperit că aruncase cu câteva farfurii în perete.

— De ce-ai făcut asta? am întrebat eu.

— Nu știu, a răspuns el. Poate că doar recuperez timpul pierdut.

Nu era genul lui să facă așa ceva. Mai degrabă, în firea lui era să facă ce a făcut după aceea: și-a cerut scuze și a strâns cioburile.

Am crezut că, după ce îl voi avea pe Miles, după ce eu și Davis îl vom avea pe Miles, lucrurile se vor schimba. M-am gândit că Chris și cu mine ne vom băga mințile în cap datorită lui. Dar ne-a făcut să ne afundăm și mai mult, într-un loc unde aerul era mai compact, mai clocotitor, mai încins.

•

În ziua în care ei doi au murit, căldura verii era sufocantă. Am stat în curtea din spate, lângă piscină; Miles stropsea cu apă alături de mine, în țarcul pentru bebeluși, iar Davis stătea mai departe, sub o umbrelă. Avea pielea albă și se ardea ușor, spre deosebire de mine și de fratele meu.

În după-amiaza aceea am auzit camioneta lui Chris oprind în fața casei. L-am privit pe Miles pentru a nu mă uita spre Chris în timp ce se apropia. Pe Davis nu l-am putut privi pentru că ar fi citit totul pe chipul meu.

N-am putut decât să-l îmbrățișez și să-l sărut scurt. Davis ne privea.

Știa. Iar eu știam că el știa.

Am închis ochii pentru ca soțul meu să nu vadă dorința din ei. M-am dus să-i aduc o bere lui Chris. Apoi, toți trei am stat și ne-am uitat la Miles, care își plimba maimuțica din plastic cu o bărcuță din plastic portocaliu.

În ziua în care au murit, după ce s-au certat, îmi amintesc că, atunci când s-au urcat în mașină, m-am întrebat: „Ce se va întâmpla mai departe?” Camioneta care s-a îndreptat direct spre ei și copacul de care s-au izbit mi-au dat răspunsul la întrebare.

Davis a fost înmormântat în New Hampshire, în cimitirul de țară de lângă casa în care familia mamei lui a locuit dintotdeauna. L-am lăsat pe Miles cu menajera buncii lui pentru a nu vedea cum sicriul tatălui său era coborât în pământ. Fără ca eu să știu, Davis lăsase un testament prin care își exprima dorința de a avea o înmormântare ecologică și prin care îmi lăsa totul mie (inclusiv veniturile viitoare din proiectele lui).

Au venit mulți oameni la slujbă. Tot personalul de la firmă a venit din Manhattan, câțiva dintre clienții care locuiau în case construite sau renovate de el – străini care lucraseră cu el și care îl îndrăgiseră. În plus, avea o familie uriașă în New England, mătuși, unchi și veri pe care nu îi întâlнисem niciodată, un întreg clan care s-a adunat să-și ia rămas-bun și să mă întâlnească (unii dintre ei) pentru prima și ultima oară.

La parastas, care a avut loc în casa mamei lui Davis, s-au servit mezeluri și o roată de brânză tare, pe care nimeni n-a putut s-o taie. Biscuiți și bețișoare din morcovi. Cafea. Ceai. M-am enervat. Am gândit: „Chiar există oameni pe lumea asta care nu știu că, într-o astfel de zi, lumea simte nevoia să bea ceva tare?” Asta explica multe lucruri legate de Davis, însă era mult prea târziu ca să-mi folosească la – sau ca să-mi pese de – noua perspectivă asupra modului în care educația primită îl formase pe soțul meu.

A doua zi, l-am lăsat pe Miles la bunica lui și am luat avionul spre Madison, pentru a mă duce la înmormântarea lui Chris. Eu eram ruda lui. Nu a fost nimeni care să mă ajute să iau oricare dintre deciziile care trebuie luate, însă eram atât de amorțită, încât am trecut în modul automat prin totul. Am presupus că el (nu avea testament) ar fi dorit să fie înmormântat lângă mama lui. A trebuit să fac o mică investigație pentru a-i găsi mormântul, dar am fost recunoscătoare pentru acea distragere.

A fost o slujbă foarte diferită de a lui Davis. Nu a fost nicio rudă, cu excepția mea. Nicio mătușă, niciun unchi, niciun văr. Însă Chris avusese mulți prieteni. A apărut un anunț în ziarul din Madison, iar câțiva prieteni l-au postat și pe Facebook. Am avut impresia că jumătate din clasa lui de la marele liceu public a venit la înmormântare.

Toți l-au iubit și, cu excepția unui tip care lucrase în construcții împreună cu Chris și care mi-a amintit puțin de el, toți au fost surprinși să afle că avea o soră. Crezuseră că fusese copil unic și că mama lui fusese o mamă singură. Ceea ce și fusese într-un fel. Dar au fost bucuroși să mă cunoască. Și-au exprimat însă regretele că ne-am cunoscut într-o împrejurare atât de tristă. Și mi-au spus că le părea rău pentru pierderea pe care o suferisem. De parcă ar fi avut habar ce pierdusem!

A fost o femeie – o fostă iubită a lui Chris – care s-a tot uitat la mine într-un mod ciudat, excesiv de curios. Și mai bizar a fost că semăna puțin cu mine.

Am fost sigură că fosta iubită a lui Chris a știut sau a simțit ceva... despre... relația dintre mine și fratele meu. Dar cei vinovați au mereu impresia că cineva le cunoaște secretul.

Niciunul n-a părut să știe, iar eu nu am văzut niciun motiv pentru a le spune că soțul meu murise în același accident în care murise Chris. Am pretins că doar Chris fusese în mașină când s-a lovit de copac. Mi s-a părut mai ușor așa – mai puține explicații, mai puțină compătimire nedorită. Și așa au existat destule.

După slujbă, ne-am dus la un local. Toată lumea a dat câte un rând și a toastat înlăcrimată în amintirea lui Chris. Toți s-au îmbătat crâncen. Eu am rămas foarte aproape de Frank, prietenul lui Chris, agățându-mă de

cuvintele și gesturile care îmi aminteau de fratele meu. Am fost ultimii care au rămas la bar.

În seara aceea am făcut ceva de care mai târziu mi-a fost cumplit de rușine. I-am spus lui Frank că sunt prea beată pentru a conduce mașina până la motelul unde mă cazasem, ceea ce era adevărat. Dar, în plus, l-am invitat în cameră, unde i-am zis că se afla un minibar. Și că puteam să bem un ultim pahar. Știam că nu era adevărat. Motelul era prea ieftin pentru a avea un minibar.

De îndată ce a închis ușa în urma lui, am început să-l sărut. El știa că nu gândeam limpede și era un tip serios. M-a tot întrebat: „Ești sigură că vrei să faci asta?” Am impresia că și-a dat seama că totul era legat de Chris, nu de sex și nu de el. Așa că poate s-a simțit puțin folosit, deși se crede că doar femeile se simt astfel.

Ne-am întins pe pat. El mi-a ridicat bluza, mi-a dat la o parte sutienul și a început să-mi sugă un sfârc.

— Scuză-mă o clipă, i-am spus eu și m-am dus în baie, unde am vomat violent.

Frank nu s-a simțit jignit, nici măcar nu s-a supărat. Amândoi îl jeleam pe Chris. A așteptat până m-am băgat în pat, apoi m-a învelit. Mi-a dat numărul lui de mobil și mi-a zis să-l sun dacă aveam nevoie de el. Sau dacă doream. Amândoi am știut că nu aveam să-l sun.

M-am trezit cu o durere de cap cumplită și groaznic de dezgustată de mine, ceea ce m-a durut mai tare decât capul. Am realizat că, fără să conștientizez, îmi scosesem verigheta și o pusesem în geantă înainte de înmormântarea lui Chris. Iar sentimentul de vină a devenit și mai intens când mi-am dat seama că, în seara precedentă, fusesem atât de beată – și atât de ocupată să fac ceva total greșit –, încât uitasem s-o sun pe mama lui Davis pentru a mă asigura că Miles era în regulă.

Am făcut cafea la jalnicul aparat din cameră, cu apă de la robinet, care avea gust de clor. Am băut ambele cani cu cafea, apoi am făcut niște cafea decafeinizată și am băut-o și pe aceea. Iar după aia am vomat din nou.

Am sunat-o pe mama lui Davis. N-a răspuns nimeni. M-am gândit că se întâmplase ceva cumplit.

Am chemat un taxi și am reușit cumva să găsesc barul în a cărui parcare îmi lăsasem mașina închiriată. M-am dus la aeroportul din Madison.

Am sunat-o din nou pe mama lui Davis și din nou n-a răspuns nimeni. Am sunat-o pe fix. Nimic. Era tot ce puteam face pentru a-mi controla panica tot mai intensă.

N-am fost niciodată atât de sigură că avionul meu avea să se prăbușească. Am fost sigură că nu-l voi mai vedea pe Miles niciodată și că aceasta va fi

pedeapsa mea pentru ce făcusem cu o noapte în urmă – pedeapsa mea pentru ce făcusem în toate acele zile și nopți cu Chris. Nici nu mai știam în ce cred. Dar, în ziua aceea, când avionul a decolat, m-am rugat.

Te rog, lasă-mă să trăiesc pentru a-mi vedea fiul și niciodată nu o să mai fac așa ceva. Te rog, fă ca el să fie teafăr! Voi exista doar pentru Miles. Nu voi mai avea de-a face cu bărbați. Nu voi mai risca niciodată să fac sex cu cine nu trebuie. Singura fericire care va conta pentru mine este fericirea lui Miles. Voi renunța la orice altceva. *Te rog, ajută-mă să ajung acasă!*

L-am luat în brațe pe Miles când am ajuns acasă la bunica lui, în New Hampshire. Am întrebat-o de ce nu a răspuns la telefon, iar ea mi-a spus că, îndurerată și neatentă fiind; lăsase telefonul mobil să se descarce și uitase să-l pună la încărcat. Iar linia de telefonie fixă cădea ori de câte ori ploua abundent, cum se întâmplase noaptea trecută. Și-a cerut scuze că, din cauza ei, îmi făcusem atâtea griji. M-am întrebat de ce nu-i trecuse prin minte să mă sune ea. Bănuisem mereu că nu mă prea plăcea. Iar acum, că fiul ei murise, probabil că mă plăcea chiar și mai puțin.

Miles a țipat de bucurie când m-a văzut, iar eu l-am strâns cu atâta putere la piept, încât a icnit. M-am simțit atât de ușurată, că mi s-au înmuiat genunchii și a trebuit să mă sprijin de brațul canapelei pentru a nu cădea sau a nu leșina.

Tot drumul până în Connecticut, acasă, Miles a stat treaz în scaunul lui, folosind puținele cuvinte pe care le știa pentru a-mi spune că bunica lui îl dusese să vadă un căluț (cred).

Am fost atât de bucuroasă că trăiesc, încât abia când am intrat pe ușa casei noastre mi-am amintit – Chris și Davis muriseră.

•

Mi-am ținut promisiunea. N-am mai avut de-a face cu bărbați. N-am mai făcut alegeri greșite. M-am ocupat numai de Miles.

Până când a dispărut Emily, iar eu am ajuns să-l cunosc pe Sean.

Poate că o pierdere mă face să nu mă mai controlez. Poate că durerea eliberează un demon care altminteri stă ascuns adânc în mine.

20.

**BLOGUL LUI STEPHANIE
O ACTUALIZARE A... DIVERSE
ȘI FELURITE LUCRURI**

Bună, mămicilor!

Sunt sigură că voi, mămicilor, credeți că sunt cea mai slabă bloggeriță din lume, de n-am mai postat de atâta vreme. Dar am revenit și am multe să vă spun. S-au întâmplat foarte multe de când am scris ultima dată.

Am crezut întotdeauna că este mai bine să fii onest și deschis – chiar dacă unele mame din comunitatea noastră s-ar putea să fie deranjate de ceea ce urmează să spun. Le rog să-și înmoaie inimile și să-și deschidă și mai mult mințile pentru a încerca să înțeleagă înainte să mă judece.

Sean și cu mine ne-am mutat împreună. De ce ar fi ceva greșit atunci când bunătațea și cooperarea se transformă în iubire? După cum știm, inima are regulile proprii.

Nimic n-o va aduce pe Emily înapoi. Eu, Sean și Nicky n-o vom uita niciodată. Dar ne ajutăm unul pe altul pentru a deveni oameni mai buni. Eu, Sean și băieții putem fi o familie. Copiii pot fi frați. Niciunul dintre noi nu vrea să renunțe la casa lui și la amintirile din ea, așa că ne-am decis să locuim pe rând în fiecare.

Școala băieților este mai aproape de casa mea, așa că, în general, eu îi duc și îi aduc. Băieții au propriile camere în ambele case. Își pot lua cu ei ce le place și au câte un rând de periute de dinți, șosete și altele și într-o casă, și în cealaltă. Știu că pare o risipă să ai două case când atât de mulți oameni din toată lumea nu au nici măcar una. Însă cealaltă variantă ar presupune să luăm o decizie pe care încă nu putem s-o luăm. Totuși, la un moment dat o voi face. O vom face.

Uneori, Sean și cu mine ne petrecem nopțile separat. Uneori singuri, alteori cu ambii copii sau doar cu propriul copil. N-am fost sigură că îmi va plăcea acest mod de viață, dar îmi place, îmi place să fiu cu Sean și îmi place să fiu și singură cu Miles.

Este un aranjament neobișnuit, dar deocamdată pare în regulă. Facem tot posibilul pentru a le oferi copiilor cea mai frumoasă copilărie într-o situație pe care nimeni n-ar dori-o vreodată.

Niciunul dintre băieți nu trebuie să renunțe la propria casă sau la timpul petrecut singur cu propriul părinte.

Psihoterapeutul lui Nicky i-a fost de mare ajutor. Totuși, Nicky e trist, dar are tot dreptul să fie așa.

Dacă vreuna dintre voi, mămicilor, dorește să-și împărtășească povestea sau are un sfat legat de cum să-i vorbești unui copil despre moarte, o rog să posteze un comentariu mai jos.

După ce îi las pe băieții la școală, îl duc pe Sean la gară. A început să lucreze din nou la sediul firmei, ceea ce este grozav pentru toți, dar mai ales pentru Sean, deși Nicky a plâns prima dată când s-a întors acasă și nu l-a găsit pe tatăl lui acolo. Cei de la companie i-au promis lui Sean că-i vor reduce mult călătoriile, iar el mi-a promis că nu mă va lăsa prea des singură cu Miles și cu Nicky.

După plecarea lui Sean, trebuie să verific prin casă dacă Nicky nu a pus la cale vreun minisabotaj. Cum a fost camionul de pompieri aruncat în toaletă. Sau telecomanda televizorului ascunsă la fundul cufărului cu jucării.

Privirile sumbre pe care mi le aruncă Nicky din când în când ar face să înghețe sângele oricui. Și a început să aibă o serie de sclifoseli în genul unei tulburări obsesiv-compulsive. Nu mănâncă decât cu anumite furculițe, altminteri urmează o oră de lacrimi. Sau nu mănâncă decât ridichi. Sau cartofi prăjiți făcuți în casă. Ne spune ce vrea și ar prefera să moară de foame decât să mănânce altceva. Numără pașii până în camera lui și pașii de la ușa din față până la mașina lui Sean. Psihoterapeutul lui a sugerat să întrerupem medicația lui Nicky – Sean l-a întrebat în mod special – până când va reuși să treacă prin toate stadiile durerii.

Mă bucur că se ocupă un medic de Nicky, dar nu avem nevoie ca un profesionist să ne aducă aminte că mama sărmanului copil a murit. Mi-am petrecut puținul timp liber căutând pe internet site-uri care să ofere sfaturi pentru o mamă vitregă a unui copil de cinci ani aflat în doliu.

Mă tot gândesc că Emily ar fi știut ce să facă. Dar nici măcar nu pot să vorbesc despre asta cu Sean, de teamă să nu-l îndurerez și mai tare. Nu-i nevoie să știe câte lucruri ostile face fiul său. Am încercat să-l cruț. Greșesc?

Acesta este motivul pentru care vă întreb, mămicilor: A fost vreuna dintre voi într-o astfel de situație? Ce anume v-a fost de ajutor? Îmi puteți recomanda vreo carte pe această temă? Vă voi fi recunoscătoare pentru orice sfat.

Vă mulțumesc anticipat, scumpe mămici.

Cu drag,

Stephanie

21.

STEPHANIE

Când trăiești în mijlocul unei familii, este ușor să încetezi a mai remarca diverse lucruri, să fii atent. Așa știi că faci parte dintr-o familie. Considerăm că multe lucruri sunt firești. Unii numesc asta toleranță, alții, lene sau negare. Eu numesc asta a reuși să supraviețuiești zilei.

M-am obișnuit în scurt timp cu comportamentul dificil al fiului meu vitreg (neoficial). În general, lucrurile urâte pe care le făcea mă vizau pe mine. Cu Miles se purta întotdeauna frumos. Țineau unul la altul la fel de mult ca înainte. Ca niște frați. Dacă prietenia lor ar fi început să se destrame, poate că m-aș fi grăbit să-i atrag atenția lui Sean.

Sean se revanșa pentru timpul cât lipsise de la serviciu. Nu mai era acasă atât de mult. Îl lăsa pe Nicky la mine. Iar când Sean era în preajmă, Nicky nu dorea să irosească scurta vreme petrecută cu tatăl lui manifestându-și furia sau nefericirea.

Treaba mea era să fac față acestei situații și o făceam cu plăcere. Pentru Sean, pentru Emily, pentru Nicky. Însă tot aveam impresia că urma să se întâmple ceva, ceva cumplit care avea să spulbere calmul de dinaintea unei furtuni care pândea amenințătoare, imprevizibilă.

•

Ori de câte ori oamenii începeau să vorbească despre câini și cât de inteligenți sunt, Chris, fratele meu, obișnuia să ne spună o poveste despre cum își vizitase un prieten din sud-vest și făcuseră o plimbare în deșert, împreună cu câinii lui. Câinii lătrau, păsările ciripeau, vântul bătea, iar brusc toate zgomotele au încetat. Câinii și păsările au tăcut. Până și vântul s-a oprit.

Chris s-a uitat în jos și, la nici șase metri distanță, a văzut un șarpe-cu-clopoței încolăcit, care şuiera. Mi-l amintesc zicând că și tăcerea putea fi un semnal de avertizare, chiar mai puternic decât o sirenă.

Povestea mi s-a părut captivantă și sexy. Chris a spus-o când eram împreună cu Davis, iar Davis s-a uitat la el cu asemenea ură și dispreț, încât, pentru o clipă, am crezut că știa de mine și de Chris.

Toate astea sunt un mod de a zice că m-am obișnuit cu miniagresiunile lui Nicky, dar n-am încetat să țin la el și nici nu mi-am pierdut răbdarea. Abia când a încetat să se poarte astfel m-am speriat.

•

Într-o după-amiază, după ce s-a întors de la școală, a părut să fi devenit cel mai cuminte băiețel din lume. În general, abia vorbea cu mine și refuza să-mi răspundă când îl întrebam ce făcuse la ore. Dar, în după-amiaza aceea, m-a întrebat cum îmi petrecusem ziua și ce mai făceam.

Un copil care să-l întrebe pe un adult cum și-a petrecut ziua? *Pe bune?* Nu i-am spus că îmi pierdusem câteva ore căutând pe internet sfaturi ca să mă

descurc cu el. I-am zis că o parte din zi mi-am petrecut-o făcând curat în casă, ceea ce era adevărat.

Când a venit vremea cinei, Nicky a spus că va mânca indiferent ce pregătesc – chiar dacă era ceva vegetarian. Era total deosebit de copilul furios care fusese cu doar o zi înainte. M-am bucurat. Timpul își făcea simțită magia tămăduitoare. Avansam cu pași mici, trecând în vârful picioarelor din întuneric în lumină.

Și totuși... și totuși... aveam o senzație neplăcută. Ceva era în neregulă. Nu știam de ce simțeam asta, dar o simțeam. Intuiție maternă. Era ca și cum lumea tăcuse, iar eu auzeam șuieratul șarpelui.

•

Băieții ascundeau ceva. Eram sigură. Îi tot surprindeam vorbind în șoptă, ca niște copii diabolici, care conspirau într-un film de groază.

De ce nu-mi spuneau despre ce-i vorba? De ce Nicky se purta brusc atât de frumos? Când se jucau, iar eu intram în camera lor, băieții își ridicau privirea de parcă le întrerupsesem o conversație secretă.

Într-o seară, când amândoi băieții erau la mine acasă – Sean lucra până târziu în oraș –, Nicky a venit în living și a spus că nu poate să doarmă. M-a rugat să-i citesc o poveste. L-am dus înapoi în camera de oaspeți pe care o transformasem în dormitorul lui. I-am citit o carte după alta, câte a dorit. Am așteptat până când a zis că-i obosit, ceea ce copiii nu fac mai niciodată. L-am învelit și am stins lumina. I-am mângâiat fruntea fină și puțin umedă.

Mulți oameni (inclusiv copiii) au tendința de a spune pe întuneric lucruri pe care nu le-ar spune nicidecum cu lumina aprinsă. L-am întrebat:

— Azi, la școală, s-a întâmplat vreun lucru nostim sau deosebit, sau poate supărător?

Nicky a rămas tăcut vreme atât de îndelungată, încât m-am întrebat dacă nu cumva adormise. Apoi a zis:

— Am... văzut-o pe mami astăzi.

M-am cutremurat. Psihoterapeutul lui Nicky ne avertizase cât de greu le este copiilor să accepte faptul că o persoană dragă a murit. Iar în clipa aceea, fără ca Sean să fie prezent pentru a mă ajuta, eu trebuia să mă confrunt cu asta. Trebuia să-i spun acestui copil îndurerat că, oricât de mult își dorea să-și vadă mama, era imposibil s-o fi văzut. Ea pierise. Pierise pentru totdeauna.

Am tras adânc aer în piept.

— Sunt sigură că ai crezut c-ai văzut-o, scumpule... Adesea avem impresia că-i vedem pe oamenii pe care îi iubim, deși în realitate nu se...

— Am văzut-o, a rostit Nicky. Am văzut-o pe mami.

Era important să-l fac să vorbească în continuare, să-l încurajez să mi se confeseze, să-mi spună ceea ce își dorea cu atâta disperare să fie adevărat, încât se convinsese că era adevărat.

— Unde? l-am întrebat eu. Când ai văzut-o pe mami?

— Era chiar lângă gardul școlii când am ieșit afară în pauză. Ne-au lăsat să ne jucăm afară, pentru că a fost cald. Am vrut să alerg la ea, dar pauza aproape se terminase, iar ei țipau să ne grăbim și să intrăm.

— Ești sigur că era mama ta? Mulți oameni seamănă cu alții, dar nu sunt...

— Sunt sigur, a zis Nicky. l-am citit de pe buze. A spus: „Ne vedem mâine. Salut-o pe Stephanie”.

— A zis ea asta? Salut-o pe Stephanie?

— Da. Am mai văzut-o acolo... cu două zile în urmă... data trecută când ne-au lăsat să ne jucăm afară. l-am spus lui Miles. A crezut că inventez. l-am pus să jure că n-o să zică.

Nicky era convins de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Mi-a fost greu să-mi pun sentimentele în ordine. Cel mai pregnant era tristețea. Îl compătimeam atât de tare pe Nicky. Dar eram și frustrată. Nicky nu făcuse niciun progres spre acceptarea pierderii – pierderii permanente – a mamei sale. N-am avut puterea să-i spun că își imaginase, să încerc să-i explic (unui copil de cinci ani?) conceptul halucinațiilor stârnite de o dorință. În fine, asta era treaba lui Sean. Era tatăl lui.

L-am sărutat pe Nicky pe frunte și l-am învelit mai bine.

Când Sean s-a întors din oraș, i-am turnat o porție de scotch. Una dublă. M-am cuibărit lângă el pe canapea. Apoi, i-am spus:

— În seara asta s-a întâmplat ceva tulburător. După ce l-am băgat pe Nicky în pat, mi-a zis că a văzut-o pe Emily lângă curtea școlii.

Sean și-a îndreptat trupul și a devenit rigid. M-a privit fix. Am văzut o mulțime de sentimente îngrijorătoare în ochii lui: șoc, neîncredere, speranță, teamă, ușurare. Mi-a spus:

— E foarte tulburător. Nu poate fi bine pentru el. Este nesănătos. A fost cu mine când am împrăștiat cenușa lui Emily. Și acum, ce să fac? Să-i explic cum e cu ADN-ul? Să-i zic că tatăl lui le-a trimis criminaliștilor periută de dinți a mamei lui și că aceștia au identificat-o?

Nu-l mai auzisem vorbind cu atâta brutalitate și lipsă de control.

— Oprește-te, am rostit eu. Nu mai suport. Destul!

— Of, sărmanul băiat, a spus Sean. Bietul meu fiu!

Am stins lumina și am stat pe întuneric. L-am luat în brațe, iar el și-a pus capul pe umărul meu. În cele din urmă, a zis:

— Hai să nu-i frângem inima din nou, atât de curând. Dacă vrea să mai trăiască o zi cu acel vis, hai să nu-l silim să se trezească.

În seara următoare, tot la culcare, Nicky a spus:

— Astăzi am văzut-o iarăși pe mami.

A rostit cuvintele foarte simplu și calm. Ca și cum era un fapt divers.

De data aceasta i-am explicat că oamenii au vise în care cred că văd oameni care nu mai sunt – care nici nu vor mai fi vreodată. I-am spus:

— Par foarte reali și ne vorbesc ca și cum chiar ar fi acolo. Dar nu sunt reali. E doar un vis. O fantezie. Iar când ne trezim, suntem triști de fiecare dată. Ne este și mai tare dor de ei. Dar noi înțelegem că ei încă sunt alături de noi, chiar dacă doar în vis.

Nicky a zis:

— Nu, greșești. Mami a fost acolo. Am văzut-o. Am fugit la ea. M-am apropiat cât de mult am putut, ținând cont de gardul ăla tâmpit dintre noi. M-a atins prin gard. Mi-a mângâiat părul și fața. Apoi, mi-a spus să mă duc înapoi la ceilalți. Și...

— Și ce?

Propria voce mi s-a părut străină. Nervoasă, încordată și... speriată. Dar de ce anume eram speriată?

— Și mi-a zis că n-o să mă mai părăsească niciodată. Mi-a spus să vă zic asta ție și lui tata.

M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte.

Am remarcat ceva familiar. A durat o vreme până să realizez ce era, până să identific amintirea care deja începea să dispară. Am mirosit pielea și părul lui Nicky. Am simțit parfumul lui Emily.

•

Sean își petrecea noaptea la el acasă, lucrând. Eu trebuia să-i țin la mine pe băieți, dar l-am sunat și i-am spus că vreau să vin la el. Sean a deslușit urgența din vocea mea. Fără să mă întrebe ce se întâmplase, mi-a zis să-i urc pe băieți în mașină și să-i dau un mesaj când ajung în fața casei. Încă în pijamale, i-am băgat pe băieți în mașină. Când am ajuns acasă la Sean, el a ieșit și m-a ajutat să-i duc în camerele lor.

I-am spus că simțisem parfumul lui Emily pe Nicky și că Nicky insistase că își văzuse mama. Că ea îl atinsese.

Sean părea ostenit. Chipul i s-a întunecat, iar tonul i-a fost tăios, chiar furios când a zis:

— Stephanie, te rog, termină cu tâmpeniile astea gen Zona Crepusculară.

Nu-mi mai vorbise niciodată așa, iar eu m-am gândit pentru prima dată că era posibil ca Emily să câștige. Până atunci, nu-mi imaginasem că ar fi o competiție. Dar era. El avea s-o iubească întotdeauna pe Emily – să-i iubească amintirea – mai mult decât pe mine. Asemenea lui Nicky, Sean nu avea să treacă niciodată peste pierderea ei. Mi-a spus:

— Stephanie, o iei razna. Emily e moartă. Nimeni nu vrea ca asta să fie adevărat, dar este. Nu așa trebuia să se întâmple, dar s-a întâmplat.

Mi-am amintit vag că el parcă mai zisese asta: „Nu așa trebuia să se întâmple”. Și iarăși m-am întrebat: „Dar ce trebuia să se întâmple?”

Sean a spus:

— Trebuie să-l ajutăm pe Nicky să accepte asta; nu să-l lăsăm să se complacă în fanteziile lui dureroase și distructive.

Știam că avea dreptate. Dar mirosul parfumului lui Emily mă tulburase. Poate că aveam eu fantezii, dorindu-mi să cred că ea încă trăia. Deși îmi dădeam seama că, dacă așa era, aș fi avut multe explicații de dat. Mi-am spus: Controlează-te! Cu toții suferim, iar suferința îi face pe oameni să-și imagineze și să facă lucruri nebunești...

Sean a suspinat profund. Apoi s-a ridicat, m-a luat de mână și m-a condus la etaj, în dormitorul din spate, unde, în dulapul cu lenjerie, sus pe un raft, se afla un atomizor cu parfumul lui Emily. L-a pulverizat în aer.

A fost înfiorător. Liliac și crini. Călugărițe italiene. Doar pentru o clipă, a readus-o pe Emily lângă noi. Emily a fost alături de noi în cameră.

Sean mi-a spus:

— Am păstrat o sticlă aici. Nicky a găsit-o cumva. A luat scara mobilă, a tras-o în dreptul raftului, a luat sticla cu parfum și și-a dat în păr. Sărmanul omuleț. Bănuiesc că l-a făcut să se simtă mai aproape de mama lui.

O parte din mine a știut că asta n-avea sens. Nicky nu mai fusese acasă de două zile, iar eu abia în seara asta simțisem parfumul lui Emily în părul lui. Însă doream o explicație logică. Am vrut să-l cred pe Sean. Și, în plus, nu exista o altă explicație. Văzusem raportul autopsiei și urna cu cenușa prietenei mele.

Sean și cu mine am făcut dragoste cu parfumul lui Emily, cu dulcele miros de liliac și crini plutind greu în aer. A fost jenant cât de excitați eram. Dar poate că nu era deloc surprinzător. Poate că fiecare încerca să-și dovedească lui ceva, dar și celuilalt. Iubita noastră Emily era moartă.

Dar noi încă trăiam.

•

Într-o seară eram la noi acasă, cu Miles, luând cina – paste cu sos proaspăt de roșii, genul de mâncare vegetariană delicioasă pe care o mâncam când eram singuri. Într-un fel, era o ușurare. O ușurare și o plăcere.

Mă simțeam foarte liniștită, așa că a fost un șoc dublu când Miles a spus:

— Hei, ghici ce, mami. Astăzi, am văzut-o pe mama lui Nicky. S-a îndreptat spre pădurea din spatele școlii când am ieșit noi în pauză. A fost de parcă ar fi așteptat să ieșim în curte. Iar apoi a fugit pentru că n-a vrut s-o vadă altcineva. A fugit repede. Dar ea era.

Este posibil ca inima să înceteze să-ți bată în vreme ce restul corpului continuă să trăiască? Probabil. Inima mi-a stat în piept.

— Ești sigur?

— Da, mami.

— Sigur, sigur? am insistat eu, încercând să rămân calmă.

— Sigur, sigur, a rostit Miles.

Era o carte pe care obișnuiam s-o citim. Una dintre mămicile care urmăresc blogul meu mi-a recomandat-o în perioada când Miles se tot ascundea. Și mă speria de moarte.

Cartea se numește *Unde-i Buster Bunny?* Iepurașul se tot ascunde de mămica lui, speriiind-o, dar copiii îl pot vedea în ilustrații. Iar iepuroaica-mamă e foarte îngrijorată, fiindcă habar n-are unde este el. În final, iepurașul îi promite că nu se va mai ascunde niciodată:

— *Juri pe năsucul tău roz? îl întreabă mama lui.*

— *Da, răspunde Buster Bunny.*

— *Juri pe fiecare dintre degețelele tale drăgălașe?*

— *Da, spune Buster Bunny, iar de atunci, nu s-a mai ascuns niciodată de mama lui.*

Devenise un joc pe care Miles și cu mine îl jucam ori de câte ori voiam să-mi promită ceva. Așa că l-am întrebat:

— Chiar era Emily? Juri pe năsucul tău roz?

— Da, a răspuns fiul meu.

— Juri pe fiecare dintre degețelele tale drăgălașe?

— Ea era. Jur! a spus Miles.

22.

BLOGUL LUI STEPHANIE O ALTĂ MICĂ FAVOARE

Bună, mămicilor!

O întrebare rapidă. Își amintește vreuna dintre voi, mămicilor, numele unui film franțuzesc, pe care sunt destul de sigură că l-am văzut când eram în facultate, despre un director de liceu sadic și amanta lui sexy (Simone Signoret?), care conspiră s-o sperie de moarte pe soția lui bogată și fragilă,

facând-o să creadă că l-a omorât, iar apoi facând să pară că el s-a întors din morți?

Nu-mi vine să cred că eu aş fi inventat povestea asta. Dați-mi de veste.

Mersi!

Cu drag,

Stephanie

POSTARE PE BLOG (CONTINUARE)

Les Diaboliques!

Vă mulțumesc, mămicilor pentru răspuns, care a venit în câteva secunde! Nu pot să cred cât de atente sunteți, iar asta dovedește că există mămici care îmi citesc blogul chiar în clipa asta și că, dacă am nevoie de ajutor – în acest caz a fost doar un lapsus –, nu ezită nici măcar o secundă.

Diabolicele.

Am putut să văd filmul online, la doar câteva minute după ce am postat întrebarea.

— Ce fantastic! Vrei ceva, dar nu știi exact ce vrei, așa că lansezi întrebarea în spațiul cibernetic și afli ce-ți dorești. Și-l capeți.

Măcar dacă viața reală ar fi ca acest blog.

Nu sunt decisă dacă să vă recomand sau nu acest film. Mama care mi-a trimis titlul a spus că motivul pentru care și l-a amintit este că a îngrozit-o mai mult decât oricare altul. Nu l-ar revedea niciodată și mi-a sugerat cu tărie să nu le fac pe alte mămici să trăiască cu amintirea lui, așa cum a pățit ea.

Dacă sunteți genul care crede că romanele Patriciei Highsmith (simplul fapt că-i tastez numele mă face să-mi fie dor de Emily!) sunt sinistre, acest film s-ar putea să nu fie indicat. Însă eu am fost captivată, deoarece intriga este foarte încâlcită, iar Simone Signoret este total lipsită de moralitate în rolul profesoarei de liceu sexy/amantei sinistre.

Filmul începe la o școală unde o mulțime de puști francezi stângaci și purtând pantaloni scurți aleargă tipând de colo colo. Directorul este un obsedat de control. Tuturor le e frică de el, iar el se ia de toată lumea doar pentru că își permite.

Simone Signoret poartă ochelari negri pentru a ascunde vânățiile pe care le are de la director, amantul ei violent. El își abuzează și soția, însă numai

psihic, pentru că din banii soției întreține școala. Soția este bolnavă de inimă, așa că individul o face atât de nefericită, încât ea crede că va muri de durere și de umilință.

Filmele de genul ăsta mă fac mereu să realizez că, în ciuda greșelilor și a lucrurilor rele pe care le-am făcut, am avut noroc când mi-am ales bărbații. Pentru că (după cum atât de multe mămici au descoperit) este foarte ușor să te implici într-o relație cu cineva despre care crezi că e un tip cumsecade. Faci un copil cu el. Iar într-o zi, el se dovedește...

Soția și amanta îl urăsc atât de mult pe director, încât se hotărăsc să-l omoare. Îi dau un whisky în care au pus somnifere. Apoi îl îneacă în cadă, îi bagă trupul într-un cufăr și îl aruncă în piscina școlii.

Planul este să pară că a fost un accident. Nu avea cum să funcționeze, dar se dovedește că nu contează. Când cei de la școală golesc piscina, nu găsesc niciun cadavru.

Gata, v-am dezvăluit destule, mămicilor. În caz că vă decideți să vedeți filmul... nu că v-aș sugera s-o faceți.

Vă mai spun doar că mortul tot apare în locuri neașteptate și înfricoșătoare, nu ca într-un film cu psihopați care înjunghie oamenii cu cuțitul (apelul telefonic provine chiar din casă!) sau unul gen baie de sânge, însă e mai sinistru și mai înspăimântător. Povestea este foarte întortocheată. Nimeni nu e cine pare a fi. Nimic nu este ceea ce crezi că este.

L-am urmărit. M-au trecut fiorii. Am fost surprinsă de final. Mi-au trebuit câteva ore ca să-mi revin.

N-aveți decât să vedeți filmul sau nu. Alegerea vă aparține, curajoase și inteligente mămici.

Cu toată dragostea și, ca întotdeauna, vă mulțumesc,

Stephanie

23.

STEPHANIE

Din nou, ceea ce am scris pe blog nu a fost așa. De fapt, filmul m-a scos din minți. Deși m-a speriat de moarte, o parte din mine se întreba: Dar dacă toată lumea minte? Dacă mă manipulează? Dacă Emily trăiește? Dacă Emily

și Sean au conspirat pentru a mă face să trec prin toate astea? Să-mi facă așa ceva. Dar de ce? Ce le-am făcut eu? A fost extrem de deprimant.

Am urmărit filmul la mine acasă – în secret, simțindu-mă vinovată de parcă m-aș fi uitat la un film porno. În clipa în care s-a terminat, mi-am dorit ca Sean să fi fost acasă. Aveam nevoie să-l aud pe Sean spunându-mi că sunt paranoică. Aveam nevoie să-l cred.

Merita să-i trezesc pe băieți și să ne ducem la Sean. Miles și Nicky aveau să adoarmă pe drum.

Masa din sufrageria lui Sean era acoperită cu hârtii. Lucrase. I-am culcat împreună pe băieți. Sean mi-a turnat un pahar cu brandy. Focul trosnea în șemineu. Canapeaua era confortabilă și caldă. I-am spus:

— Există vreo posibilitate – oricât de mică ar fi – ca Emily să fie încă în viață?

— Niciuna, a zis el. Absolut niciuna.

— Miles a văzut-o, i-am spus eu. Miles are o vedere foarte bună. Este fiul meu. Îl cred.

— Copiii văd întotdeauna lucruri care nu există, a zis Sean.

— Miles nu este așa, am rostit eu. Miles știe ce e real și ce nu.

La început, Sean a părut enervat, apoi îngrozit, apoi speriat, apoi... habar n-aveam ce simțea. Expresia lui s-a schimbat cu încetinitorul. S-a ridicat și a ieșit din cameră. A lipsit vreme îndelungată.

Eu am rămas acolo, confuză și îngrijorată. Oare trebuia să mă duc după el? Sau să-l iau pe Miles și să mergem acasă? Sau să aștept?

Am așteptat. Era cel mai simplu lucru de făcut.

În cele din urmă, Sean s-a întors. S-a așezat din nou pe canapea și m-a cuprins în brațe. Mi-a spus:

— Îmi pare rău, Stephanie. Chiar îmi pare.

— Pentru ce?

— Pentru că nu mi-am dat seama cât de greu ți-a fost cu toată povestea asta. Tot timpul, m-am gândit că Nicky și cu mine eram singurii care sufeream. Dar și pe tine te-a durut.

Am început să plâng.

— Mi-e dor de ea.

— Tuturor ne este, a zis Sean. Apoi, a continuat: Mută-te la mine. Hai să încercăm să facem ca relația noastră să funcționeze. Emily nu mai este. A murit.

Am început să plâng și mai tare. Și Sean plângea.

— Nicky vrea ca mama lui să trăiască. Își dorește asta atât de mult, încât s-a convins singur că este adevărat. Și l-a convins cumva și pe Miles că și el a

văzut-o. Dar ea nu mai trăiește. Și-ar fi dorit ca Nicky să aibă o mamă, ca noi să avem un cămin stabil. Vino aici. Permanent. Te rog!

— Bine, am spus eu.

În câteva clipe, am simțit cum temerile și îndoielile din ultimele zile dispar ca o boală de care m-am vindecat brusc, miraculos.

— Vom fi împreună și ne vom proteja de fantome sau de orice își imaginează copiii. Vom face un cerc de căruțe, cum spuneți voi, americanii, a zis Sean și a râs printre lacrimi.

•

Miles este încântat. Îi place casa lui Nicky. Se simte bine aici. Televizorul lor este mai mare decât al nostru. Nu duc dorul serilor în care eu, Sean și băieții stăteam fiecare la casa lui. Nu duc dorul casei mele. Nu foarte tare. Doar uneori. În general, îmi place să fiu aici, cu Sean și cu băieții.

Fiecare zi petrecută aici este o zi care ne îndepărtează și mai mult de Emily. Atât de mult timp am dorit să-mi fie aproape, iar acum o vreau plecată definitiv. Vreau să fiu eu cea pe care Sean o iubește și, în cele din urmă, cea pe care Nicky o iubește. Trebuie să am răbdare.

Sunt multe lucruri despre care nu pot să scriu pe blog. Fiindcă nu scriu, am mai mult timp să mă gândesc, să-mi pun întrebări despre prietena mea.

Cum e posibil să crezi că știi pe cineva, dar, în realitate, să-l cunoști atât de puțin? Cum e posibil să fi fost Emily genul de femeie care să-și lase copilul și să se ducă în Michigan pentru a bea și a lua pastile? Asta nu era prietena pe care o cunoșteam.

Am devenit obsedată de ce rămăsese de pe urma ei în casă. A fost o conversație dificilă, dar l-am convins pe Sean să ducă într-un depozit unele dintre lucrurile lui Emily. M-am oferit să-l găsesc eu și să aranjez transportul. M-am gândit să le întreb pe mame dacă nu cunosc cel mai bun spațiu de depozitare de la granița dintre New York și Connecticut. Dar m-am temut că își vor da seama că scăpăm de hainele și de bunurile lui Emily. A fost ceva ce trebuia să facem pentru ca Miles și cu mine să avem unde să ne punem lucrurile noastre și ca să simțim că locuiam cu adevărat acolo. Sean a fost de acord.

Am aranjat ca Sean să se ocupe de asta împreună cu oamenii de la o firmă de mutări, într-o sâmbătă după-amiază. Eu aveam să mă duc cu băieții la un film, iar el avea să spună unei întregi echipe de profesioniști în amenajări interioare ce lucruri urmau să plece și ce lucruri dorea să păstreze.

Eram curioasă ce lucruri urmau să rămână, care erau cele de care Sean nu suporta să se despartă.

Până atunci, ori de câte ori rămăsesem la Sean respectasem și onorasem intimitatea lui Emily. Nu m-aș fi simțit bine să umblu prin sertarele și

dulapurile ei. (Atent, Sean eliberase o comodă și un dulap pentru mine.) Dar, după ce m-am mutat în casă, mi-am permis ceva mai mult să umblu prin lucruri.

Dacă găseam vreun obiect de-al lui Emily care mă interesa sau care părea să-mi poată oferi niște informații, îl examinam încercând să obțin dovezi legate de cine fusese ea cu adevărat și de ce făcuse ce făcuse.

Cam pe-atunci am încetat să mai scriu pe blog. Le-am trimis un mesaj mămicilor, anunțându-le că aveam să lipsesc și că mă voi întoarce curând.

Era prea greu să scriu cu sinceritate despre viața mea. Aș fi putut să scriu despre dieta lui Miles și despre cum îl educam pentru a deveni un om bun. Aș fi putut să scriu despre cum încercam să formez o familie unită și cum navigam în jurul golului uriaș din viețile noastre.

Mamele nu sunt proaste. Și-ar fi dat seama de superficialitate. Ar fi realizat că începusem să fiu interesată de altceva. Poate ar fi simțit că mă băgasem într-o zonă puțin cam întunecată, din care trebuia să ies.

Devenisem obsedată să aflu cât de multe puteam despre Emily. Dacă Miles și Nicky spuneau adevărul? Dacă era pe undeva? Oare era posibil să fie în viață? Oare ea și Sean conspirau împotriva mea? Era vorba de banii de pe asigurare? Se părea că, ajutat de excepționalii avocați de la firma unde lucra, Sean avea să reușească să declare moartea ei drept un accident, așa încât cele două milioane de dolari, minus plata avocaților, aveau să fie ai lui.

Când băieții erau la școală, iar Sean în oraș, am început să joc un joc. Căutam și aflam câte un lucru interesant despre Emily în fiecare zi. Un obiect care îmi oferea un indiciu despre cine fusese ea în realitate. După ce m-aș fi lămurit, aveam să mă opresc.

Primul loc unde am căutat a fost dulăpiorul cu medicamente. O idee deloc genială! Am găsit un flacon plin cu xanax de 10 miligrame. Prescris lui Emily de un medic din Manhattan. De ce nu-l luase cu ea? Dacă ar fi ca eu să-mi părăsesc soțul și să-mi las copilul în grija celei mai bune prietene, ca să petrec o vacanță cu alcool, pastile și înot, pastilele ar fi primele pe care le-aș lua cu mine.

Asta dacă nu cumva avusese atât de multe, încât astea nu-i mai trebuiseră.

Nu mi-am putut aminti ce scria în raportul poliției că se găsisse în cabană. Existaseră flacoane de medicamente și sticle cu băutură?

A doua zi, într-un dulap de pe hol am găsit o geantă mov, din piele de aligator, cu logoul Dennis Nylon. Era plină cu facturi, bancnote străine de valoare mică, câțiva euro, dar în general pesos, ruble și dinari, toate în culori strălucitoare, cu flori și chipurile eroilor naționali. Amintiri din timpul unor

călătorii. Pentru Dennis Nylon. Mi-am imaginat petreceri lângă piscine, cu mulți băieți localnici, fotomodele și droguri.

Iar, între timp, Emily scria comunicate de presă și verifica informațiile. Prietena mea nu fusese o drogată cu mintea vreaște, ci o mamă responsabilă și o soție iubitoare, care avea o slujbă importantă. Sau poate că fusese. Valuta era colecția lui Emily. Jurnalul ei de călătorie.

Poate că fusese o crimă. Poate că mafia rusească dorea să intre în domeniul modei, iar Emily i-a stat în cale. Imaginația mea a luat-o razna. Mi-am impus să mă calmez.

Am găsit o cutie plină cu fotografii ale lui Emily. Mi s-a părut ciudat că nu era nicio poză din copilăria ei sau din viața de dinaintea căsătoriei cu Sean. Oare le aruncase Sean? Sau fusese în trecutul ei ceva de care ea dorise să uite? Sean spusese că se înstrăinase de părinții ei, dar că fusese vagă în privința motivelor. Nu era ciudat ca el să nu știe, deși fuseseră căsătoriți? Eu i-am spus lui Davis multe despre mine. Despre părinții mei. Dar omisese un lucru foarte important: relația mea cu Chris.

În cutie erau numai fotografii cu Emily și Nicky împreună. Îmi amintesc că Sean le-a dat polițiștilor poze cu Emily singură, dar încă nu le primise înapoi, îl ajutasem să-l scoată din fotografii pe Nicky, deoarece ne-am decis că nu era bine ca poza băiețelului să apară peste tot, prin ziare și pe internet.

Într-un dulap dosnic de lângă locul unde intră hornul în pod, am găsit o rochie bleu pe un umeras și o pereche elegantă de sandale cu toc înalt, tot bleu, puse cu grijă sub ea.

Rochia s-a legănat când am deschis ușa. De parcă ar fi fost o persoană care se ascundea în întuneric și aștepta să sară afară și să mă sperie. Bu-hu-hu! La început, m-am speriat.

Oare era rochia de nuntă a lui Emily? Nu puteam întreba. Nu voiam ca Sean să știe că scotoceam prin dulapurile din pod. Îmi spusese că dorea să simt că această casă îmi aparținea. Dar nu cred că se referea la asta.

Am scos rochia de pe umeras și am dus-o, împreună cu sandalele, în dormitor. Am pus pe mine lucrurile lui Emily. Rochia îmi era prea strâmtă, iar sandalele mă strângeau puțin, dar am slăbit baretele. M-am simțit ca sora vitregă a Cenușăresei încercând să-și îndese piciorul în condurul de cleștar.

M-am uitat în oglindă. M-am simțit păătoasă. M-am simțit tristă.

M-am prefăcut că sunt Emily. M-am întins pe pat cu picioarele peste margine, pentru a mă putea privi în oglindă. Am băgat mâna sub vapoasă rochie bleu și am început să mă masturbez. Mi-am imaginat că sunt Emily și că Sean mă privea.

Am avut orgasm cam după un minut. Când am terminat, am râs. Deja nu mai era nicio surpriză că eram o persoană perversă. Oare eram și lesbiană?

Nu doream să fac sex cu Emily. Doream doar să mă prefac că sunt ea. Am dus lucrurile la loc în pod și le-am aranjat cu grijă, așa cum le găsisem.

•

În camera de oaspeți de afla o măsuță de toaletă cu o oglindă rotundă mare, genul de obiect care poate părea irezistibil la o licitație, dar odată adus acasă, te întrebi de ce ai crezut că ți-ar trebui o măsuță de toaletă din anii '30, la care vreo vedetă de film și-o fi pudrat nasul.

Într-unul dintre sertare am găsit o mapă de manila, plină cu felicitări pentru zilele de naștere. Genul de felicitări pe care le cumperi de la o drogherie. Încă erau în plicurile lor, având-o ca destinatar pe Emily Nelson (nu luase numele lui Sean), cu adresele din diverse locuri unde stătuse. Căminul studentesc din Syracuse. Primul ei apartament, în Alphabet City, Manhattan. Îți dădeai seama de evoluția ei în cadrul companiei Dennis Nylon Inc. văzând că adresele erau în zone din ce în ce mai bune. Apoi, felicitările au fost trimise în East Eighty-Sixth Street, unde a locuit cu Sean după nașterea lui Nicky. Dar când locuise în Tucson? Nu-mi spusese niciodată asta. Sau poate că fusese acolo în vizită de ziua ei, iar mama ei i-a trimis felicitarea la acea adresă.

Felicitările erau standard. Flori. Baloane. LA MULȚI ANI IUBITEI MELE FIICE!

Nu exista nimic personal, cuvinte în plus, eventual de alint. Nimic scris de mână, cu excepția adresării, *Lui Emily*, și a semnăturii, *Cu drag, mama*. Scrisul, mereu cu cerneală maro și cu un stilou adevărat, aparținea alte epoci, în care fetele erau apreciate pentru caligrafia lor. Caligrafia era deosebită – fină, dar sigură.

În colțul din stânga-sus al fiecărui plic, cu același scris era trecut *Doamna și domnul Wendell Nelson*. Și mai era și o adresă din Bloomfield Hills, Michigan.

Adresa părinților lui Emily.

Am luat un plic și l-am pus în comoda mea. Mi s-a părut important să am adresa, deși n-aș fi putut spune de ce. Dacă exista cineva care să mă poată ajuta să limpezesc misterul în privința a cine era de fapt prietena mea, aceea era mama ei. Știam că suferea de demență, dar îmi aminteam că auzisem că avea și zile bune. Poate că aveam s-o vizitez într-una dintre aceste zile. Totuși, n-aș fi avut niciodată curajul – sau timpul, sau libertatea! – să mă duc s-o văd. Însă mi-a plăcut faptul că aveam adresa ei.

•

A mai fost ceva. Un lucru important. Pe care l-am găsit absolut întâmplător.

Într-o după-amiază, Sean m-a sunat de la serviciu și m-a rugat să caut în sertarul de sus al biroului său o hârtiuță pe care scrisese datele de contact ale unui client. Când se întâlnise cu acel client, uitase să-și ia telefonul, iar apoi uitase să-și treacă datele acestuia în agendă. Și avea nevoie de numărul de telefon al tipului. Imediat.

Mi-am dat seama că era jenat; avea impresia că o dăduse în bară. Am încercat să-l liniștesc, spunându-i că nu era nimic grav. Oamenii uită lucruri chiar mai importante. Fusesse foarte stresat. Nu i-am zis: „Nu te mai învinovăți. Soția ta abia a murit”. Însă amândoi am știut că la asta mă referisem. I-am spus că o să caut bilețelul și că o să-l sun după ce-l găsesc.

Hârtiuța – o foaie ruptă dintr-un blocnotes galben – era acolo unde zisese că va fi, împreună cu o mulțime de facturi, rețete, încărcătoare vechi de telefon și o grămadă de ecusoane de identificare, din acelea pe care oamenii le poartă la conferințe. M-a surprins dezordinea. Sean era o persoană atât de ordonată, însă nimeni nu-i perfect. Și văzusem cum putea să lase lucrurile să-i scape de sub control când era vorba de muncă. Imediat după ce ne-am mutat împreună, a trebuit adesea să-i mut (cu grijă!) dosarele și documentele de pe masa din sufragerie pentru a putea lua cina.

Chiar înainte de a închide sertarul, am remarcat o cutiuță îmbrăcată în catifea albastră, care se prăfuise puțin. O micuță casetă de bijuterii. Am avut impresia că o voce mă avertizează să n-o deschid, dar tocmai acea voce m-a făcut să nu rezist tentației.

Am deschis-o. Iar în interior se afla inelul lui Emily, cu un safir încadrat de diamante.

L-am scos din casetă. Și atunci am văzut-o. Am văzut-o pe Emily. Am văzut diamantele reflectând lumina în timp ce amândouă ședeam pe canapeaua ei, iar ea gesticula vorbind despre cărțile și filmele care îi plăceau, despre Nicky și Sean, despre lucrurile la care ținea. În vreme ce râdeam, glumeam și ne bucuram de darul minunatei noastre prietenii.

Un impuls m-a făcut să apropiu inelul de față. Și mi s-a părut că-simt mirosul apelor reci și întunecate ale lacului din Michigan, iar dincolo de el, un vag damf al descompunerii. Al morții. Era imposibil ca un inel să miroasă astfel. Și totuși am fost sigură că așa mirosea.

Prietena mea pierise. Asta era tot ce rămăsese – acest inel și amintirile. Am pus inelul la loc în cutiuța îmbrăcată în catifea, am pus cutiuța în sertar și l-am închis trântindu-l. Am început să plâng – mai amarnic decât plânsesem vreodată după ce aflasem de moartea lui Emily.

Am reușit să-mi vin în fire. L-am sunat pe Sean. A trebuit să fac eforturi pentru a mă stăpâni în timp ce i-am citit numărul de telefon al clientului. Sean mi-a mulțumit. Am vrut să-i zic că-l iubesc, dar nu era un moment

potrivit. Am vrut să-i spun că găsisem inelul lui Emily, dar am știut că nu aveam s-o fac niciodată.

Am încetat să caut indicii prin casă. Nu mai era nimic altceva ce doream sau aveam nevoie să aflu.

•

Ne-am format o rutină. Băieții se duceau la școală, iar Sean, la serviciu. Maricela venea în zilele de miercuri, așa că nu era nevoie să fac eu curățenie. Îmi găseam de lucru făcând ordine în camerele băieților și cumpărând cele necesare pentru a realiza proiectele pe care le-aveau de făcut. Făceam briose și machete de avioane.

Am încercat s-o uit pe Emily sau să nu mă mai gândesc la ea decât într-un mod pozitiv. Într-un mod sănătos și care să mă ajute. Am decis că spusele băieților că o văzuseră, faptul că Nicky mirosise ca ea și îndoielile mele făceau parte din durerea noastră. Din refuzul nostru de a crede că ea nu mai era.

Însă ea chiar nu mai era. Sean văzuse raportul autopsiei. Rezultatele testului ADN. Dacă nu era al ei cadavrul din lac, al cui era? Nici măcar într-un oraș din Michigan nu s-ar fi făcut o asemenea greșală.

Am citit cărți de bucate și am învățat să fac diverse feluri de mâncare – vinete cu parmezan, friptură coreeană din tofu – la care Sean și băieții au strâmbat inițial din nas, dar care au ajuns să le placă. Sau poate că mâncau pentru a-mi face pe plac. În orice caz, mâncau. Nu doream să mâncăm carne în fiecare seară. A început să-mi placă să mă aflu în bucătăria lui Emily. Găteam pentru oamenii pe care ea îi iubise. Mâncarea însemna subzistență. Mâncarea însemna viață. Emily amenajase o bucătărie, se măritase cu un bărbat și își găsisese o „cea mai bună prietenă” care să aibă grijă de băiețelul ei după ce ea nu mai era.

Toată lumea făcea compromisuri. Nicky nu mai făcea crize și era la fel de draguț cu mine – sau pe-aproape – cum fusese înainte ca mama lui să dispară și toți patru făceam lucruri distractive în după-amiezile de vineri, după școală. Eu am transformat camera de oaspeți – cea în care se afla măsuta de toaletă – într-un fel de birou și m-am decis că voi reîncepe curând să scriu pe blog. Trecuse destul timp pentru ca mamele care îl citeau să accepte faptul că Sean și cu mine formam un cuplu.

Aș fi avut multe de spus despre provocările și satisfacțiile de a crește doi băieți, nu unul. În anumite privințe, era mai ușor, în altele, mai greu. Deocamdată nu se certaseră niciodată. Eram recunoscătoare pentru asta, dar mă întrebam dacă avea să dureze.

Sexul cu Sean era la fel de fantastic cum fusese la început. Sau aproape la fel de fantastic. Patima dispare când îl poți avea pe celălalt oricând dorești.

Este ceva firesc. Chiar dacă o faci în fiecare seară, cum se întâmplă la început, iar apoi nu atât de des. În unele seri, doar stai întins alături de celălalt, de parcă ați fi frate și soră. Și observi asta, deși încerci să n-o faci.

Poate că acesta a fost motivul pentru care patima dintre mine și Chris nu s-a stins niciodată. Fiindcă nu ne puteam avea oricând doream. Nici pe departe.

Băieții n-au mai pomenit niciodată că ar fi văzut-o pe Emily lângă școală sau în altă parte. Am decis să mă prefac că nici nu-mi spusese. Îmi amintesc că am citit despre cazuri de isterie colectivă, când grupuri de oameni aveau cu toții aceeași halucinație în același timp. Sunt întâlnite în special printre copiii de școală primară. Nicky și Miles asta pățiseră, dar nu se vedeau semne că ar fi rămas cu sechele.

M-am gândit că trecuserăm și peste asta.

Am sărbătorit în tihnă Ziua Recunoștinței, doar noi patru. Băieții m-au ajutat să pregătesc curcanul. A ieșit perfect, cu pielea crocantă și carnea suculentă, iar umplutura a fost delicioasă. Sean a fost simpatic și s-a prefăcut că nu cunoaște semnificația sărbătorii, iar băieții i-au spus ce învățaseră la școală. Că pelerinii sosiseră aici, iar amerindienii le arătasera cum să cultive porumb pentru a putea supraviețui iernilor friguroase din New England.

În seara aceea, după ce băieții au adormit, Sean și cu mine ne-am așezat pe canapea pentru a termina vinul. Sean m-a cuprins în brațe și a spus că poate ar trebui să mergem cu toții undeva în vacanța de Crăciun. Într-un loc călduros. Pe o insulă. Undeva unde să fim numai noi. Nu a fost nevoie s-o spună – undeva unde nu fusese niciodată cu Emily. Poate în Mexic sau în Caraibe. Un tip de la serviciu fusese pe insula Vieques și îi plăcuse tare mult.

Cocktailuri cu rom. Hamace pe plajă.

I-am zis că suna minunat. Și chiar așa era.

Am stat până târziu și am făcut dragoste. M-am gândit că poate vacanța ne va prinde bine.

În dimineața următoare, i-am lăsat pe băieți la școală, iar apoi l-am dus pe Sean la gară. După aceea, m-am întors acasă. Începusem să o consider casa mea. Nu mai era casa lui Emily sau casa lui Sean. Era acasă.

Mi-am făcut o cafea. M-am așezat la înșorita masă din bucătărie. Apoi, mi-am luat cafeaua în living și m-am așezat pe canapea. Preț de o secundă m-am gândit că este canapeaua lui Emily, apoi mi-am impus să nu mai gândesc astfel. De-acum, era canapeaua mea.

M-am gândit la viața mea de până atunci și la faptul că era posibil ca lucrurile să fi intrat în normal. Cu puțin noroc, puteam trăi în continuare așa. Mie îmi convenea.

Telefonul a sunat. Cel fix, pe care nimeni nu-l folosea niciodată.

M-am grăbit să răspund.

Numărul apelantului era ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE. Am răspuns și mi-a părut rău. Am auzit doar tăcerea pe care o auzi înainte să intre mesageria. Tocmai eram pe cale să închid, când o voce a rostit:

— Stephanie, sunt eu.

Era Emily. I-aș fi recunoscut vocea oriunde.

— Unde ești? am întrebat eu. Trebuie să-mi spui!

— Afară. Te privesc.

Am alergat de la o fereastră la alta. Nu era nimeni afară.

— Du-te la bucătărie, a zis Emily. Ridică mâna. O să-ți spun câte degete ții în sus.

Mi-am ridicat mâna. Cu două degete în sus.

— Două, a rostit Emily. Mai încearcă o dată.

De data aceasta, am ridicat ambele mâini. Și șapte degete.

— Un număr norocos, a spus Emily. Ai fost mereu o fată deșteaptă. În regulă, trebuie să plec. Deocamdată. Pe curând.

Aceasta fusese formula de rămas-bun a lui Emily: „Pe curând”.

— Așteaptă! am strigat eu.

Erau atâtea întrebări pe care voiam să i le pun. Dar cum să începem acea conversație dacă eu locuiam în casa ei, trăiam cu soțul ei?

— Nu. Tu să aștepti!

Oare îmi imaginam eu sau sunase ca o amenințare? A închis.

M-am uitat în jur, la lucrurile lui Emily. Mobila lui Emily. Casa ei.

•

Era imposibil să se fi întâmplat asta. În câteva ore, am izbutit să mă conving că îmi imaginasem apelul lui Emily.

Stătusem întinsă pe canapea. Poate că adormisem și visasem. După moartea lui Emily, mai avusesem vise însuflețite. Îmi apăruse în unele dintre ele. Poate că și acesta fusese tot un vis.

Nu eram sigură. O parte din mine știa că se întâmplase în realitate.

În dimineața următoare, după ce i-am lăsat pe băieți la școală și am dus alimentele în casă, am tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi m-am dus în pădure.

Am calculat unde ar fi putut să stea Emily pentru a mă vedea pe geam.

M-am dus acolo și am privit spre casă.

Nimic nu se mișca. Era sinistru.

Am auzit trosnet de crengi adânc în pădure. Mi-a fost greu să respir.

Apoi, m-am văzut pe geam. În casă. Iar acesta a fost lucrul cel mai înfricoșător.

Eu eram. Și nu eram eu.

Eu eram altcineva. Eram singură. Eram în pădure.
Spionându-mă.

PARTEA A DOUA

24.

EMILY

Uitatul pe furiș. Expresia asta are ceva care aproape că îmi provoacă greață, dar în același timp o ador. Să te uiți pe furiș. Expresia îmi provoacă fiorii și amețeala pe care le simți când ești într-un *montagnes russes*, exact înainte de a începe coborârea. Unii oameni ar face orice pentru a simți asta. Și, vorba cântecului: Dumnezeuule, iar eu sunt una dintre ei.

I-am privit pe furiș pe Stephanie, pe Sean și pe băieți. Chiar și numai să mă gândesc la această expresie este aproape la fel de amețitor și de incitant ca atunci când m-am furișat la fereastra bucătăriei și am urmărit-o pe Stephanie prefăcându-se că este eu. Culcându-se cu soțul meu, crescându-mi copilul, prăjind prea tare, în bucătăria mea, hălcile alea dezgustătoare de vaci moarte. Ca să fiu sinceră – pe asta am împrumutat-o de la Stephanie, ea spune mereu că e sinceră, poate pentru că rareori și este –, sunt mai degrabă fascinată decât furioasă.

S-o spionez pe Stephanie în casa mea e ca și cum aș juca unul dintre acele ciudate jocuri de acțiune 3D într-o casă de păpuși. Ca și cum toți oamenii dinăuntru sunt figurine animate, pe care le pot pune unde vreau. Îi pot determina să facă anumite lucruri. Îi pot controla cu arma mea magică – un telefon incendiar.

Formez numărul magic, iar păpușa Stephanie fuge la fereastră.

Stephanie n-are decât să păstreze casa, dar sunt câteva lucruri pe care le vreau înapoi. N-are decât să-l păstreze pe soțul meu, prostia lui iremediabilă fiind dovedită pe vecie de faptul că o fute.

Îl vreau doar pe Nicky. Îmi vreau fiul înapoi.

Chiar și când eram mică, mereu mă ascundeam și spionam. Mă lăsam pe vine sub geamuri, mă întindeam în iarbă și așteptam ca adulții să facă ceva mai deocheat și mai intim decât o cafea, să cotrobăie prin frigider sau (în cazul tatei) să fumeze pe furiș o țigară pe verandă. Am văzut unde ascundea mama sticlele cu băutură și cât de des lua marele dicționar de pe raftul cu cărți. Oare ce cuvânt căuta? Sticla ei se afla în spatele cărții. N-o

învinovăteam. Sărmana femeie era măritată cu tata, ginecolog apreciat și crescător de orhidee exotice, care își boteza noile flori obținute cu ajutorul bioingineriei cu numele „pacientelor favorite”.

Foarte rar am încălcat codul spionilor, care impune atenție și păstrarea tăcerii. „Mamă beată” sună atât de stupid! I-am pus apă în sticla cu gin. Am privit-o pe geam cum bea direct din sticlă, deși pe mine m-ar fi ucis dacă m-ar fi prins bând lapte din cutie. După prima înghițitură, a părut surprinsă, de parcă încerca să-și aducă aminte ce gust ar fi trebuit să aibă. Apoi a terminat sticla, a pus-o într-o pungă de hârtie și a aruncat-o în tomberonul de la capătul aleii.

Când eram la liceu, am început să beau și eu din ginul ei. Mai întâi înghițituri mici, apoi din ce în ce mai mari. N-a băgat de seamă sau, în orice caz, n-a spus niciodată nimic. Părinții mei erau la fel de interesați de mine cum ar fi fost, eventual, niște decupaje din carton. Lucrând pentru Dennis Nylon, îi auzi pe mulți spunând, după câteva pahare, cât de neglijanți au fost de părinți. Ori de câte ori aud asta, mă gândesc: „Ar trebui să-i cunoașteți pe nepărinții mei”. Deși ar fi cam greu acum. Tata a murit cu opt ani în urmă, iar mama nu e în stare să poarte o conversație despre greșelile pe care le-a făcut ca părinte.

Toți au avut o copilărie de iad, toți cred că ar fi trebuit să fie un rai. Și că toți ceilalți au avut o copilărie care a fost un adevărat paradis. Țsta-i mesajul pe care ni-l transmit filmele și serialele. Când ești mic, crezi că familia ta este singura care nu-i la fel de fericită și de grozavă precum cele din sitcomuri. Ironia e că pe Nicky nu l-aș lăsa niciodată să urmărească versiunile moderne ale acelor seriale care îți strică mintea, însă viața lui (într-o confortabilă suburbie a clasei mijlocii, cu părinți iubitori) este mai apropiată de cea de la televizor decât au fost viața mea și viața lui Sean, iar noi chiar ne-am uitat la acele seriale.

Vreau ca Nicky să fie fericit. Este singurul lucru pe care mi-l doresc acum.

După ce te faci mare, afli că nu ai fost singurul copil nefericit, ceea ce este plăcut. Plăcut în caz că ești genul de persoană care se bucură să afle că și altcineva a avut același ghinion ca tine. Lui Stephanie îi place să creadă că toată lumea are parte de același drum bolovănos. Deși tot spune că niciodată nu poți cunoaște cu adevărat o persoană, de fapt crede că poți. Îi place să creadă că și altcineva suferă la fel de mult ca ea sau chiar mai mult. Dacă ai o problemă cu copilul, consideră că e de ajutor să știi că și alte mame au aceeași problemă. Dacă prietena cea mai bună dispare, consideră că este liniștitor să afli de toate femeile ale căror cele mai bune prietene au dispărut.

Există femei, destul de puține, care abia așteaptă să fie sunate de cei de la emisiunile de investigații, care abia așteaptă să le spună reporterilor cât de sigure sunt că soțul a făcut-o.

În timpul zilei, Stephanie stă în micul ei birou de pe veranda închisă – veranda mea închisă –, unde și-a pus demodatul ei birou de secol XIX, care este cât un tanc, și un covor rotund, lucrat manual. Foarte intim, foarte banal. Paradisul mamei-bloggerițe. Dar se pare că nu mai scrie pe blog.

Femei complet străine au compătimit-o pe Stephanie când m-a pierdut. I-au spus că o iubesc și o îmbrățișează, au postat emoticoane cu inimioare și fețe triste.

Din ziua în care am dispărut, am fost amețită de efortul făcut pentru a nu-i zăpăci cu totul mintea lui Stephanie. A fost ca și cum creierul mi-a devenit dependent. Am torturat-o doar puțin pe Stephanie și nu m-a distrat cine știe ce. Însă este și dureros. Până la urmă este vorba de casa mea, soțul meu, fiul meu.

Faptul că poate suporta să fie cu o astfel de persoană mă face să am o părere proastă despre Sean. Chiar dacă se folosește de ea pentru a-și alina durerea pricinuită de pierderea mea. Teoretic, i-aș mai putea oferi o șansă. Să-l las să afle că nu am murit. Să văd cât de repede scapă de Stephanie. Asta ar fi distractiv de văzut.

Dar el deja a picat un test, două teste. Nu-i voi da șansa să repete examenul.

Ideea a fost că Stephanie nu e prea deșteaptă. De asta am aveam noi nevoie. Acesta a fost motivul pentru care am ales-o.

*

Nu i-am spus niciodată lui Stephanie că mama bea. Nu era ceva ce doream să se știe, însă Sean știa, pentru că mamei lui îi plăcea porția ei mare de sherry dezgustător de dulce, așa că Sean și cu mine aveam asta în comun.

Cam asta era tot ce știa Sean despre mine. Am avut grijă în privința informațiilor pe care i le-am dat. În fond, controlul informațiilor este și a fost meseria mea. Pentru asta mă plătea Dennis. Înainte ca majoritatea oamenilor să se prindă că era dezinformare, puteam face ca o dezintoxicare impusă de tribunal la un centru aflat în deșertul din jurul Tucsonului să pară a fi două săptămâni de sălbatică orgie cu sex și droguri în Marrakesh. Puteam face ceva să pară altceva. Puteam face ca oricare femeie șleampătă să pară cea mai sofisticată de pe planetă.

I-am spus lui Sean doar lucrurile care l-ar fi făcut să simtă că era asemenea mie, nimic care să-l facă să simtă că e diferit. Ceea ce a însemnat să las deoparte niște lucruri destul de importante. Dumnezeu, cât vorbea Stephanie despre secrete! O ascultam – sau o ascultam pe jumătate – și

gândeam: „Trebuie să avem secrete. Avem nevoie de ele pentru a trăi în lumea asta. Eu am o mulțime. Mai multe decât pot duce. Habar n-ai tu”.

•

Faptul că mi-am spionat mama m-a învățat că nu știm că suntem priviți. Ne place să ne imaginăm că suntem vigilenți. Ne păcălim că avem ceva în comun cu creaturile care pot supraviețui în sălbăcie. Dar ne-am pierdut acel instinct, al șaselea simț. N-am putea supraviețui nici măcar o zi în sălbăcie – dacă sălbăcia ar fi plină de prădători.

Dar nu-i nevoie decât de un prădător. Iar pentru moment, acela sunt eu.

Chiar dacă nu vedem și nu auzim nimic, prin pădurea din spatele casei ar putea mișuna lunetiști. Un pervers ar putea locui dincolo de curtea din spatele apartamentului, cu binoclul lipit de ochi, rugându-se unui zeu pervers să ne dăm jos hainele.

A existat un astfel de individ vizavi de primul meu apartament din New York, în perioada când începusem să lucrez pentru Dennis Nylon. L-am surprins. Un tip mare și neîngrijit, care purta maiou. Și care avea un binoclu de superspion. Cu pantalonii în vine. I-am arătat degetul mijlociu. Mi l-a arătat și el. A lăsat jos binoclul. Nu și-a luat nicio clipă privirea din ochii mei.

N-am putut suporta asta. M-am mutat. Am pierdut garanția pentru apartament.

Mi-am luat un apartament mai frumos.

L-am rugat pe Dennis să-mi mărească salariul, iar el mi l-a mărit. Îi făcea plăcere să aibă o asemenea putere încât să-mi ofere niște mărunțiș și să mă salveze de un pervers.

Acum, eu sunt perversa cartierului. Iar Stephanie este cea care trebuie salvată. De mine.

•

Există un film care îmi place. *Ochiul care ucide*⁵. Este englezesc. Despre un ucigaș în serie psihopat, care se filmează în timp ce omoară femei. Străpunge fete drăguțe cu o sulită de care a atașat o cameră video, pentru a filma teroarea de pe chipurile lor. Un adevărat artist, un adevărat obsedat.

Este filmul favorit al lui Dennis Nylon. Aveam asta în comun.

A fost unul dintre acele filme care distrug cariera unui regizor. Toată lumea află cât de bolnav este tipul și nimeni nu mai vrea să lucreze cu el. Mai ales dacă se pierde bani cu filmul. *Ochiul care ucide* a fost mult prea neconvențional pentru anul 1960. Chiar și acum este așa. Dar nu pentru mine, nu pentru Dennis.

⁵ În original, *Peeping Tom*, care de fapt înseamnă voyeur (n.tr.).

Am fost surprinsă că Sean nu-l văzuse, mai ales că era englez, iar pentru scurt timp, avusese de-a face cu lumea artelor. Oare prietenii lui nu urmăreau astfel de filme? Nu exista nimeni pe care să-l întreb, nu păstrase legătura cu nimeni din acea perioadă. Prietenii lui interesați de la universitate nu intraseră în domeniul bancar, iar când ne-am cunoscut noi, nu se mai vedea cu ei. Am știut că-l pot avea dacă doream, făcându-l să creadă că putea fi în continuare cel mai tare puști dacă era cu mine.

Sean putea să negocieze, să facă bani, să facă afaceri, dar nu avusese niciodată o relație amoroasă adevărată. I-am arătat ce era pasiunea. L-am făcut să creadă că nu poate trăi fără mine. A fost atât de ușor de reprogramat, de convins că deținea controlul. O parte din farmecul lui, un fel de bonus a fost faptul că era un amant bun – răbdător, creativ și pătimaș. Asta a contat mai mult decât ar fi trebuit sau decât ar fi fost cazul dacă ar fi fost o calitate mai frecvent întâlnită la populația masculină. Foarte mulți bărbați fac dragoste de parcă i-ar aștepta un taxi în stradă cu aparatul de înregistrat pornit.

Puteam să-l transform pe Sean în orice doream. Nu trebuia decât să-mi dau seama ce doream să fie.

*

Sean și cu mine ne-am cunoscut la un dineu caritabil cumplit, care a avut loc la Muzeul de Istorie Naturală. Am plâns jumătate din seară pentru că totul mergea prost, începând cu faptul că un investitor important căzuse pe scări și continuând cu cel că un costisitor bucătar celebru își tăiasse vârful unui deget. Mă străduiam din răspuțeri ca nimeni să nu bage de seamă gafele majore, fiindcă asta l-ar fi înfuriat pe Dennis, iar noi toți ne-am fi putut pierde slujbele.

Sean mi s-a prezentat și a spus că lucrează pentru firma de investiții parteneră cu a lui Dennis Nylon pentru acel eveniment. M-am purtat de parcă deja ne cunoscuserăm, în caz că o făcuserăm, deși eram sigură că mi-aș fi amintit. El a spus:

— Am putea lua cina împreună, cândva?

Foarte drăguț, foarte sec, foarte limpede.

Curând după aceea, l-am invitat pe Sean la mine, să vedem *Ochiul care ucide*, înregistrat pe DVD. Era a treia noastră întâlnire. A fost un test, dar și un risc să invit un tip atât de atrăgător, bogat, în esență serios și moral să vadă filmul meu favorit, care era cu un criminal în serie psihopat. Dacă ar fi fost să mă prefac că filmul meu favorit era *Sunetul muzicii*, puteam foarte bine să renunț înainte de a începe. Cine ar vrea să fie cu un tip care își dorește o astfel de femeie?

Cât am urmărit *Ochiul care ucide*, mi-a cuprins trupul cu un braț. Deja făcuserăm sex, sex de calitate, poate chiar grozav, așa încât bănuiesc că și-a imaginat că asta dovedea stăpânirea și bunele maniere de a face și altceva decât sex grozav. Nu vreau să par insensibilă sau lăudăroasă când spun că el credea că sexul era chiar mai bun decât în realitate. Părerea mea era că avea o experiență limitată, compusă în general din relații călduțe cu studențe englezoaice țâfnoase sau cu stagiare frustrate de la bancă.

Însă acum îmi făcea pe voie urmărind filmul care îmi plăcea. Avusesem destui iubiți pentru a ști că asta era genul de lucru pe care tipii îl fac la începutul unei relații. Mai târziu pleacă din cameră sau îți cer să te uiți la altceva, sau pur și simplu îți iau telecomanda și schimbă pe un post unde se transmite un meci de baschet.

Cât a durat filmul, Sean și cu mine n-am vorbit deloc. După aceea a spus cu acea enervantă pronunție britanică din trei silabe:

— Excelent! Dar mi s-a părut că a fost puțin cam prea mult. Nu crezi?

A picat testul! A crezut că a fost puțin cam prea mult. Oare era unul dintre acei tipi molâi, care doreau să creadă că toți oamenii sunt drăguți? Genul care evită cărțile și filmele în care se prezintă orice fel de durere, de suferință sau de violență. Există astfel de tipi – mai mulți decât s-ar crede.

Dar nu Sean. El doar se prefăcea că era unul dintre băieții buni. Sau poate că era un băiat bun care se prefăcea că era un băiat rău. Îl stârnea, îl excita faptul că mie îmi plăcea *Ochiul care ucide*. Considera că era sexy. Înfricoșător, dar înfricoșător în sensul bun. Era genul de film care i-ar fi plăcut unui tip, nu unei fete, care, credea el (probabil din cauza fostelor sale iubite anoste), nu-și dorea decât să vină acasă de la birou, să-și ia un pahar cu pinot gris, să se cuibărească pe canapea și să vadă un remake al BBC după o carte de Jane Austen.

Eu prefer tequila sau, și mai bine, mescalul. Dar niciodată când era Sean de față.

Mai târziu s-a dovedit că era un mare fan al serialelor dure: *Breaking Bad*, *Cartelul crimelor*⁶. Care mie nu mi-au plăcut prea mult, deși toți puștii de la serviciu erau încântați de ele. Nu pot ține socoteala personajelor.

Ne-am dus în Las Vegas. N-am spus nimănui. Ne-am căsătorit în capela Elvis și am petrecut trei zile în patul dintr-un apartament de la Bellagio. A fost o vacanță plăcută: sex, room-service, șampanie, televizor. Ne-am dat mari unul față de celălalt.

N-a fost cel mai inteligent lucru din partea lui Sean să-mi sugereze ca, în luna de miere, s-o vizităm pe „mami” a lui, în nordul Angliei. Mi-a tot spus ce

⁶ În original, *The Wire* (n.tr.).

verde era totul, cât de romantice erau landele acolo. Știa că îmi plăcea mult *La răscruce de vânturi*. Orașul lui se afla la doar o oră de Haworth Parsonage, casa surorilor Brontë.

Au fost două zile mohorâte, cumplit de reci, cu burniță, ploaie și nori atât de joși, că nici n-am putut vedea landele. Detest acea senzație când frigul îți pătrunde prin piele și ajunge până în măduva oaselor. Și pentru ce? Doar pentru ca Sean și cu mine să ne plimbăm printr-o căsuță tristă, plină cu turiste adolescente plângăcioase? Iar apoi să ne petrecem încă o noapte în casa umedă, neîncălzită și plină de mucegai a unei femei acre, împuținate și pline de riduri, care nu-l plăcea pe fiul ei, iar pe mine mă plăcea și mai puțin?

În general încerc să nu-mi pară rău pentru oameni. Nu cred că este bine nici pentru persoana compătimită, nici pentru cea care compătimentește. Dar când am văzut acea casă, mi s-a frânt inima! Linoleumul crăpat, radiatoarele împuțite, draperiile groase și întunecate și mobila îmbibată cu mirosul tuturor tocanelor de miel gătite acolo de pe vremea lui Henric al VIII-lea. Sărmanul Sean!

Într-o zi – când Sean era plecat la cumpărături –, i-am oferit maică-sii o înghițitură din sticluta mea. Am făcut prezentările: Mama lui Sean, José Cuervo. José, ea e mama lui Sean. (De fapt, Herradura. Tequila ieftină îmi provoacă dureri de cap.) După ce o viață întreagă băuse sherry, tequila a fost o adevărată revelație. I-am zis că o ucid dacă îi spune lui Sean, iar ea a râs, un *he, he, he* constipat, deoarece a crezut că glumesc.

În seara aceea, s-a dus la culcare devreme, iar Sean n-a bănuț că era beată. Iar mama lui și cu mine am format o alianță conspirativă, care a făcut ca zilele petrecute acolo să fie aproape plăcute. Aproape.

A, s-a întâmplat un lucru nostim.

Toată viața mea am avut din când în când episoade de plictiseală sufocantă și știam când urmează o criză așa cum alți oameni simt apropierea unei migrene sau a unei amețeli. Știam că trebuia să fac ceva pentru a nu o lua razna și a nu mă purta într-un mod pe care l-aș fi regretat. Avusesem acele senzații încă din copilărie și constatasem că trebuia să fac ceva pentru a-mi trece. Era ca o înțepătură de insectă pe care trebuia s-o scarpin.

Așa că am furat inelul mamei lui Sean.

Era foarte frumos, un safir încadrat de două diamante montate simplu, în aur. I-l lăudasem curând după sosirea noastră acolo, iar ea trăncănise despre tăietura și montura pietrelor, spusese că soțul i-l dăruise înainte de a se fi căsătorit, povestise despre posesoarele precedente ale inelului și toată istoria lui până în vremurile preistorice. Încetasem s-o ascult. Nu-mi amintesc dacă atunci m-am decis să-l fur sau dacă mi-a venit ideea când a apărut ocazia.

Într-o seară, o amețisem puțin pe mama lui Sean, ca de obicei. M-a mirat faptul că fiul ei nu observa când maică-sa devenea mai antipatică și mai critică decât de obicei. Bănuiesc că nu avea așteptări prea mari de la ea.

În seara aceea, l-a trimis în „salon”, să se uite la televizor, în timp ce „fetele” strângeau masa. A pus cu grijă inelul pe pervazul de deasupra chiuvetei, pentru a fi în siguranță în timp ce spăla vasele, apoi s-a dus la „budă”.

Am băgat inelul în buzunar. Atât de simplu a fost. Uite-l, nu e. Impuls? Premeditare? Nu știu. Nu-mi pasă. De felul meu, nu sunt cleptomană. A fost o situație specială.

N-a remarcat absența inelului decât după ce a terminat de spălat vasele. Iar atunci a luat-o razna instantaneu. A început să geamă ca un animal rănit. Inelul ei! Frumosul ei inel! Nu era acolo! Nu era nicăieri! Oare căzuse în chiuvetă? De ce nu fusese mai atentă? Cum ar putea să trăiască fără el?

Am întors toată casa cu fundul în sus, iar sărmanul Sean, fiul ascultător, a trebuit să se ducă în pivniță și să desfacă dezgustătoarea instalație pentru a-l căuta prin țevi.

Și ghiciți ce? Inelul n-a apărut. Când mama lui și-a luat rămas-bun de la noi, tot înlăcrimată era – mai întristată de pierderea inelului decât de plecarea fiului și a noii sale soții.

I-am spus asta lui Sean în avion, în drum spre New York. La clasa business.

— Mama ta iubea inelul ăla mai mult decât pe tine.

El a zis:

— Nu fi aspră cu ea, Emily.

În clipa aceea, am scos inelul din geantă și i l-am arătat. A fost mai mult decât încântat.

— L-ai găsit! a rostit el. Înger drag! Mama va fi în culmea fericirii.

— Nu, am spus eu. Eu l-am luat. N-am nicio intenție să i-l dau înapoi. N-o să facă decât să-l ia cu ea în mormânt. Ar fi o pierdere ridicolă.

Era acesta ciudatul meu simț al umorului american? O glumă? Sean a zâmbit strâmb, parcă pentru a-mi arăta că a înțeles gluma.

Nu glumeam.

— L-ai furat?

Mi-am înălțat sprâncenele și am ridicat din umeri.

— L-am vrut, am zis eu. Și l-am luat.

— Trebuie să i-l dai înapoi. O să-i spun mamei că a căzut în geanta ta când ai fost în bucătărie și că l-ai găsit abia acum.

— Te rog să-ți cobori vocea, dragă.

Însoțitoarele de zbor se uitau la noi. Deja aveau o mică dispută tinerii căsătoriți? (Sean le zisese că eram în luna de miere.)

— Nu i-l dau înapoi, am spus eu. Ce-o să facă maică-ta? O să ceară extrădarea și arestarea miresei fiului ei? Iar dacă te apuci să-i zici că l-am găsit și că a ajuns accidental în posesia mea, eu o să-i spun că l-am furat. Că am vrut să-l iau. Și care variantă crezi că ar fi mai rea pentru ea? Să creadă că a pierdut inelul sau să știe că fiul ei s-a însurat cu o hoată, o mincinoasă și o sadică, o femeie care dorește ca ea și fiul ei să sufere?

În realitate, nu de asta am făcut-o. N-am vrut să fac pe cineva să sufere. Am vrut doar inelul. Mi-a plăcut. N-am înțeles de ce nu era al meu. Am spus:

— Poate ar trebui să-i zic că tu ai furat inelul, ca să mi-l poți da mie.

Sean s-a holbat la mine. Știa că eram o persoană hotărâtă. Am văzut că se temea de mine – de ceva ce nu bănuise niciodată la mine. Erau multe lucruri pe care nu le știa despre mine, unele lucruri nu le-a aflat nicicând și poate că nici nu le va afla.

Ce a crezut că voi face? Asta nu mi-a fost niciodată clar. Dar de ce s-a apucat să facă un copil cu cineva în care nu avea încredere și de care se temea? Presupun că fiindcă m-a iubit. Și poate că a iubit și frica.

— Iar acum, am spus eu după ce am cerut să ni se mai aducă șampanie, îmi vei pune acest inel pe deget. Și îmi vei zice că mă vei iubi pe veci. Spune: Cu acest inel, jur să-ți fiu credincios pentru totdeauna.

— Ai deja un inel de logodnă, a zis el.

— Îmi place ăsta, am rostit eu. L-am vândut deja pe cel dat de tine. Chiar n-ai băgat de seamă?

De fapt, îl purtasem cu o zi în urmă. Urma să-l vând după ce ne întorceam acasă.

Sean mi-a luat mâna. Mi-a pus inelul mamei lui pe deget. Vocea i-a tremurat când a spus:

— Cu acest inel, jur să-ți fiu credincios pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, am rostit eu. Dar deocamdată... vino după mine la toaletă, peste douăzeci de secunde. Bate de două ori în ușă.

Am făcut sex în picioare, eu cu fundul sprijinit pe chiuvetă, în strâmta toaletă a avionului. Pusesem mâna pe el. Era al meu.

•

Până acum, nu mi-a trecut niciodată prin minte că Sean ar fi cu adevărat prost și slab. Suficient de prost pentru a face sex cu prima femeie care i-a dat de înțeles că o poate avea dacă vrea.

Știi că el crede că eu am murit, cu toate că eu i-am spus în mod categoric să nu creadă vreun raport de deces. Chiar nu mi-a putut urma instrucțiunile? Trebuia să-i fi specificat să nu creadă raportul de autopsie? Trebuia să-i fi

spus că, nici dacă i se dădea inelul meu – inelul maică-sii –, asta nu însemna că am murit? Totuși, ca să fiu corectă față de Sean, nici chiar eu nu m-am așteptat ca inelul să ajungă la el. A fost un bonus, un accident. Inelul mamei lui Sean își dovedea din nou magia.

Sean este un tip onest. Prea onest. Prea încrezător, după cum se dovedește. Și, una peste alta, prea simplist.

I-am spus: n-o să fiu moartă. Indiferent ce auzi, n-o să fiu moartă. A fost ca o avertizare dintr-un basm. Nu te întoarce și nu te uita înapoi pe drumul de ieșire din iad. Și, din nou, eroul a dat-o în bară.

Chiar dacă Sean a crezut că băusem, că luasem pastile și că mă dusesem să înot în lacul cu apă rece ca gheața, n-ar fi trebuit să existe o perioadă decentă de doliu? O perioadă în care să mă plângă, să înceapă să mă uite și să-și revină? După care „să meargă mai departe”, ca să o citez pe Stephanie din nou. Și, poate, după un timp rezonabil, să-și găsească o femeie pe care să n-o iubească și să n-o dorească la fel de mult ca pe mine, dar care să-i gătească și să-i facă curat și care să aibă grijă de Nicky.

Dar Stephanie, „cea mai bună prietenă” a mea? E rușinos! Este insultător că s-a putut uita la ea după ce a fost cu mine! Ea este o nefericită cu mintea vraiste, consumată de vină și hotărâtă să-și ispășească păcatele fiind cea mai bună mamă din istorie. Este ca un covoraș de baie pufos, care se prefacă că e om.

Faptul că Sean este cu ea e înnebunitor. Cum de-am putut să mă mărit cu un tip care se dă la Stephanie în clipa în care crede că am murit?

Poate că n-ar fi rău să mă răzbun.

Mă uit la prostia lui Sean din spatele unui copac aflat la marginea curții, urmărind-o pe Stephanie cum se repede de la o fereastră la alta ca o pasăre captivă în casă. Încercând să mă zărească, să vadă unde mă aflu. Ridicându-și două degete, apoi șapte. Privind spre pădure.

Gândind: Ajutați-mă! Ajutor!

O las pe Stephanie să alerge prin casa mea, grăbindu-se de la un geam la altul. Se teme să iasă afară. O mai urmăresc puțin, apoi plec. Mașina mea este parcată chiar dincolo de alee.

•

Mă întorc în camera mea de la motelul Hospitality Suites din Danbury, unde m-am cazat cu un card fals și sub un nume inventat. Mă folosesc de mașina mamei, pe care am luat-o de la cabană după ce am lăsat-o în pădure pe cea închiriată.

Fac pariu că Stephanie nu-i va spune lui Sean că am sunat și că îi spionez. Obişnuia să trăncănească despre faptul că se teme ca oamenii să n-o creadă paranoică sau nebună. Zicea (parcă-i aud vocea): „Nu-i așa că-i groaznic cum

oamenii încearcă mereu să le convingă pe mămici – (detestam modul cum rostea cuvântul mămici) – că sunt nebune?”. Lucruri de genul ăsta trebuia să ascult în acele îngrozitoare după-amiezi de vineri, în timp ce încercam să-mi dau seama cum voi rezolva ultima ispravă a lui Dennis luni, când aveam să mă duc la serviciu.

Dacă Stephanie sugera că o moartă nu doar că trăia, dar îi și pândeă, chiar că era foarte posibil să fie considerată dusă cu pluta. Ar fi dovedit că e nebună. Nu mi-am făcut niciodată griji că eu, impecabil îmbrăcata și machiata imagine publică a lui Dennis Nylon, grozava și competentă mamă și soție, aș putea fi considerată nebună. Deși, dacă cineva ar afla adevărul, ar putea conchide că sunt mai dementă decât Stephanie, care este doar proastă și teribil de nesigură.

Dacă Sean recunoaște ceva, va trebui să recunoască totul: am plănuit să jefuim firma de asigurări cu care avea contract compania lui de o (relativ) mică avere. Pe Sean, meseria în domeniul finanțelor îl învățase să nu arate ce cărți are în mână. Jucătorii de poker și bancherii știu asta. Și amatorii de senzații tari, așa cum sunt eu.

•

Planul nostru a început cu un mic joc pe care sunt sigură că multe cupluri îl joacă. Ce-am face dacă ne-ar cădea în poală milioane de dolari? Am renunța la slujbe. L-am duce pe Nicky într-un loc frumos și am trăi acolo până s-ar termina banii. Asta era fantezia.

Lui Sean îi mergea bine la serviciu. Eu aveam o slujbă bună. Aveam o casă frumoasă și un copil grozav.

S-ar putea crede că ar fi trebuit să ne placă viața noastră. Dar nu ne plăcea. Poate că nemulțumirea nu este cel mai bun lucru pe care să-l împărtășești. Poate că nevoia de schimbare e cel mai puternic fundament pentru o căsnicie. Dar probabil că este mai bine dacă ambii membri ai cuplului simt nevoia de schimbare și sunt nemulțumiți, nu doar unul. Sean îi disprețuia pe escrocii pentru care lucra. Detesta faptul că acea companie îi consuma atât de mult timp și atât de multă energie, ceea ce a făcut să-mi fie mai ușor să-l conving că planul meu era drept, ceva gen Robin Hood. Eram un fel de Bonnie și Clyde. Niște eroi proscriși.

Pe de altă parte, eu mă săturasem până peste cap de domeniul modei, unde toți se purtau de parcă se sfârșea lumea dacă vreun fotomodel își scrântește un deget de la picior. Fotomodelele erau temperamentale. Trăiau cu apă și țigări.

Sean și cu mine cumpăram bilete de loterie în fiecare săptămână. Dacă am fi câștigat, am fi renunțat la slujbe și ne-am fi mutat într-o zonă rurală din

Italia sau din sudul Franței și am fi trăit acolo cât ne-ar fi ținut banii. Apoi, ne-am fi gândit ce aveam de făcut în continuare.

Eu am fost cea care s-a gândit la un alt gen de... loterie. O loterie asupra căreia aveam mai mult control. Ne trebuia potul cel mare ca să ne salvăm. Ca să trăim pe picior mare, să avem viața pe care ne-o doream. Să avem timp pentru fiul nostru, să nu mai fim obosiți și stresați mereu, chiar și când nu munceam.

Asta i-am spus că ne doream. Iar acum se dovedește că el o vrea pe Stephanie. Ceea ce pe mine nu mă deranjează.

Eu pe Nicky l-am dorit mereu. M-am dorit copilul. Încă îl doresc.

•

L-am făcut pe Sean să se uite la filmele care îmi plăceau, thrillere alb-negru din anii '30 și 40. Descărcăm câte unul în fiecare seară. Așa am început să glumim despre fraudă în asigurări. La început a fost o glumă. Sean nu și-a imaginat nicio clipă cât de departe voi merge.

I-am explicat pașii logici, iar Sean a cooperat, ca toți bărbații păcăliți, vrăjiți din acele filme. El a fost Fred MacMurray, iar eu, Lana Turner.

Aveam nevoie de Stephanie – sau de cineva ca ea. Era aproape prea perfectă. Uneori aveam senzația înfricoșătoare că eu o creasem pentru a fi exact ce ne trebuia ca să putem sări câteva etape din drumul către punerea planului nostru în practică.

Era atât de perfectă, încât totul părea a avea mai mult sens decât înainte ca ea să apară și să devină, fără a ști, parte din plan. A început să pară mai realizabil decât atunci când ne provocam unul pe altul, când era doar o idee amuzantă.

Stephanie nu putea să ne bănuiască. Am fost sigură că nu va bănui nimic. Era atât de fericită că își găsise o prietenă. Ori de câte ori folosea expresia „o mămică-prietenă”, simțeam că mi se face greață.

Am ales-o din mulțime. Din cârdul de mame care își așteptau copiii să iasă de la școală.

Când oamenii vorbesc despre prădători, în general se referă la sex, putere și slăbiciune. La criminalitate. La pedofili care vânează copii. La violatori care vânează femei. În natură, animalele devin prădătoare din cauza foamei. Marii rechini mănâncă pești mici. Cel puternic îl vânează pe cel slab.

Dar în acest caz nu a fost așa. Stephanie este adultă. A fost perfect că fiul ei era prietenul lui Nicky. Așa a fost să fie.

•

Totul a fost mereu legat de Nicky. Sean și cu mine munceam atât de mult – până noaptea târziu, iar uneori și în weekenduri –, încât abia dacă apucam

să-l vedem. Creștea, iar noi niciodată nu reușeam să găsim timp pentru a sta cu el. Era unicul nostru copil. Nu urma să mai avem altul.

Conceperea lui fusese ușoară, dar nașterea fusese foarte dificilă. Medicul ne-a chemat în biroul lui (ceea ce nu este niciodată un semn bun) și ne-a spus că încercarea de a mai avea un copil ne-ar putea fi fatală și mie, și copilului, chiar dacă aș fi reușit (slabă șansă) să duc sarcina la termen.

Începusem să iau pastile contraceptive minidozate și păreau să funcționeze fără efecte secundare. În orice caz, fără vreunul pe care medicii să-l admită. Eu însă constatasem că sunt excesiv de iritabilă, chiar mai nestăpânită și nerăbdătoare. Dar poate că nu era efectul pastilelor, ci al vieții. Orice și oricine mă enervau. Toți, cu excepția lui Nicky.

Mă întreb ce fel de protecție folosește Sean cu Stephanie, care este deranjant de nepricepută când vine vorba de contracepție. Zicea că Miles a fost neplanificat, că ea și soțul ei l-au conceput accidental, după o costisitoare nuntă de hipsteri.

•

Planul meu – și capitularea lui Sean – a fost rezultatul unei combinații de lucruri. Filmele acelea vechi și noul contract de angajare, pe care chiar l-am citit. Peste douăzeci de pagini, clauză după clauză, zeci de semne din plastic strălucitor care indicau paginile pe care Sean trebuia să le semneze. Iar apoi – ce să vezi? –, la pagina 22 era formularul unei asigurări de viață pentru Sean și soția lui, cu o sumă colosală de primit în schimbul uneia minuscule, care urma să-i fie reținută lunar din salariu.

Nu i-am dat pace nici măcar o clipă. Îi pomeneam de asta în fiecare dimineață și ori de câte ori eram împreună. Uneori, îl trezeam pe Sean în toiul nopții și reluam discuția de unde o întrerupseserăm. La început a ezitat. Nu avea capacitatea de a vedea frumusețea celor sugerate de mine. Probabil gândea că sunt nebună. Dar știa că vorbeam serios. Și dacă refuza? Rezultatul refuzului ar fi fost mai rău decât orice i-aș fi cerut să facă. Poate chiar mai rău decât își putea imagina.

Într-o noapte, după ce am făcut sex – cel mai bun moment pentru a-l aborda pe Sean sau pe oricare alt bărbat am redeschis discuția. Este înnebunitor. Ai cea mai deșteaptă, cea mai tare idee din lume, dar mai întâi trebuie să-i fuți.

— Viața noastră nu-i chiar așa de rea, a spus el. Iubito, muncim de ne spetim, dar n-o vom face mereu. Nicky pare fericit.

Eu i-am zis:

— Asta este ceea ce vrei, Sean? Să muncești non-stop, să-ți vezi fiul pe apucate, singurul copil pe care-l vom avea vreodată? Vrei să te trezești într-o

zi și să-ți dai seama că e deja la facultate? Că a plecat? Vrei să trăiești zi de zi această monotonie, această... plictiseală?

Spusesem prea mult. Fusesem cât pe ce să dezvălui despre mine ceva ce era bine să rămână ascuns. Toată lumea are secrete, după cum atât de des repetă Stephanie, încât ți se face silă.

— Vrei să zici că te-ai plictisit de mine? a întrebat Sean.

Da, mă plictisiseam. Dar nu aveam de gând să recunosc asta.

— Sean, nu vrei să riști? Să pui toate jetoanele pe masă? Să mizezi totul pe o carte? Să trăiești nesăbuit? Riscant? Vrei ca, la un moment dat, să ajungem să spunem: „Asta-i tot?”

Asta l-a oprit. Și-a dat seama că dorisem de fapt să zic: „Asta-i tot ce poți?” Ce m-ar fi împiedicat să-mi găsesc un bărbat cu mai mulți bani și timp decât el și să-l iau pe Nicky cu mine?

N-aș fi făcut niciodată asta. Sean era tatăl lui Nicky. Nimic nu putea schimba asta și nimeni nu-l putea înlocui.

L-am sâcâit în continuare. Dacă doream să trăim viața pe care o aveam, dar care ne controla – cu ipoteca, mașina, hainele foarte scumpe cu tot discountul oferit de firmă, dar pe care trebuia să le port la serviciu –, se chema că eram captivi. Nu ne permiteam să ne întoarcem în Manhattan decât dacă acceptam să locuim în Bushwick sau să ne înghesuim într-un apartament postbelic, cu un singur dormitor, din Midtown. În ciuda salariilor noastre bune, ar fi trebuit să facem o ipotecă uriașă sau am fi putut să închiriem ceva, dar asta ar fi fost scump și deloc ideal.

Pentru prima dată, n-am mai obiectat când Sean a vrut să ne relaxăm în fața televizorului. Dar, de data asta, l-am făcut să se uite la *Vânătorii de case*, la *Vânătorii internaționali de case* și la toate emisiunile cu vânarea de case. În fiecare seară, un cuplu se decidea să înceapă o viață nouă într-un loc exotic. Antigua, Nisa, Sardinia, Belize. De ce? Deoarece doreau să scape de lupta pentru existență și să-și petreacă mai mult timp cu familia.

— Ei fac asta, îi spuneam eu lui Sean. Ratații ăia fac ce tu te temi să încerci.

— De unde au banii? zicea el. Asta niciodată nu se spune.

— Știu cum să obținem banii, rosteam eu. Banii nu sunt o problemă. Faptul că tu n-ai curaj să faci ceva în privința asta este o problemă.

Nu uitasem expresia de pe chipul lui Sean când, în avion, îmi pusese pe deget inelul maică-sii. Era doar o chestiune de timp până când avea să facă tot ce doream.

•

Sean avea să aleagă varianta maximă a poliței de asigurare oferită de compania lui. Eu aveam să dispar și să stau ascunsă o vreme. Trebuia să-mi

încenez moartea. Asta era partea dificilă. Însă oamenii o făceau mereu în cărți și în filme. Și în viața reală. Și scăpau neprinși!

Deci, probabil că era posibil. Partea asta trebuia gândită bine.

Aveam să stau ascunsă oricât era necesar, în funcție de cât de mult se străduiau autoritățile să mă găsească. Apoi urma să-mi schimb înfățișarea. Și să fac rost de un pașaport fals.

Sean urma să ia banii de pe asigurare și să se mute într-un paradis din Europa, unde nimeni nu avea să pună întrebări despre atrăgătorul cuplu de expați americani și despre adorabilul lor fiu. Urma să plătim chiria cu bani lichizi.

Când banii aveau să fie pe terminate urma să ne gândim ce aveam de făcut mai departe. Dar, dacă eram atenți, acest lucru nu avea să se întâmple decât peste destul de mult timp. Urma să ne distrăm, să facem mereu tot ce doream. Să nu ne mai plictisim niciodată.

Nu era cel mai bun plan. Avea câteva fisuri care trebuiau astupate. Poate că nicio persoană normală nu și-ar fi imaginat că ar fi funcționat. Îmi plăcea că era riscant. Opusul lui anost și sigur.

Am citit despre ceea ce se numește *folie à deux*. Doi oameni (urmează alt cuvânt grețos) își potențează unul altuia nebunia. Am recitat *Cu sânge rece*⁷, iar de data aceasta am fost atentă la chimia diabolică creată când cei doi tipi s-au întâlnit și m-am gândit că acele crime nu s-ar fi produs dacă fiecare dintre ei ar fi fost pe cont propriu.

Oare Sean și cu mine aveam să fim la fel dacă acceptam acest plan și îl puneam în practică? Ne puteam determina unul pe altul să facem lucruri pe care nu le-am face singuri? Dar, de fapt, cui îi făceam rău? Nu ucideam un fermier cumsecade și muncitor, pe soția lui și pe cei doi copii frumoși ai lor. Ne serveam cu bani de la o companie care furase de la oameni cumsecade și muncitori precum fermierul și familia lui.

Poate că nu a fost un semn bun că amândurora ni s-a părut sexy. Plănuitul era preludiul, iar sexul era aproape la fel de pătimăș ca atunci când mi-a pus pe deget inelul maică-sii, în avionul dinspre Marea Britanie. Aproape.

Însă mi-am spus că era un semn bun. O căsnicie plină de patimă era bună pentru noi, pentru trupurile și sufletele noastre, era bună pentru Nicky.

Pe dinafară arătam ca niște oameni normali. Mai buni decât normali. Un cuplu de succes din clasa mijlocie-superioară, cu slujbe importante, cu o casă fabuloasă și un copil minunat. Și, a, da. Trebuia să-mi fac o „cea mai bună prietenă”.

•

⁷ În original, *In Cold Blood*, de Truman Capote (n.tr.).

Aveam nevoie de cineva care să mă creadă și care să spună lumii versiunea mea de poveste. Dar cel mai mult aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de Nicky în timpul a ceea ce avea să fie pentru el o perioadă dificilă, până când mica noastră familie se reunea. O aveam pe Alison, excelenta bonă a lui Nicky. Însă ea era hotărâtă să se întoarcă la școală și n-ar fi acceptat niciodată să lucreze cu normă întreagă. Aveam nevoie de cineva pentru care Nicky să devină prioritatea principală, poate puțin sub fiul ei, dar era suficient de bine și așa.

Era un plan nebunesc. Era genul de schemă foarte riscantă, despre care citești în ziare și te gândești: cine să creadă așa ceva? Cine și-ar imagina că cineva o să creadă așa ceva? Însă Sean și cu mine nu eram în stare să găsim o strategie rezonabilă, pas cu pas, care să ne scoată din situația în care eram. Asta ar fi fost rău pentru căsnicia noastră. Sean încă trebuia să mă considere o rebelă care, la a treia întâlnire, îl invitase să vadă *Ochiul care ucide*. Și încă trebuia să se considere soțul fără scrupule al acelei fete.

Am devenit un prădător de prietenii, vânând o cea mai bună prietenă. Nu era vorba de sex sau de putere, ci de apropiere și încredere. De creșterea copiilor. De maternitate.

În fiecare vineri după-amiază, plecam devreme de la serviciu. A trebuit să duc o oarecare luptă pentru asta, deși Dennis Nylon Inc. făcea mare caz că este o firmă flexibilă și care susține familia. Eu am scris comunicatele de presă despre flexibilitate și susținerea familiei, așa că ar fi dat rău dacă Blanche – adjuncta lui Dennis, câinele lui de atac –, mi-ar fi spus că nu pot pleca mai devreme vinerea, pentru a-mi lua fiul de la școală.

M-am postat sub un copac de lîngă școala lui Nicky. Le-am urmărit pe celelalte mame. Îl așteptam pe Nicky, dar, în același timp, încercam să aleg mama potrivită.

Cea mai bună prietenă.

A fost ușor comparativ cu ce trebuia să fac la prezentările de modă, la evenimentele de promovare și la diverse adunări, unde scanam permanent sălile în căutarea primului semn de apariție al vreunui incident. O celebritate primise marca greșită de votcă. Un adevărat dezastru!

Căutând o mamă cu care să mă împrietenesc, mă simțeam ca un pervers care cutreieră un mall în căutarea unei fete supraponderale, nesigure, care își ronțăie părul. Doar că eu o căutam pe Mama Căpitan.

Sean și cu mine le numeam Mama Căpitan pe femeile care purtau rucsacuri și în față, și în spate, care aveau tot felul de hamuri și cărucioare, leagăne portabile și scăunele înalte, harnașamentul bebelușului prins de trup, gecile lor în carouri arătând ca niște costume spațiale în care se puteau

lansa spre Marte dacă era nevoie. Cu tot cu bebelușul aflat la căldurică și în siguranță.

Eu o căutam pe Mama Căpitan care dorea să fim cele mai bune prietene. Pe Mama Căpitan care mă căuta pe mine.

Stephanie avea dreptate în privința faptului că mamele celelalte erau neprietenoase. Însă eu, Sean și Nicky locuiserăm în Upper East Side, așa că răceala nu era o noutate pentru noi. După luni de zile, încă încercam să uităm atmosfera înghețată din Manhattan.

În primele săptămâni de școală am văzut-o pe Mama Căpitan uitându-se în direcția mea. Dar abia în acea zi ploioasă când ea își uitase umbrela acasă ne-am privit în ochi. Deși se afla la distanță, am deslușit acel fior de panică. De parcă faptul că uitase umbrela era o catastrofă. Nici măcar nu era frig și nici nu ploua tare. Eu eram obișnuită cu o astfel de reacție din partea celebrităților, nu a oamenilor normali. Apoi am văzut-o privind cu anxietate spre ușa școlii și mi-am dat seama că nu în privința ei își făcea griji, ci de faptul că fiul ei se va uda în drumul de un minut pe care îl avea de făcut până la mașină.

I-am făcut semn cu mâna. Aveam la mine umbrela companiei, pe care oamenii lui Dennis o proiectaseră să fie foarte rezistentă, mare și ușoară.

Făcuseră o duzină, apoi renunțaseră. Erau prea prostești pentru cât costau. După aceea, Dennis a ales calea tradițională. Următorul prototip a fost o operă de artă. Era practic un cort. Pe principiul unei umbrele britanice, un accesoriu tradițional pentru un bancher. Sean a fost impresionat când i-am dat una, de parcă o comandasem special pentru el. Abia după ce ne-am mutat împreună și-a dat seama că primisem șase umbrele gratis – rămăseseră de la un eveniment pentru celebrități, la care Dennis Nylon Inc. își prezentase ultimele creații. Asemenea petreceri presupuneau foarte multă muncă. Exista întotdeauna câte o divă care încerca s-o facă pe asistenta mea să-i aducă niște pantofi pe care nu-i făceam. Dennis Nylon a vândut o sută de mii de umbrele pentru bancheri, majoritatea în Japonia.

În fine, am invitat-o pe superanxioasa mamă să se adăpostească alături de mine, sub supradimensionata mea umbrelă de designer, decorată cu rățuște care înotau.

— Bună, a spus ea. Eu sunt mama lui Miles, Stephanie.

Parcă fusese făcută special pentru Stephanie. Ca de obicei, Dennis avusese dreptate că nu se potrivea grupului-țintă al brandului.

A fost de parcă vaporul meu de croazieră culesese bărcuța pneumatică a lui Stephanie, care se legănase pe o mare infestată cu rechini. S-o las pe

Stephanie să se adăpostească sub umbrela mea a fost ca și cum aș fi invitat un cățeluș foarte entuziasmat să împărțim castronul cu hrană uscată.

I-am dat umbrela pentru că am vrut să se simtă specială, aleasă. I-am spus că era singura pe care Dennis o făcuse. Mai târziu, când am ajuns la mine acasă, am văzut că a zărit celelalte umbrele identice și un clopoțel de alarmă a început să răsună. „Fato, mi-am zis eu, fii atentă ce poveste – povești – spui!” Iar de-atunci încolo am fost atentă.

Nicky și Miles erau prieteni. Ea presupusese că știam asta. Altminteri, acesta fiind îngâmfatul Connecticut, nu i-aș fi făcut niciodată semn să mi se alăture sub umbrelă.

Știam că Nicky avea un prieten pe nume Miles. Dar, la vremea aceea, Nicky și cu mine nu vorbeam prea mult. Nu aveam timp. Când eu soseam acasă, el adesea era deja hrănit și băgat în pat de către Alison. Uneori, Sean nu-l vedea pe Nicky toată săptămâna.

Acela era motivul pentru care puseserăm la cale acel plan. Sau unul dintre ele. Motivul unu: Eu doream să-mi văd fiul. Motivul doi: Simțeam nevoia să fac ceva riscant, care să nu fie plictisitor. Motivul trei: Cine ar rata șansa să obțină două milioane de dolari distrându-se puțin?

I-am invitat pe Stephanie și pe Miles la noi. Știam că Sean avea să lucreze până târziu chiar și vineri. Băieții au fugit să se joace, încântați să fie împreună.

Nu-mi amintesc prea mult din prima noastră conversație. Probabil că am fost de acord cu tot ce-a spus Stephanie. Da, maternitatea este solicitantă. Da, trebuia să te implici cu totul. Da, sentimentele și responsabilitățile au fost o surpriză totală. Un șoc. Plin de satisfacții. Un coșmar. O bucurie.

Am încuviințat din cap iar și iar.

Stephanie era în extaz. Găsise un spirit înrudit. Iar eu o găsisem pe asistenta magicianului, cea care bagă sabia în cutia din care acesta dispare în mod misterios.

•

Cu ani în urmă, Pam, directoarea de creație de la Dennis Nylon Inc., a organizat o ședință foto de modă. Jucători de poker profesioniști, tipi care apăreau la televizor, trebuiau să poarte costumele mulate pe care Dennis le lansase în anul acela. Ceva tropical, lejer, vag în stilul gangsterilor, de un gri-închis ușor strălucitor.

Pam nu gândise bine lucrurile. Jucătorii de poker aveau măsuri ciudate. Erau cowboy grași, tipi bondoci din Hong Kong. Matematicieni care ar fi arătat ca naiba orice ar fi purtat.

Un singur tip era tare, un faimos jucător căruia toată lumea îi spunea George Clooney – semăna foarte bine cu el. Tipul avea o iubită, Nelda, o

vedetă punk rock din anii '80, și ea o serioasă jucătoare de poker, care putea să câștige sau să piardă treizeci de mii de dolari și să revină la masă seara următoare.

La ședința foto apăruseră nenumărate probleme, iar în cele din urmă a fost clar că, deși se cheltuise o avere, pozele foarte probabil nu se vor putea folosi. Ideea fusese grozavă, însă, cu excepția lui George Clooney, toți tipii făceau ca hainele să pară niște mizerii. A fost jenant și costisitor. Sărmana Pam și-a pierdut slujba.

După ședința foto, i-am invitat pe George Clooney și pe Nelda să bem ceva. O băutură din partea lui Dennis Nylon, pentru a ne cere scuze că le-am stricat ziua. Am făcut tot ce-am putut, încercând (fără succes) să salvez situația pentru Pam.

George Clooney și Nelda nu voiau să vină, mai ales după ce au aflat că Dennis Nylon nu avea să ni se alăture. Dar n-au reușit să găsească o scuză suficient de rapid. În apropiere era un bar drăguț, unde serveau tequila și care îmi era bine cunoscut, iar în curând George Clooney și Nelda au început să-mi povestească despre poker.

Îmi doresc să nu fi uitat lucrurile pe care mi le-au spus, pentru că toate micile trucuri și tehnici s-ar fi dovedit atât de utile în viața de zi cu zi. Îmi amintesc însă câte ceva:

În jocurile cu mize mari există întotdeauna o persoană pe care ceilalți o numesc „peștele”. Iar până la sfârșitul jocului, peștele își pierde toți banii. George Clooney a spus: „Dacă nu știi cine este peștele, sunt mari șanse să fii tu”.

Stephanie era peștele. În alte condiții, pentru nimic în lume nu m-aș fi împrietenit cu cineva care a scris pe blogul său că dorește să ia legătura cu mămicile care gândesc ca ea.

Cu ocazia primei conversații, am vorbit despre slujba mea. Stephanie a vorbit despre blogul ei –, i-am spus că abia aștept să-l citesc. Asta a închis cercul pentru Stephanie. Nu eram prietene doar pentru că aveam copii. Gândeam și aveam cariere. Lucram. Fiecare admira viața profesională a celeilalte.

Știam că ajunsese văduvă în urma unui accident cumplit. Nu puteai să locuiești în orașelul nostru fără să afli despre el. Dar a fost mai bine să mă prefac că nu știu, să aștept să-mi spună ea.

•

Blogul era cum m-am așteptat. Banal, cu postări stupide despre cum să fii o mamă perfectă și cum să comunici cu celelalte mame, să ajuți alte mame și poate, din când în când, să te retragi puțin ca să poți reflecta la eforturile de a te transforma pe tine și pe alte mame în mașinării de făcut și îngrijit copii,

fără o viață și o identitate proprii. Surpriză, mamelor! Deja sunteți niște mașinării!

Blogul era liniștitor. Îmi puteam lăsa soțul și fiul cu Stephanie fără a mă teme că vor lua de bune prostiile ei. Absolut ilar!

Însă am luat plasă, după cum se spune.

Cu toții ne dorim ce nu avem. Stephanie îmi invidia cariera la Dennis Nylon, deși n-ar fi recunoscut asta niciodată. Iar tot ce-mi doream eu – sau credeam că-mi doresc – era să stau acasă cu Nicky. Să am mulți bani și să trăiesc într-un loc superb. Și să nu trebuiască să muncesc. Doream să risc să fiu prinsă și să nu fiu prinsă. Aveam să mă confrunt cu plictiseala mai târziu. Iar dacă începeam iarăși să nu mai am astâmpăr, eu și Nicky puteam rezolva asta într-un fel.

•

Stephanie se înșela dacă își imagina că ar fi putut face ce făceam eu la serviciu. Cu trăncăneala ei permanentă despre Miles, n-ar fi rezistat nici cinci minute la Dennis Nylon. Nimeni de-acolo nu-și dorea să audă povești despre copii. Inițial, nimeni nu avea copii, fie pentru că erau gay, fie pentru că, dacă erau normali, erau tineri și speriați. Apoi, cuplurile gay au început să aibă mai mulți copii decât cele normale și speriate. Ocazional, câte cineva de la serviciu mă întreba ce mai face Nicky, dar nu prea des, iar Dennis nu dorea să audă de Nicky. Deloc.

Pe hârtie, eram preocupați de copii. Dar asta nu însemna chiar *preocupați*. Când Dennis m-a angajat, nu-l aveam pe Nicky. Ori de câte ori pomeneam numele lui Nicky, Dennis se îmbufna, iar eu schimbam subiectul întrebându-l ce intenționează să facă pentru următoarea colecție. Dennis își obține puterea din a fi un geniu, iar atenția lui era ca un robinet pe care ba îl deschideai, ba îl închideai.

Dacă tot aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de Nicky când venea momentul să dispar, nu exista nimeni pe care să-l pot angaja și care să fie mai bun decât Mama Căpitan. Nu poți plăti pentru o astfel de îngrijire a copilului. Cine ar fi crezut că Stephanie va considera că printre îndatoririle ei se numără și culcatul cu soțul meu?

De fapt, ar fi trebuit să știu. La început am considerat că blogul lui Stephanie este o prostie inofensivă, siropoasă, care propovăduia protecția mediului. Dar, după ce am ajuns s-o cunosc, a fost interesant să observ diferența dintre femeia care pretindea că este și cea care era în realitate. Citindu-i blogul, ai fi crezut că e întruchiparea respectabilității, cea mai bună și mai onestă mamă care a existat vreodată, dar de fapt era o femeie care a avut o lungă și pasională relație cu fratele ei vitreg și care este posibil să fie responsabilă pentru sinuciderea soțului său.

Am ales să văd ce-am vrut să văd. Însă ar fi trebuit ca minciunile ei să constituie un semnal de avertizare.

•

Desigur, nu mi-a mărturisit imediat toate secretele ei. Dar mereu dădea de înțeles că mai era ceva, ceva întunecat în trecutul ei, care poate că era puțin cam anormal, ceva care mi-ar stârni interesul dacă atenția mea s-ar putea abate de la fascinantă întrebare dacă băieților le plăcea învățătoarea lor și de la eforturile ei de a-l face pe Miles să accepte mâncarea vegetariană.

Secretele ei erau esențiale. Inițial, conversațiile noastre au fost un fel de jocuri de-a ghicitul. Ea dădea indicii despre aceste secrete, iar eu trebuia să manipulez pentru a mi le dezvălui. Sau cel puțin pentru a-mi spune despre ce era vorba. Totul era fals. De fapt, ea dorea să mi le spună. Abia aștepta.

Știam că soțul și fratele ei muriseră, dar m-am prefăcut că nu știu. Și a fost o poveste atât de tristă încât am plâns. Cu lacrimi adevărate. Asta a însemnat foarte mult pentru ea, deoarece crezuse că sunt reticentă, rece chiar, deși mă străduisem din răspuțuri să par cumsecade și caldă.

După ce am plâns împreună, mi-a spus ce grozav era să aibă o prietenă, o cea mai bună prietenă, ca pe vremea când eram adolescente.

Mi-a fost greu să-i răspund în același stil. Nu că ar fi contat. Era atât de sigură că știa cum eram și ce simțeam pentru ea, încât n-a interesat-o niciodată adevărul.

Stephanie era slabă, dar insistentă și plină de forță în slăbiciunea ei. Își dorea ca noi să fim cele mai bune prietene pentru totdeauna. De parcă eram adolescente. Mă studia – hainele, stilul. Modul cum vorbeam cu Nicky. Este măgulitor când cineva vrea să fie ca tine, chiar dacă îți dă fiori. *Colega de cameră*⁸ este unul dintre cele mai înfricoșătoare filme făcute vreodată.

Sean și cu mine a trebuit să ne aducem aminte că totul era pentru Nicky.

Nu-mi doream o cea mai bună prietenă. Îmi doream o martoră convingătoare și pe cineva care să-mi îngrijească temporar fiul.

Stephanie și-a deschis inima în fața mea. Parcă aș fi fost un preot, un reverend, un rabin sau un psihoterapeut. Este greu de știut ce să răspunzi când mama celui mai bun prieten al fiului tău îți spune că a avut o relație cu fratele ei vitreg. O relație care a durat de când l-a cunoscut, la optsprezece ani, și până aproape când a murit, asta fiind posibil să-l fi făcut pe soțul ei să se sinucidă, ucigându-l în același timp și pe amantul soției. Pe cumnatul lui.

— Uau! a fost tot ce-am putut rosti.

— Chiar că uau! a spus Stephanie.

•

⁸ În original, *Single White Female* (n.tr.).

Ce trebuia să-i ofer la schimb, un secret de-al meu? Oare așa funcționează prietenia? M-am plâns de Sean și de cât de stresant era să-i vizitez mama, în Marea Britanie. I-am zis ce amant fabulos era. M-am văitat că muncesc mult. M-am lamentat că Sean este de părere că-i mai deștept decât mine și că nu apreciază tot ce fac. Totul era adevărat, dar nu i-am putut dezvălui marele secret – că fiecare conversație, fiecare pahar cu vin după școală, burgerii uleioși și minigolful, totul făcea parte dintr-un plan pe care Sean și cu mine îl puneam în practică.

Nu sunt sigură că m-a ascultat de fapt. Simțea nevoia să vorbească, să-mi dea de înțeles că mai era și altceva ce trebuia să-mi zică, ceva și mai sumbru, ce încă nu-mi spusese. Morcovul de la capătul bățului falsei mele prietenii cu Stephanie.

A ales un loc ciudat pentru a-mi dezvălui ultimul mare secret, pe care, ca să fiu sinceră, deja îl intuiseam și mă așteptasem la el.

A fost într-o sâmbătă din august. Sean a trebuit să lucreze în oraș. Stephanie și cu mine am decis să ducem copiii la un bălci. Mi-am spus că putea fi amuzant – bibelouri de familie, porci de rasă, murături premiate. Băieților aveau să le placă animalele de la ferme, vata de zahăr și caruselul.

Însă acea zi a fost caniculară. La târg era mult praf și aerul parcă lipsea. Din cuvele cu ulei încins în care se prăjeau flori de ceapă (ceva nou în acest an) și cartofi se ridicaau vapori unsuroși. Timp de câteva minute, am crezut că o să leșin sau o să vomit.

În timp ce băieții alergau în fața noastră, permanent în câmpul nostru vizual, Stephanie și cu mine ne-am întrebat care mamă zdravănă la cap și-ar lăsa copilul să se dea în acel montages russes scârțâitor și străvechi. Mie mi-ar fi plăcut să mă dau în el, dar am simțit că nu-i pot spune asta.

Singurul loc unde băieții s-au putut duce singuri fără a se simți insultați că era pentru bebeluși a fost un ring cu mașinuțe care arătau ca niște submarine. Prinse cu tije de un stâlp central, minisubmarinele se roteau încet, se ridicaau puțin și apoi se scufundau un pic în bazinul cu apă de sub el. O distracție pentru copilași.

Părea perfect sigur, dar tot am fost surprinsă că exagerat de protectoarea și nevrotica Stephanie l-a lăsat pe Miles. Noi două ne-am sprijinit de gardulețul care înconjură bazinul și i-am privit pe băieții noștri învârtindu-se și scufundându-se. M-am întrebat dacă își amintea filmul *Străini în tren*⁹. O convinsesem să-l vadă împreună cu mine. Fusese foarte tulburată de scena cu caruselul. Nu cred că a terminat cartea, deși a spus că a citit-o.

⁹ În original, *Strangers on a Train*, în regia lui Alfred Hitchcock, ecranizare a romanului omonim de Patricia Highsmith (n.tr.).

Stephanie a zis:

— Uită-te la Miles. Uită-te la el când se apropie.

— Ce-i cu el?

— Uită-te cu atenție. Îți amintești fotografiile cu Chris, fratele meu, pe care ți le-am arătat?

— Desigur.

Îmi aminteam un tip brunet, musculos, în tricou alb și blugi. Timid în fața aparatului foto, puțin cam șmecheraș. Îmi dădeam seama de ce fusese atrasă de el, pentru că văzusem și poze cu soțul ei, Davis, iar fratele era mult mai atrăgător. Îmi amintesc că mi-a arătat fotografia lui și una de la nunta părinților ei, atrăgându-mi atenția asupra asemănării dintre fratele vitreg și tatăl ei. Dintre ea și mama ei.

Apoi, Stephanie a spus:

— Trebuie să-ți zic ceva ce n-am spus niciodată nimănui.

Începea multe conversații în felul acesta. Unele dintre poveștile ei fuseseră intense – gen relația cu fratele ei –, însă alte „secrete” mi se păruseră atât de insignifiante, că le uitasem instantaneu.

Nicky și Miles au trecut prin fața noastră, în micile lor submarine. Ne-au zâmbit și ne-au făcut cu mâna, iar noi le-am zâmbit și le-am făcut cu mâna.

Mă gândeam la scena din filmul lui Hitchcock. Călușeii se învârt din ce în ce mai repede, scăpând tot mai mult de sub control în vreme ce Farley Granger și Robert Walker se luptă pe viață și pe moarte. Singura persoană care știe cum să oprească acel carusel este un bătrânel scund, care se târăște sub el. Să-l vezi primejduindu-și viața este mult mai înfricoșător și mai plin de suspans decât bătaia celor doi.

Oare noi ce-am face dacă Nicky și Miles ar începe să se învâртеască din ce în ce mai repede? Ne-am târî sub carusel pentru a ne salva băieții?

Fata care rupsese biletele tasta un mesaj. Mi-am dat seama că aveam genul de gând care i-ar trece lui Stephanie prin minte. Mi-am reamintit că eu sunt Emily. Nu ea.

M-am dus de partea cealaltă a lui Stephanie și am pornit reportofonul modern pe care începusem să-l port în buzunar pentru a-l folosi în momente precum cel care avea să urmeze.

De la caruselul cu submarine se auzea o muzică disco clasică, nu foarte puternică. Fata avea grijă ca muzica să nu fie dată tare, în caz că o suna cineva.

Stephanie a spus:

— Sunt destul de sigură că fratele meu vitreg este tatăl lui Miles. Bună, scumpule, i-a strigat ea lui Miles, iar eu i-am făcut cu mâna lui Nicky.

— De ce crezi asta? am întrebat eu încercând să par calmă. Stephanie, ești sigură sau nu?

— Sunt sigură. Davis a fost plecat o vreme. La o locație din Texas. Chris m-a vizitat. Miles seamănă foarte bine cu Chris. Nu are nimic din Davis. Mama lui Davis spune că nu vede nici măcar o singură genă de-a familiei sale la nepotul ei.

Știusese că avea să zică asta. O așteptasem de mult timp. Totuși, a fost șocant s-o aud recunoscând.

— Miles seamănă cu tine, am spus eu.

— Crezi că oamenii bănuiesc ceva?

— Firește că nu.

Nimeni nu avea să-și dea seama de asta. Cu siguranță, nu profesorii lui Miles. Poate Miles însuși, când va fi mai mare și va vedea pozele tatălui și ale unchiului său.

„Dar soțul tău a bănuțit”, am gândit eu, însă nu aveam de gând să-i zic asta.

— Emily, mă cunoști atât de bine. Te iubesc atât de mult. E atât de plăcut să pot spune cuiva, să nu mai trebuiască să țin totul ferecat în mine. Sunt o persoană chiar atât de groaznică?

Când submarinele lor au revenit, Nicky și Miles păreau să fi căzut în transă.

— Băieții sunt minunați, am zis eu, parcă drept răspuns la întrebarea lui Stephanie, iar ea a crezut că acela era răspunsul.

Băieții s-au mai învârtit de două sau de trei ori, apoi cursa lor s-a încheiat. Simțindu-se presată, Stephanie a spus repede:

— Nici nu pot să-l duc pe Miles la doctor fără să mă simt o mincinoasă și o ticăloasă. Când mă întreabă de istoricul medical al familiei tatălui, mă prefac că se referă la Davis. Evident, nu menționez că tatăl lui a fost fratele meu vitreg.

Submarinele au încetinit și s-au oprit. Băieții au coborât. Au început să vorbească despre cât de amuzant a fost. Nu era deloc momentul s-o prezeze pe Stephanie în privința tatălui fiului ei.

Nu mi-a venit să cred că cineva poate mărturisi așa ceva. Este genul de informație care îi dă celui alt foarte multă putere asupra ta. Putere pe care s-o folosească oricum dorește. Stephanie spunea mereu că niciodată nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva. Însă credea că pe mine mă cunoaște și că poate avea încredere în mine. Asta a fost greșeala ei. A preferat să uite că meseria mea era controlul informațiilor. Să le distorsionez și să le folosesc în cel mai util mod.

După câteva zile, în pat, i-am pus lui Sean înregistrarea mărturisirii pe care Stephanie mi-o făcuse la bălci. El a spus:

— Nu-i de mirare că arată întotdeauna de parcă s-ar teme să nu fie arestată.

Oare un asemenea comentariu sugera că soțul meu o considera atrăgătoare? N-am crezut asta. Și, iarăși, am luat plasă.

*

Un lucru nu rezolvasem – cum să fac să pară că eram cu adevărat moartă pentru a nu trebui să așteptăm o veșnicie banii de pe asigurare.

Soluția s-a ivit singură. Mi-a aterizat în poală, iar atunci am știut că era cazul să trec la treabă. Bine că Sean a fost suficient de inteligent pentru a nu mă întreba care era cea soluție. Era mai bine să nu știe.

Oare lucrurile ar fi decurs altfel dacă ar fi avut încredere în mine când i-am spus: orice s-ar întâmpla, să nu crezi că am murit cu adevărat? Poate că nu s-ar fi culcat cu Stephanie. Eu n-aș fi ajuns să-i spionez din pădure, din spatele propriei mele case.

Stephanie nu se uită la Sean ca și cum s-ar teme să nu fie arestată. Ar trebui să se simtă vinovată – mai vinovată decât s-a simțit vreodată pentru orice altceva. Se uită la soțul meu de parcă ar fi un zeu, stăpânul conacului care se furișează la bucătărie pentru a avea o relație cu bucătăreasa îndrăgostită.

Unul dintre lucrurile care m-au făcut s-o aleg pe Stephanie drept peștele nostru a fost că scria obsesiv pe blog despre faptul că încerca să-și hrănească fiul cu mâncare sănătoasă. Aproape că era insuportabil s-o auzi vorbind despre asta, dar, dacă aveam să-l las pe Nicky cu ea, îmi plăcea să știu că nu avea să-i dea cereale dulci și colorate, cartofi prăjiți și hamburgeri.

Nu mă așteptam la furia care clocotește în mine când o văd în bucătăria mea. Când o văd cât de fericită, cât de împlinită (expresia lui Stephanie) se simte.

Îmi tot repet pentru a mă calma: „Îmi hrănește copilul”. M-ar necăji să mă gândesc ce face pentru soțul meu.

Oare Stephanie are habar că Sean știe cine este tatăl lui Miles? Ea crede că îl face pe Sean fericit, că îl face pe Nicky să se simtă mai puțin nefericit dacă îi ține locul prietenei sale moarte. Este buna samariteană. Își imaginează că i-aș mulțumi dacă aș ști. Dacă aș fi în viață.

Stephanie este la fel de transparentă pe cât se dovedește Sean a fi de opac. Ce caută cu ea? El este cel pe care nu l-am cunoscut cu adevărat. Iar acum, mă întreb: cine este tipul acesta care se furișează în spatele „prietenei” mele în timp ce ea spală vasele și care o sărută pe ceafă și se poartă de parcă ar face sex cu ea pe blatul din bucătărie dacă copiii n-ar fi în camera alăturată? Cum să nu fiu furioasă? S-a îndrăgostit Sean de ea? Și-a pierdut mințile? După părerea mea, ar fi totuna.

Stabiliserăm ca, vreme de șase luni, să nu luăm legătura. În perioada asta, interesul față de caz avea să se diminueze. Timp de șase luni urma să fie moartă. Oamenii aveau să creadă că a fost o sinucidere. Avocații lui Sean trebuiau să insiste că a fost un accident cauzat de alcool și de pastile. Și să-și impună opinia.

Însă despărțirea noastră nu urma să fie permanentă. El n-ar fi trebuit să-și găsească pe altcineva. Asta este o abatere serioasă de la planul nostru și schimbă cu totul lucrurile.

•

Un avantaj al lucratului în industria modei este că toată lumea are cam cincisprezece ani. Se mândresc cu faptul că știu să folosească un telefon cu cartelă preplătită, să obțină carduri de credit false, să creeze adrese de e-mail fictive și să facă rost de acte de identitate false – cunoștințe care sugerează că a fi tânăr și singur în New York echivalează cu a fi un infractor. Un rebel. Dacă nu știu să facă ceva ilegal, cunosc pe cineva care știe pe cineva care o face, de obicei cineva din Bushwick.

Am făcut rost de un pașaport pentru Nicky. Am obținut un pașaport fals pentru mine, ca să-l am când voi avea nevoie. Am purtat perucă și ochelari, mi-am schimbat înfățișarea pentru fotografie. Așa urmează să arăt când voi călători. După ce am făcut poza, a durat doar zece secunde să-mi dau jos peruca și ochelarii și să revin la aspectul „natural”. Ce ușurare să fiu din nou eu însămi!

Sean și cu mine ne-am dat unul altuia o procură prin care îi permiteam celui alt să iasă singur din țară cu Nicky. Eu aveam să fiu o străină pe care urma s-o cunoască în Europa și cu care avea să se căsătorească după o perioadă de doliu pentru soția lui – adică eu. După care n-aveam decât să trăim din banii de asigurare primiți în urma morții accidentale a primei lui soții. Tot eu. Cei din străinătate urmau să presupună că suntem un cuplu atrăgător de americani bogați, care au decis să trăiască în altă parte.

Le-am spus puștilor de la serviciu că aveam o relație și că îmi trebuia o identitate falsă pentru a închiria camere de hotel. Au fost bucuroși că directoarea de publicitate de vârstă mijlocie și burgheza mamă din suburbii își înșela chipeșul soț englez. Au fost încântați să mă ajute. Au jurat să nu spună nimănui. Le-a plăcut tăinuirea, romantismul.

Când a fost anunțată moartea mea, au fost sincer triști. Dar le-a plăcut și bârfa din interior. Au fost încântați că erau singurii care știau că am avut o relație. Au presupus că idila mea secretă a avut o legătură cu pastilele și băutura, cu sinuciderea sau accidentul. Ce tragic!

Mi-am dat seama cum să rămân ascunsă. O vreme am stat în cabana familiei, aflată pe malul unui lac din nordul statului Michigan. Apoi am

abandonat mașina închiriată și am luat-o pe a mamei. M-am mutat într-o casă din munții Adirondack, care aparținea unor prieteni ai părinților mei. Mă duceam acolo în copilărie. Știam că era goală. Știam chiar și unde se afla cheia. Nici casa de lângă fac, nici cea din munți nu aveau televizor sau conexiune la internet. A fost grozav să dispar așa. Unora le-ar fi greu, dar mie mi-a plăcut mult. Nu regretam nimic din viața mea – doar pe Nicky.

Abia mai târziu am început să citesc blogul lui Stephanie și să-mi dau seama ce se petrecea. Ce făceau ea și Sean. Ce făcea Nicky și ce credea o altă femeie despre el.

E puțin spus că am fost consternată. Mi-a luat ceva vreme să recunosc că ar fi trebuit să-mi dau seama că așa se va întâmpla.

•

Numai Nicky conta. N-am putut sta departe de el. N-am putut să nu-l văd. Îmi era prea dor de el.

Măcar într-o privință n-am mințit când am fost de acord cu Stephanie: maternitatea fusese un șoc. Forța iubirii pe care am simțit-o pentru bebeluș m-a izbit când l-am luat prima dată în brațe. Știu că am avut noroc. Alte femei au nevoie de mai mult timp. Chiar și acum, ori de câte ori văd o naștere la televizor, orice naștere, ochii mi se umplu de lacrimi. Iar eu nu sunt o plângăcioasă sau o persoană sentimentală.

Să devii mamă este ca și cum ai primi o lovitură în cap, ceea ce presupun că putea fi considerat idiotul blog al lui Stephanie dacă ar fi să-l rezumi într-o propoziție absurdă.

Cât timp m-am ascuns prefăcându-mă că sunt moartă, l-am tot visat pe Nicky. M-am gândit întruna la Nicky. M-am întrebat ce face. La un moment dat am ajuns să simt că nu mai puteam suporta să treacă nici măcar o zi fără să-mi văd fiul. Nu știu cum de mi-am imaginat că voi suporta despărțirea de el. A fost o nebunie să încerc. Să stau departe de Nicky șase luni era ca și cum mi-ar fi lipsit un braț. Sau inima. Am remarcat că nu simțeam nici pe departe la fel în privința lui Sean – iar asta a fost înainte de a afla de el și de Stephanie.

M-am postat lângă curtea școlii, unde copiii se joacă în pauze. M-am asigurat că Nicky mă vede, dar profesorii nu. Chiar și numai să-l văd a fost o bucurie pură. I-am făcut cu mâna. Mi-am dus degetul la buze. Faptul că trăiam era micul nostru secret.

•

Am decis să rămân în zonă. În principal, pentru că nu suportam să nu-l văd pe Nicky.

Am luat o cameră la motelul Hospitality Suites din Danbury. Era un risc să fiu atât de aproape de casă în condițiile în care se presupunea că sunt

moartă. Dar merita dacă asta însemna să-mi pot vedea fiul. În plus, îmi place să-mi asum riscuri. Asta era partea care îmi plăcea cel mai mult.

Exista o șansă, o mică șansă ca astfel să pun planul nostru în primejdie. Doar că de-acum era planul meu. Iar planul era legat de Nicky.

I-am spus recepționarului că da, o să plătesc zgârcitei lui corporații jecmănitore taxa suplimentară pentru utilizarea internetului. M-am cazat, m-am conectat la internet și am început să citesc blogul lui Stephanie – toate postările pe care le ratasem de când îl lăsasem pe Nicky la ea acasă.

Când am început să citesc ce începuse să scrie Stephanie văzând că nu vin să-l iau pe Nicky, am gândit: asta-i Stephanie și așa va fi mereu. Sărmana de ea era îngrozită. A fost emoționant să-i citesc rugămințile adresate mamelor stresate și izolate. De parcă acele femei muncite n-aveau altceva de făcut decât să bată străzile în căutarea prietenei dispărute a lui Stephanie, pe care ea nici măcar n-o putea descrie. De parcă nu erau suficient de ocupate cu schimbatul scutecelor, cu prepararea brânzei la grătar și cu umplerea cănițelor cu lapte.

Am fost curioasă să văd ce a avut Stephanie de spus despre dispariția mea. Teoriile ei, analizele caracterului meu și ale motivelor mele, lamentările legate de prietenia noastră pierdută. Timp în care plănuia să-mi seducă soțul și să-mi ia locul. De parcă ar fi fost în stare.

N-o să-i iert niciodată.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Sean și Stephanie ar face așa ceva. Acum trebuie să-i supraveghez, să stau cu ochii pe ei până mă decid ce să fac.

În timpul prieteniei noastre, i-am citit blogul și i-am acordat atenție doar cât să pot discuta despre teme (maternitatea și ea, în special ea) despre care scria. Însă aiurelile ei nu erau ceva ce aș fi ales să citesc. Autoamăgirea, prefăcătorie. Nebunia de a-ți considera copilul centrul universului.

Abia după ce i-am citit postările despre ea și Sean m-am înfuriat cu adevărat. Minciuni egoiste, fantasmagorice! Acela era soțul meu! Acela era fiul meu, iar ea încerca să-l facă să-și uite mama și să-mi ia locul. O alesesem deoarece crezusem că era cineva care putea avea grijă de Nicky, nu cineva care își dorea alt copil. Era ca acele triste femei nebune care fură nou-născuți de la maternitate. Vrei un copil, îl iei pe-al alteia. Dar Stephanie nu era chiar atât de nebună. Iar copilul pe care îl fura era al meu.

*

Îmi place la Hospitality Suites. Camera este curată, iar decorul bej e liniștitor. M-am împăcat cu petele de neșters de pe mochetă. Cearșafurile și păturile sunt curate. Nimic nu miroase urât, iar totul este acolo unde ar trebui să fie. Este liniștit, iar eu mă simt în siguranță aici. N-are niciunul

dintre minusurile motelurilor. Nu trebuie să improvizez un dop pentru cadă. Am stat în locuri și mai rele când am călătorit pentru Dennis Nylon.

Fac multe băi în cadă. Am cumpărat un gel de baie și un șampon aproape decente de la Target¹⁰.

După colț se află un restaurant salvadorian de pupusa¹¹, care este chiar bun, iar puțin mai departe, un magazin de cartier bine aprovizionat. Aici găsesc fructe proaspete acceptabile și supă cu tăitei, pe care o pot pregăti în cafetiera din cameră. Proprietarul m-a plăcut de la bun început. Și-a dat seama că nu aveam de gând să-l urăsc fiindcă era musulman, mai ales că nu este. De pe peretele din spatele recepției, un zeu-elefant hindus binecuvântează biletele de loterie.

În camera mea există un frigider, iar pe hol se află un aparat de făcut gheață. De la magazinul de băuturi cumpăr mescal de cea mai bună calitate, iar de la cel cu mâncare sănătoasă, iau nectar. În fiecare seară îmi fac un cocktail cu mescal și suc de mango. Am învățat rețeta de la Dennis Nylon. Era băutura lui preferată.

Am cumpărat de la mall un pahar pentru cocktailuri. Îmi place să-mi beau cocktailul și să citesc. Comand cărți pe iPad. Nu mai citisem niciodată ceva de Beckett. Descrie cum mă simt eu în acest moment al vieții.

Mă surprinde cât de puțin îmi lipsește slujba. Era o parte atât de importantă din viața mea. Nu-mi lipsesc surprizele urâte care erau vina mea dacă nu găseam o cale să le rezolv. Nu-mi lipsesc chefurile cu droguri ale lui Dennis și nici furiile ciclonice ale lui Blanche. Nu-mi lipsesc nici măcar beneficiile și petrecerile. Ceea ce înseamnă că sunt mai fericită într-un motel Hospitality Suites din Danbury decât la Milano sau la Paris, reprezentând Dennis Nylon Inc.?

Televizorul de la motel funcționează suficient de bine, deși nu are abonament la canalele premium. Există unele emisiuni care îmi plac. Concursurile de gătit. Emisiunile cu perechi care caută case pe plajă sau își fac căsuțe pe roți, cele în care cei doi se vor despărți sau se vor omorî unul pe altul. Obişnuiam să mă uit împreună cu Sean la emisiunile cu vânătorii de case. Este mult mai amuzant să le urmăresc singură. Mă pot bucura în liniște de ele, fără acele conversații plictisitoare despre cum unii oameni încep vieți noi, noi de ce n-am fi în stare? Ce glumă! Acum, chipurile eu sunt moartă, iar Sean a început o viață nouă fără mine.

Oare va izbuti să păstreze banii dacă eu rămân moartă accidental? O moartă nu poate avea grijă de Nicky, deci ceva o să trebuiască să fac. Știrile

¹⁰ Rețea de magazine universale din Statele Unite, a doua ca mărime după lanțul Walmart (n. red.).

¹¹ Fel de mâncare specific din San Salvador, pe bază de tortilla grosioare, cu diverse umpluturi. Restaurantele care o prepară sunt din ce în ce mai populare în America și Australia (n. red.).

locale sunt în special despre accidente de trafic și despre violențe domestice sau legate de bandele din Newburgh, Hartford și mai departe în New England, în funcție de numărul oamenilor împușcați. Mulți reporteri sunt negri sau hispanici. Femeile au păr strălucitor, cu bucle făcute la salon. O dată pe zi, intru pe blogul lui Stephanie și citesc ce mai scrie despre viața cu Nicky, Miles și Sean. Fericita și armonioasa familie. Chiar și numai asta este enervant. Faptul că îmi pasă.

Când eram „prietene”, îl citeam doar pentru că insista ea.

•

Cu două seri în urmă, după ce am sunat-o pe Stephanie doar pentru a o speria și a-i da de veste că eram acolo, pe blogul ei a apărut următoarea postare:

25.

BLOGUL LUI STEPHANIE VIAȚA DUPĂ MOARTE

Bună, mămicilor!

Unele dintre voi o să creadă că, în cele din urmă, am luat-o razna de-a binelea. Veți crede că tristețile și marcantele evenimente din ultimele luni au înnebunit-o complet pe Stephanie.

Tot ce pot spune este că încă sunt aici. În ciuda a tot ce s-a petrecut, încă sunt eu. Stephanie. Mama lui Miles.

Astăzi vreau să scriu despre ceva ce nimeni nu discută, poate doar la ora de religie sau la biserică. Când un om spune „mulțumesc cerului” sau „iadul să te înghită”, nu se gândește la rai și la iad ca la niște locuri unde ar putea ajunge. Subiectul nu este abordat la un pahar, la o petrecere sau la cafea.

Este vorba de viața după moarte.

Chiar dacă nu frecventăm o biserică, o sinagogă sau o moschee, cele mai multe dintre noi au remarcat cum un copil te poate face să ai înclinații mai mari către spiritualitate. Miles mi-a spus că, după ce murim, ajungem cu toții pe un mare nor, unde vom fi fericiți. Este o modalitate drăguță de a vedea lucrurile, însă adulții întreabă extrem de rar: „Unde crezi că s-au dus cei dragi nouă?” Este un subiect mai jenant decât sexul sau chiar decât banii.

Ne sunt alături cei care au murit? Ne pot auzi? Vor răspunde la rugăciunile noastre? Ne vizitează în vis? M-am gândit mult la aceste lucruri, întrebându-mă unde se află Emily acum. M-am întrebat ce i-aș spune dacă aș crede că m-ar putea auzi.

Așa că, prin intermediul acestui blog, vreau să fac un mic experiment, să duc lucrurile... puțin mai departe decât normalul.

Voi scrie ca și cum aș putea să comunic cu prietena mea, care a trecut în neființă. Ca și cum ea ar putea citi asta. Sper ca acest lucru să fie tămăduitor pentru mine. Și vă rog și pe voi, mămicilor, să scrieți și voi câte o scrisoare cuiva drag care nu mai este și cu care ați vrea să vorbiți.

Deci, iată:

26.

BLOGUL LUI STEPHANIE (PARTEA A DOUA A POSTĂRII) DRAGĂ EMILY, ORIUNDE TE-AI AFLA

Dragă Emily.

Nu știu cum să încep. Ce mai spun oamenii azi în e-mailuri? Sper că o duci bine!

Sper că te odihnești în pace.

Sunt sigură că, dacă ai putea citi asta, primul lucru pe care ai vrea să-l știi ar fi ce mai face Nicky. O duce foarte bine. Desigur, îi este dor de mama lui.

Tuturor ne este nespus de dor de tine. Știe că tu vei fi întotdeauna mama lui. Că nimeni nu te va înlocui vreodată. Dar nu mai plânge în fiecare noapte, cum făcea înainte. Știu că nici n-ai vrea asta.

Nu-i așa?

Uneori, sper că aceia care au murit sunt alături de noi, că Davis și Chris, și tu, și părinții mei îmi sunteți aproape, că aveți grijă de mine, că mă ajutați și mă sfătuți, chiar dacă eu nu știu. Alteori, sper că au fost cruțați de durerea de a vedea viața continuând fără ei.

Dragă Emily, știu că ar fi dureros pentru tine să mă vezi gătind în bucătăria ta. Dar vreau să știi că-i prepar cea mai delicioasă și mai hrănitoare mâncare fiului tău. N-aș putea nicicând să-ți iau locul. Tot ce pot face este să-i iubesc pe oamenii pe care i-ai iubit tu și să încerc să le fac viața mai bună.

Și știu că asta ți-ai fi dorit pentru ei, dacă i-ai iubit.

Odihnește-te în pace, draga mea prietenă.

Prietena ta pentru totdeauna,

Stephanie

Ce părere aveți, mămicilor? Scrieți scrisorile voastre, cu propriile comentarii și preocupări. Și, ca întotdeauna, vă mulțumesc pentru dragoste și sprijin.

Cu drag,

Stephanie

27.

EMILY

Ticăloasă mincinoasă și șantajistă! Am trântit capacul laptopului cu atâta forță, încât mi-a fost teamă că l-am stricat. M-am simțit ușurată când l-am deschis din nou și am văzut ecranul aprinzându-se – selfie-ul. pe care și-l făcuse Nicky uitându-se la mine.

Târfă proastă! Știe că nu sunt moartă. Știe că o urmăresc. Și nu din cer. Nici chiar ea nu poate fi atât de tâmpită încât să-și închipuie că poate să comunice cu morții prin intermediul blogului. Poate s-a convins singură că și-a imaginat telefonul meu. Poate că a încercat să și-l alunge din minte. Dar nu-i posibil. Știe!

Dar nu le poate spune asta mamelor de pe blogul ei. Mi se adresează direct, în caz că citesc. Că Stephanie presupune că îi citesc blogul este înnebunitor, dar nici pe jumătate atât de înnebunitor ca faptul că s-a mutat cu soțul și cu fiul meu.

S-a obișnuit să creadă că am murit. A ajuns să-i placă ideea. Ce să spun, mare prietenie. Mare durere. Deci, o sunasem ca ea să afle că n-am murit. Numărul meu apare ca ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE. N-are cum să dea de mine decât prin intermediul blogului. Crede că toată lumea i-l citește. Sunt singura care ar avea un motiv întemeiat. Probabil, își dorește ca eu să fi murit. Cineva care își dorește ca eu să fi murit îl bagă în pat pe fiul meu în fiecare seară și se culcă cu soțul meu.

Și are tupeul să scrie că asta mi-aș dori? Poate că-i nebună, ceea ce înseamnă că o femeie nebună îmi crește fiul. Mă doare să recunosc că Stephanie a avut dreptate când a spus că niciodată nu poți cunoaște cu

adevărat pe cineva. Dacă Stephanie vrea să se joace de-a șoarecele și pisica... n-are decât să fie ea șoarecele. Eu voi fi pisica. Pisica este răbdătoare. Șoarecele se teme. Șoarecele are motive să se teamă.

Pentru că pisica întotdeauna câștigă. Pisica este cea care se distrează.

28.

STEPHANIE

Nu mai știu ce este real și ce nu. O vreme am izbutit să mă conving că telefonul de la Emily a fost o halucinație. A fost ca atunci când ai o durere îngrijorătoare, iar durerea dispare. Întâi încerci să uiți de ea. Apoi, chiar uiți de ea.

Am știut mereu că voi fi pedepsită pentru relația cu Chris și pentru că mi-am înșelat soțul și am făcut un copil cu fratele meu vitreg. N-ar fi trebuit să-i zic lui Emily cine este tatăl lui Miles. Nu trebuia să mărturisesc nimănui asta. Am avut ideea stupidă că, dacă spun cuiva, pedeapsa mea va fi mai ușoară. M-am confesat cui nu trebuia. Iar acum urmează pedeapsa.

Dacă trăiește, înseamnă că cineva știe ce am făcut. Cineva care vrea să-mi facă rău.

Am știut întotdeauna că Emily este mai deșteaptă decât mine. N-ar fi trebuit să permit să se întâmple asta. Mai bine muream de singurătate și de frustrare sexuală decât să mă culc cu Sean și să mă mut în casa lui Emily.

Nu mă pot compara cu ea. Probabil că râde de încercarea mea jalnică de a o contacta prin intermediul blogului, prefăcându-mă a crede că e moartă. Ea este singura care știe în ce măsură blogul meu e o minciună.

Mă întreb cât de multe i-a spus lui Sean. Bănuiesc că nu totul. Când i-am pomenit de Chris, nu l-am văzut niciodată uitându-se ciudat la mine și nici studiindu-l pe Miles în căutarea a ceva anormal din cauza incestului.

Sean pare să-l iubească pe Miles. Miles este adorabil. Iar eu am ajuns să-l iubesc pe Nicky. Oare eu și Sean ne iubim? Nu vreau să mă gândesc la asta.

Oare Emily și-ar fi dorit asta?

Nu dacă trăiește. Și se pare că trăiește. Poate. Probabil. Iar eu sunt pedepsită.

Ce-am făcut ca să merit asta? Am încercat doar să-mi fac o prietenă, să mă împrietenesc cu mama prietenului copilului meu. O idee proastă, Stephanie!

Ce va face Emily acum? Nimic. E moartă. Sau se află pe undeva? Pândind.

Îmi tot imaginez că cineva – un detectiv – mă întreabă de ce am asta și aia, în loc de aialaltă. Iar eu tot spun că nu știu. Mă concentrez asupra a ce este cel mai bine pentru Miles. Dar nu mai sunt sigură că lucrul cel mai bun pentru fiul meu e să locuim cu soțul prietenei mele în condițiile în care, din câte știu, ea ne privește.

Trag perdelele, dar nu ajută. Ea este afară. Sau poate că-mi imaginez. Există și această posibilitate.

•

Nu știu de ce nu spun cuiva. De fapt, știu. Ce să zic poliției? „Vă amintiți de prietena mea care a dispărut? Și că voi n-ați făcut nimic? Ei bine, acum trăiesc cu soțul ei. Și e posibil ca ea să se fi întors, iar ei s-ar putea să încaseze câteva milioane de la firma de asigurări, în urma morții ei false”. Cine m-ar crede?

Cine sunt eu? O mamă și o bloggeriță. Femeile ca mine ajung mereu să fie închise la nebuni. Văd morți, aud voci, nu pot accepta adevărul, insistă cu poveștile lor demente până când cineva de la protecția socială decide că totuși copilului i-ar fi mai bine cu o asistentă maternală.

Mă tem că, aflând povestea prieteniei mele cu Emily și a relației cu Sean, poliția ar putea descoperi adevărul în privința tatălui lui Miles. Ar avea o declarație falsă legată de dispariția unei persoane, poate o fraudă în asigurări și pe egocentrica de mine – sunt sigură că s-ar concentra asupra unui posibil caz de incest.

Indiferent ce pune Emily la cale, poate conta pe mine. I-am oferit această putere la bălci, în timp ce îi priveam pe Miles și pe Nicky dându-se în minisubmarine.

Nu i-am spus lui Sean că Emily a sunat. Poate că n-am cu adevărat încredere în el. Nu mai sunt sigură în cine să am încredere. Am încredere în Miles. Și în mare parte, am încredere în Nicky.

Sunt aproape sigură că Sean o crede moartă. Iar dacă trăiește, n-a încercat să ia legătura cu el. Sau poate că a făcut-o, iar el nu mi-a spus. Dacă este supărată din pricina mea și a lui Sean, de ce mă învinovățește pe mine? El a fost soțul ei. Este soțul ei.

Nu-mi imaginez cum i-aș putea zice lui Sean. Nu reușesc să găsesc momentul potrivit. Trăiesc cu el, și totuși nu-i pot spune: cred că a telefonat soția ta moartă.

•

Îmi dau seama că postarea de pe blog adresată prietenei mele care nu a murit nu va avea efectul dorit de mine.

Ba chiar e posibil să înrăutățească lucrurile. Dar să mă gândesc ce să-i zic a fost o distragere bine-venită.

Inboxul meu s-a umplut de povești cu fantome, ceea ce mi-a fost de ajutor. Mame de pretutindeni văd morți. Unele povești au fost foarte emoționante. Una a fost despre o mamă moartă, al cărei spirit îi aduce fiicei sale o carte care cade și se deschide la o povestire despre o mamă moartă. Fiica a simțit în cameră prezența bună a mamei sale. Am plâns când am citit, gândindu-mă la mama mea și la iadul prin care a trecut.

În niciuna dintre poveștile mămicilor persoana decedată nu se dovedește a fi în viață. Bănuiesc că asta-i liniștitor!

Emily nu m-a mai contactat. Iar eu m-am autoconvins că e moartă. Cineva care a vrut să facă o glumă proastă i-a imitat vocea și i-a reușit cumva. Poate că a fost cineva de la firma unde a lucrat. Era posibil să fi fost o farsă. Dar de ce ar face cineva așa ceva? Pentru că oamenii fac lucruri rele tot timpul. Dar de unde a știut cea care a sunat câte degete am ridicat?

Poate că a nimerit răspunsul din întâmplare.

Nu te mai gândi la asta, Stephanie! Încă îmi iubesc prietena și mi-e dor de ea. Dar adevărul este că aş prefera să știu că e moartă decât că mă urmărește, din pădure. Că mă privește trăind cu soțul ei.

•

A doua oară când a sunat, Emily a așteptat din nou să rămân singură. Din nou a apărut că apelantul este ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE. Mi-a spus:

— Tot aici sunt.

Eu i-am zis:

— Emily, unde ești?

Ea mi-a răspuns:

— Că nu sunt în ceruri poate fi dovedit de faptul că sunt în stare să-ți citesc blogul idiot și ridicol. Să mi te adresezi pe blog în viața de dincolo a fost o mare prostie, Stephanie. Chiar și pentru tine.

— *Chhh!* am reprodus sunetul scos de o pisică furioasă. Câtă răutate! Nu e genul tău.

Ea mi-a spus:

— De unde să știi tu care-i genul meu? Nu pricepi, nu-i așa? N-ai priceput niciodată.

— Ba da, am zis eu. Pricep.

Deși nu eram sigură. Cineva îi imita vocea. De data asta, trebuia să mă conving. I-am spus:

— Cum pot fi sigură că ești chiar tu?

— Ascultă cu atenție, a zis Emily.

A urmat o scurtă tăcere. Am auzit zgomote statice, apoi un zornăit de parcă se lovise ceva de receptor. După aceea, am auzit muzică de carnaval...

Și propria-mi voce rostind: „Trebuie să-ți zic ceva ce n-am spus niciodată nimănui” ... M-am auzit mărturisindu-i că Miles era fiul lui Chris.

Reportofonul s-a oprit.

— În vremurile noastre există o minunată tehnologie de recunoaștere a vocii, a zis Emily, care poate autentifica asta dacă e nevoie.

— Pe cine ar interesa? am blufat eu.

— Pe toată lumea, a spus Emily. În primul rând, pe Miles. Dacă nu acum, mai târziu.

— Nu pot să cred că ai face asta, am rostit eu. Ce vrei?

— Îl vreau pe Nicky, a spus Emily. Poți să păstrezi restul. Dar vreau să-ți ții gura. Măcar o dată.

— O să mi-o țin, am zis eu. Promit!

— Pe curând, a mai spus Emily și a închis.

După aceea, am simțit brusc dorința de a fi la mine acasă. Am vrut să fiu la mine acasă măcar pentru o după-amiază. În casa mea. Nu în casa lui Sean și a lui Emily. Ci în casa pe care Davis și cu mine am construit-o, în care am trăit cu Davis și cu Miles, iar apoi trei ani cu Miles, după moartea lui Davis. Trebuie să fi fost nebună de am crezut că mă pot muta într-un loc părăsit de o femeie care murise. Așa-numita cea mai bună prietenă a mea.

Îmi spuseseam că, dacă locuiam toți patru împreună, era mai bine pentru băieți. Însă era mai rău pentru mine. În timp ce conduceam spre casa mea, m-am simțit amețită. Drumul pe care circulasem de atâtea ori mi s-a părut ciudat de nefamiliar. Mi-am spus că era cazul să mă concentrez.

În cele din urmă, am ajuns la casa mea. Era complet reală, dar ca o casă dintr-un vis. Cât de mult iubeam casa aceea! Întotdeauna am iubit-o. N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată.

Eram acasă. Pe peluză se așternuse puțină zăpadă. M-am simțit atât de bine să urc scările din față. Picioarele mele cunoșteau înălțimea fiecărei trepte, o dimensiune pentru care Davis își petrecuse multe ore din prea scurta lui viață ca s-o stabilească pe cea mai comodă.

Mâna mea știa cum să răsucescă cheia în broască, iar umărul meu știa cum să țină ușa deschisă pentru ca eu să pot intra dacă aveam în brațe pungi, ceea ce nu era cazul acum. Venisem cu mâna goală, ca o refugiată.

Am intrat în bucătărie. Cât de dor îmi fusese de ea și cât de mult tânjisem să mă aflu aici, gătind pentru mine și Miles. Trebuia să vorbesc cu Sean. Puteam face un alt aranjament, care să ne permită să stăm mai mult la noi acasă.

Am intrat în living. Mi-au trebuit câteva clipe pentru a realiza ce era diferit – ce era atât de tulburător.

Am simțit parfumul lui Emily. N-ar fi trebuit să-i dau cheile mele!

BLOGUL LUI STEPHAME

COPII ÎNȚELEPȚI

Bună, mămicilor!

Iată o altă poveste despre cât de frumoși sunt copiii noștri și despre faptul că știu mult mai multe decât credem noi, uneori chiar mai multe decât știm noi.

N-am reușit niciodată să rețin zilele de naștere. Singurele pe care mi le aminteam erau ale părinților mei, a fratelui meu vitreg, a soțului meu și a lui Miles.

Așa că, la începutul lunii martie, am fost luată prin surprindere când Nicky m-a întrebat dacă vom sărbători ziua de naștere a mamei lui.

I-am spus lui Nicky că desigur. Am luat un tort, pe care am pus o singură lumânare.

L-am lăsat pe Nicky să aleagă tortul. A ales unul de ciocolată, cu flori strălucitoare.

Am aprins lumânarea și am rostit încet o rugăciune. N-am cântat „Mulți ani trăiască”. Cred că lui Nicky i-a plăcut. A fost unul dintre acele lucruri pe care copiii le fac pentru a ne ajuta să ne vindecăm.

Draga mea prietenă Emily, dacă poți citi asta, oriunde ai fi, la mulți ani!

Te iubim.

Stephanie

STEPHANIE

Cineva și-a amintit de ziua de naștere a lui Emily. A sosit o felicitare pentru ea acasă la Sean.

În după-amiaza aceea, pe lângă facturi, pliante publicitare și reviste de modă pe care acum, că Emily nu mai era, nu le citea nimeni, în cutia poștală era și un plic adresat lui Emily Nelson. Cu același scris de mână, cu aceeași

cerneală maro ca pe cele din mapa de manila pe care o găsisem în măsura de toaletă.

Era o felicitare precum celelalte, pe care Emily le primise de la mama ei în fiecare an. M-au trecut fiori la vederea ei.

Oare mama lui Emily încă mai credea că ea trăia? Nu-i dăduse îngrijitoarea ei vestea cea rea? Oare decisese că mama lui Emily nu era suficient de puternică? Sau altul era motivul? Oare vreo urmă de intuiție maternă îi spunea femeii vârstnice că fiica ei încă era în viață?

În aceeași seară, i-am arătat felicitarea lui Sean. A privit-o clar tulburat și întristat, încercând să pară că habar n-avea ce era. Deși știa foarte bine. A spus:

— Sărmana bătrână este atât de nebună încât a uitat că Em a murit. Iar Bernice n-a avut inima să-i amintească. Cred că o lasă pe doamna Nelson să creadă că fiica ei trăiește...

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva minte. Niciodată nu-i mai spusese Em lui Emily. În plus, Emily nu era moartă. Oare Sean știa asta? Oare îmi făceau amândoi o farsă crudă? Eram eu pionul în vreun plan diabolic pe care îl pusese la cale împreună?

Faptul că nu știam și că nici nu puteam să-l întreb m-a făcut să conștientizez cât de puțină încredere exista între mine și Sean, deși asta nu părea să afecteze patima dintre noi. Care nu se manifesta în fiecare noapte, dar suficient de adesea pentru ca amândoi să dorim a ne păstra relația. Sean nu era cel mai drăgăstos tip de pe planetă. În fond, era englez. Se purta așa cum trebuia când făceam sex, dar apoi mormăia și se întorcea cu spatele, de parcă ar fi vrut ca eu să plec de acolo.

În cele din urmă, am zis:

— Trebuie să-mi spui dacă treaba asta nu-ți convine. Dacă te-ai răzgândit. Spune-mi. Vrei să plec?

El a rostit:

— Despre ce vorbești, Stephanie?

A fost mai rău decât dacă ar fi zis „da”.

•

Ștampila de pe plic era ilizibilă, însă am reușit să deslușesc literele *MI*. Michigan. Era posibil ca Emily să-și fi trimis singură felicitarea? Oare făcea parte din plan să-mi zăpăcească mintea? Oare era undeva afară și se uita cum îi sărbătoream ziua de naștere cu tort și o lumânare? Fără ea? Ce urmărea? Ce plănuia?

L-am întrebat pe Sean:

— Pot să deschid plicul?

El mi-a răspuns:

— Desigur. Deschide-l.

Cu aceeași cerneală maro, scria, ca de obicei, „Lui Emily” și „Cu drag, mama”.

Admițând că Emily nu făcuse o treabă grozavă imitând scrisul mamei sale, atunci nu trimisese ea felicitarea. Și de ce să-și trimită o felicitare din Michigan și să facă a părea că era din partea mamei sale?

Singura explicație era că mama ei nu știa că Emily e moartă. Că se presupunea că este moartă. Sau mama ei știa ceva ce eu nu știam.

•

N-am reușit să-mi scot felicitarea din minte. A devenit o altă obsesie.

O fi fost un al șaselea simț sau altceva, dar am ajuns să fiu convinsă că aș înțelege totul dacă m-aș fi întâlnit cu mama lui Emily și i-aș fi pus câteva întrebări. Era mai mult decât obișnuita curiozitate legată de proveniența unei persoane. Eram sigură că mama lui, Emily putea rezolva misterul legat de locul unde se dusese Emily și de ce, de modul cum dispăruse și de ce părea să se fi întors din morți. Chiar dacă mama ei nu știa ce s-a întâmplat, mi-ar fi putut spune ceva util, care să clarifice totul. Oare era chiar atât de bolnavă cum spunea Sean? Ea sau altcineva își amintise de ziua de naștere a lui Emily.

Am găsit numărul de telefon pe internet. Am simțit cum mi se taie puțin respirația când pe ecran a apărut: „Dl și doamna Wendell Nelson, Bloomfield Hills”.

Am sunat la numărul respectiv. De două ori. Prima dată a sunat la nesfârșit. A doua oară a răspuns o femeie cu o voce stridentă:

— Alo? a rostit ea, dar eu n-am fost în stare să vorbesc. Sunteți tot copiii vecinilor, care se protestesc? V-am spus că nu sunt acasă.

A închis...

A treia oară, am zis:

— Doamnă Nelson, mă numesc Stephanie. Sunt o prietenă a fiicei dumneavoastră. O prietenă a lui Emily.

În condiții normale, i-aș fi spus cât de rău îmi pare pentru Emily. Dar condițiile erau oricum numai normale nu.

— Nu mi-a pomenit niciodată de vreo Stephanie, a rostit femeia. N-am auzit niciodată nimic de vreo Stephanie. Cine ai zis că ești?

Am spus:

— O prietenă a lui Emily. Nicky, nepotul dumneavoastră, este cel mai bun prieten al fiului meu.

— O! a rostit ea gânditoare. Așa este. Nicky. Se părea că era într-una dintre zilele ei bune. Câți ani are acum?

— Cinci.

— O! a exclamat ea. Dumnezeuule mare!

Mi s-a făcut milă de ea. Cât timp trecuse de când nu-l mai văzuse?

Nu știu ce mi-a venit s-o întreb:

— Credeți că aş putea să vă fac o vizită?

Tot trupul mi s-a încordat în timp ce mă așteptam să închidă telefonul sau să mă refuze.

— Când? a întrebat ea.

— Weekendul viitor, am zis eu.

— În ce zi? a insistat ea. La ce oră? Trebuie să-mi verific programul.

•

Știam că Sean n-ar fi vrut să mă duc. Am inventat o mătușă Kate, din Chicago, care se îmbolnăvisese grav. L-am întrebat pe Sean dacă poate să aibă grijă de copii, iar el a spus că da. Niciunul dintre noi nu trebuia să menționeze cât timp îmi petrecusem eu singură cu băieții.

Faptul că n-am putut să-i zic lui Sean adevărul mi-a amintit că nu aveam pe nimeni pe care să mă pot baza cu adevărat. Totuși, aveam încredere în el în cea mai importantă privință – să aibă grijă de fiul meu când eu lipseam peste noapte.

Încă mă culcam cu Sean. Dar nu-i puteam spune că Emily mă suna și mă chinuia cu secretele știute doar de ea. Mi-ar fi zis că înrăutățesc lucrurile. Că nu puteam accepta adevărul. Poate că pierdusem contactul cu realitatea...

Chiar îmi pierdeam mințile? Îmi imaginam lucruri? Poate că încă nu-mi revenisem din șocul pricinuit de dispariția și moartea prietenei mele. Poate că Sean avea dreptate. Poate că refuzam să accept realitatea morții lui Emily și înrăutățeam lucrurile pentru toată lumea.

Mai ales pentru mine.

•

Am luat avionul până la Detroit, iar acolo am închiriat o mașină. Am găsit casa mamei lui Emily, un conac cu coloane și portic, care arăta precum cel din *Pe aripile vântului* transplantat în Vestul Mijlociu. Avea o alee circulară, iar tufele crescute exagerat ascundeau o peluză acoperită cu buruieni maronii și uscate.

Bătrâna care mi-a deschis era mică și gârbovită, îmbrăcată cu un pulover de cașmir și pantaloni eleganți, cu dungă, și încălțată cu pantofi scumpi, care aveau tocurile mai înalte decât m-aș fi așteptat. Părul alb îi era pieptănat îngrijit spre spate, iar rujul roșu strălucitor fusese aplicat cu pricepere. Semăna puțin cu Emily, dar mai mult cu Grace Kelly, dacă aceasta ar fi trăit până la optzeci de ani.

În timp ce ea m-a poftit într-un living mare, de modă veche, plin cu mobilier de calitate și cu tablouri întunecate ale unor personaje sumbre, încadrate de rame masive, am simțit că mirosea a *poptourri* de trandafiri.

— Amintește-mi cine ești, a rostit ea. Mă tem că mă cam lasă memoria.

— Stephanie, am spus eu. Prietena lui Emily. Fiul meu este cel mai bun prieten al lui Nicky.

— Înțeleg, a zis mama lui Emily. Ai nevoie la baie?

— E-n regulă, am spus eu. N-am nevoie, serios. Mi-e bine...

Vorbeam aiurea. Doamna Nelson s-a așezat pe un fotoliu tapițat cu catifea trandafirie, iar eu, pe marginea canapelei. Era o canapea incomodă, dar remarcabilă într-un fel. De modă veche, o imitație de antichitate franțuzească, cu broderie din mătase strălucitoare. De un roz intens, cu dungi albe. Era extrem de diferită de ce-ar fi acceptat Emily în casa ei.

— Soțul meu a murit, a spus mama ei.

Măcar știa că soțul ei era mort. Se părea că era una dintre zilele ei cu adevărat bune.

— S-a ocupat de relații publice pentru o companie auto. Cine ar fi crezut că și Emily o să se apuce tot de PR după ce a văzut ce a pățit tatăl ei din cauza rechemării¹² din '88?

Și-a coborât ochelarii pe nas, s-a aplecat în față ca o pasăre care ciugulește grăunțe și, pentru prima dată, s-a uitat cu adevărat la mine.

— Habar n-ai ce-a fost rechemarea din '88, nu-i așa?

Era mai bine să fiu sinceră. Am clătinat din cap.

Ea a spus:

— Ești chiar proastă, nu-i așa?

Am reușit astfel să înțeleg motivul posibil pentru care Emily rupsesse relațiile cu ea. Mi-a părut teribil de rău pentru ea că avusese o mamă care era în stare să spună așa ceva. Apoi mi-am amintit că și Emily mă făcuse proastă când mă sunase ultima oară. Transmitea mai departe insultele pe care le înghițise de la toxica ei mamă. Scrisesem adesea pe blog despre faptul că oamenii încercau să le facă pe mame să se simtă proaste. Mă săturasem până peste cap să fiu făcută proastă. Să fiu făcută să mă simt proastă. Dar nu-mi permiteam să reacționez.

Dacă mama lui Emily credea că sunt proastă, dacă se îndoia că eram prietena lui Emily, nu mi-ar fi spus ce doream să știu. Habar n-aveam ce anume. Urma să-mi dau seama când aveam să aud. I-am spus:

— Ați vrea să vedeți niște fotografii cu Nicky?

— Nicky?

¹² Rechemarea mașinilor în fabrică atunci când apare o defecțiune de fabricație (n.tr.).

— Nepotul dumneavoastră, am zis eu.

— Desigur, a spus ea politicoasă. Unde sunt?

M-am apropiat de fotoliul ei și am venit cu telefonul lângă ea, arătându-i una după alta fotografiile cu Miles și Nicky. A părut să privească cu atenție. Nu mi-am dat seama dacă nu cumva dorea să mă opresc. Apoi a zis:

— Care este...?

— Nicky, i-am amintit eu.

— Desigur. Nicky.

I l-am arătat pe nepotul ei.

— Este adorabil, a rostit ea nesigură.

M-am simțit ușurată când a spus:

— Destul. Este foarte drăguț.

M-a privit în timp ce m-am așezat din nou, apoi a zis:

— Am văzut scena asta într-un film. Noi două am fost într-un film pe care l-am văzut la televizor. Tu ai vrut să vezi fotografiile ale lui Emily din copilărie. De asta ai venit, nu-i așa?

— Da. Mi-ar plăcea să le văd.

Chiar în clipa în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama că acela era adevărul. Exact de-aia venisem.

— Ai dori niște ceai? m-a întrebat ea.

— Nu, mulțumesc, am spus eu.

— Bine, a zis ea. Nici nu cred că este. Mă întorc imediat.

S-a ridicat și a ieșit cu pași ezitanți din cameră. Am auzit murmure. Doamna Nelson și o altă femeie. Am presupus că era îngrijitoarea ei.

Aveam câteva minute pentru a privi în jur. Un pian cu coadă acoperit cu un șal spaniol brodat. Lumini slabe. Un bufet cu oglinzi și un portret formal al mamei lui Emily în rochie de seară, făcut cu decenii în urmă. Probabil, înainte de nașterea lui Emily. Faptul că Emily crescuse într-o astfel de casă nu avea niciun sens, dar mi-am dat seama că n-aveam habar ce fel de casă ar fi trebuit să fie. Nu vorbise niciodată despre casa copilăriei sale.

Am deslușit o furie ciudată în felul în care doamna Nelson și-a mișcat capul și mi-a întins albumul sau poate că doar se grăbea să se așeze din nou în fotoliul ei.

Albumul era precum cele în care oamenii își țin CD-urile. Fiecare fotografie era pusă în folia ei transparentă, ceea ce făcea ca obiectul să emane un vag miros de plastic. Am dat câteva pagini înainte să pricep ce vedeam.

•

În fiecare poză erau două Emily. Două fete identice. Două Emily identice în grădină, pe o plajă, într-o pădure în fața căreia era un panou pe care scria

Yosemite National Park. Două fete cu păr blond și ochi negri, două Emily crescând pe măsură ce dădeam paginile.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mama ei. Arăți groaznic, dragă. Nu te simți bine?

M-am gândit la fotografia lui Diane Arbus de pe polița șemineului din casa lui Emily și mi-am amintit că-mi zisese că era obiectul la care ținea cel mai mult.

Doamna Nelson a spus:

— Amintește-mi care este Emily. Cea care are acel odios semn din naștere sub ochi? Dumnezeu, efectiv am implorat-o să și-l scoată. Deși uneori era singurul mod de a le diferenția. Desigur, mai târziu, când Evelyn era mereu beată sau drogată, a fost mai ușor.

I-am zis:

— N-am știut că Emily are o soră geamănă.

Ea s-a încruntat.

— Cum e posibil? Sigur ești prietena fiicei mele? Ce cauți de fapt aici? Te avertizez că am camere de supraveghere peste tot.

M-am uitat în jur. Nu era nicio cameră.

— Doar mi se pare ciudat, am rostit eu. Nu a pomenit niciodată de...

— Evelyn. Sora ei.

— Evelyn, am spus eu. Unde locuiește?

— Bună întrebare, a rostit mama ei. Nu știu niciodată. Evelyn are probleme. Își petrece timpul în tot felul de clinici de dezintoxicare costisitoare și ghici cine plătește. Din când în când, îi pierde urma, iar apoi aflu că trăiește pe stradă. Emily a încercat să-și salveze sora. A tot încercat iar și iar. Cred că a renunțat.

Cum era posibil ca Emily să nu-mi fi spus că are o soră geamănă? De ce a păstrat asta secret? Pentru o clipă, nu mi-am putut aminti chipul ei. Care dintre gemene era ea?

Având ochii închiși, am auzit-o pe doamna Nelson întrebându-mă dacă vreau apă.

— Nu, mulțumesc. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le asimilez.

Ea a zis:

— Emily m-a învinovățit pe mine pentru problemele lui Evelyn. Dar îți spun... Ai cumva copii?

— Fiul meu este prietenul lui Nicky, i-am amintit eu.

— Atunci înțelegi. Nu a fost vina mea. Se nasc așa cum sunt. Nu poți face prea multe ca să schimbi asta. Oricare părinte știe asta. Mi-am iubit fetele la fel. Problemele psihice s-au transmis în familia mea, deși nimănui nu i-a fost îngăduit să spună asta. Nu trebuia să remarcăm că jumătate dintre mătușile

și unchii noștri erau la balamuc. Da, fetele erau practic identice. Au același ADN! Aceleași amprente! Dar eu niciodată nu le-am confundat. Emily avea alunița sub ochi, iar vârful urechii lui Evelyn era ciudat.

O ascultam cu mare atenție, dar în același timp atenția mi se îndrepta către altceva. Doamna Nelson era mamă. Nu-mi dădeam seama dacă știa că una dintre fiicele ei era moartă.

Una dintre fiicele ei. Am revenit asupra spuselor sale. Aveau același ADN. Aceleași amprente. Era posibil ca medicul legist să nu-și fi dat seama de diferență. Alunița de sub ochi și urechea ciudată nu mai contaseră la vremea când găsiseră cadavrul în lac.

Creierul meu funcționa la turație maximă, emițând teorii. Oare Emily o ucisese pe sora ei și îi aruncase cadavrul în lac? Plănuise toate astea? Ce mod perfect de a-și înscena moartea...

— Te rog, bea puțină apă, a zis mama lui Emily. Nu arăți deloc bine.

— E-n regulă, i-am spus eu. Mă simt bine.

S-a aplecat în față, mi-a atins genunchiul și mi-a zis brusc, pe un ton conspirativ:

— Vrei să auzi ceva ridicol? Când soțul meu trăia, iar fetele erau mici, am simțit că trebuia să ascund faptul că beam. De parcă eu eram copilul. Dar acum, la ora cocktailului mă pot relaxa cu un pahar de gin și nu mai e nimeni care să-mi spună că n-am voie să fac acest lucru perfect normal, pe care orice adult ar trebui să aibă dreptul să-l facă. Nimeni nu-mi poate interzice s-o fac! Vrei să bei un pahar cu mine?

Era ora două după-amiază.

— Nu, mulțumesc, am zis eu. Este drăguț din partea dumneavoastră că mi-ați oferit.

Abia atunci am remarcat tava cu o sticlă și două pahare, care se afla pe măsuta de lângă fotoliul ei. Și-a umplut un pahar cu lichid incolor și a băut încântată, cu înghițituri hotărâte.

— Gata. Mă simt mult mai bine. Unde rămăsesem? A, da, gemenele. Emily și Evelyn erau categoric exact așa bizare cum spun oamenii că sunt gemenii. În primul rând, puteau comunica telepatic. Încă de mici, era suficient să se uite una la alta și știau ce gândea cealaltă. Îți poți imagina cum e să crești astfel de copii? Emily a fost cea dominantă. Ea s-a născut prima. A avut o greutate cu o sută șaptezeci de grame mai mare. S-a dezvoltat mai repede și a fost prima care a mers. Evelyn a fost întotdeauna mai... mică și mai tristă. Mai puțin sigură pe ea. Au trecut prin anii sălbatici ai adolescenței în același timp. O distracție dublă pentru mama lor, crede-mă! Rebeliunea adolescentină a continuat mult după ce au împlinit douăzeci de ani. Cred că le-au făcut farse urâte bărbaiților, iubiților. Erau drăguțe și populare.

Decorative. Ceea ce însemna că erau înconjurate de băutură și de droguri. Ești sigură că nu vrei să bei puțin?

Mi-a întins paharul ei cu gin.

— Mulțumesc, nu. Aș vrea, dar trebuie să conduc mașina înapoi la aeroport.

— Bine. Îmi amintesc un lucru. O dată, s-au certat cumplit în fața mea și a tatălui lor. Era o sărbătoare. Crăciun? Ziua Recunoștinței? Nu-mi amintesc. Reușiserăm cumva să ne adunăm toți sub același acoperiș. Asta a fost cu puțin înainte ca Evelyn s-o ia de-a binelea la vale, iar Emily s-o ia la deal. A fost o ceartă groaznică. Cred că era legată de un băiat. Nu-mi amintesc. Nici nu sunt sigură că am știut la vremea aceea. S-au plesnit una pe alta. Asta a pus capăt certei. Brusc. S-au dus în camerele lor. A doua zi au plecat la Detroit și și-au făcut tatuajele alea oribile. Brățările alea vulgare din sârmă ghimpată. Pentru a nu uita că aceea era mâna cu care fiecare își lovise sora. Sau o aiureală de genul ăsta. A fost o promisiune că nu aveau să se mai certe niciodată în halul acela. Și nici nu cred că au mai făcut-o. Până în ziua de azi, n-au mai făcut-o.

Până în ziua de azi. Ea credea că amândouă erau în viață.

Dacă Emily nu-i povestise surorii ei ce-i spusese eu la târg, atunci Emily mă sunase. Iar cel care ajunsese pe malul lacului fusese cadavrul lui Evelyn.

— Unde ați zis că locuiește sora lui Emily?

— Ultima dată când am auzit de ea, stătea în Seattle.

— Nu știți mai exact? am întrebat eu. Nu aveți o adresă?

— Aș vrea să fi știut. Bernice mă ajută cu felicitările. Tocmai i-am trimis una lui Emily, în Connecticut. Dar ultima adresă a lui Evelyn este a unui motel sordid din Seattle. Bernice l-a căutat pe Google și l-am văzut.

S-a aplecat în față.

— Dar de ce te interesează? Amintește-mi, dragă.

A rostit cuvintele pe tonul vrăjitoarei dintr-o poveste. Amenințător și insultător.

— Nu știu, am spus eu. Îmi pare rău...

De-a lungul vizitei mele s-a comportat de parcă putea aprinde și stinge lumina în spatele ochilor ei. Acum erau din nou opaci. Beznă totală. Nimeni acasă.

— Sunt obosită, a zis ea.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să... Mulțumesc.

M-am ridicat de pe canapeaua roz cu alb și m-am uitat în spate să văd dacă nu cumva o murdărisem sau o șifonasem.

— A fost amabil din partea dumneavoastră că mi-ați permis să vă vizitez.

— Amintește-mi de ce ai vrut să mă vezi.

— De curiozitate.

— Curioșii mor repede, a rostit ea.

Am deslușit în vocea ei o notă asemănătoare cu cea din vocea lui Emily. Am simțit alți fiori. M-am cutremurat. Femeia în vârstă a remarcat. I-a plăcut. Și-a ridicat bărbia și a râs aproape ca o fetișcană. Era din nou prezentă, deocamdată.

— Vă las, am spus eu. Vreți să... chem pe cineva?

— Doamna pleacă! a rostit doamna Nelson.

Am auzit pași. În prag a apărut o femeie înaltă și încă frumoasă, la peste cincizeci de ani, purtând un halat albastru de asistentă și părul cărunț împletit în șuvițe legate la spate.

— Ea este Bernice, a spus doamna Nelson. Iar ea e...?

— Stephanie, am. rostit eu. Mă bucur să te cunosc, Bernice.

Bernice mi-a aruncat o privire neutră, conciliantă. Am simțit că ascultase conversația celei a cărei angajată era și că o aprobase sau cel puțin nu avusese nimic împotriva. Întâi, doamna Nelson, iar apoi, Bernice mi-au întins mâna. Le-am strâns mâinile și le-am mulțumit.

Bernice m-a condus la ușă și a închis-o fără zgomot în urma ei, după care ne-am oprit pe veranda din față. I-am spus:

— Am înțeles că poliția a vorbit cu dumneavoastră, îmi pare atât de rău pentru Emily.

— Dacă o fi vorba de Emily, a zis Bernice. Nimeni n-a putut să facă vreodată diferența între cele două fete, așa încât poate că n-au reușit nici după moarte.

Toate aceste noi informații, aceste noi teorii și suspiciuni erau prea mult de procesat deodată. M-am gândit la Miles, ceea ce mă calmează întotdeauna. Am întreb at-o pe Bernice:

— Ai spus poliției de suspiciunile tale? Le-ai zis de Evelyn?

— I-am lăsat să creadă ce-au vrut. Asta-i Detroitul, scumpo. Detroitul bogătașilor albi, și totuși... Cel mai bine e să nu-i contrazici și să nu vii cu ceva nou. Cu cât ai mai puțin de-a face cu poliția, cu atât îți este mai bine. Am încercat s-o sun pe Emily, ca să mă lămuresc despre ce-i vorba, dar n-a răspuns la mobil. E mai bine ca mama ei să nu știe. Nu vreau ca sărmana să sufere mai mult decât suferă deja. Uneori crede că are două fiice, alteori, că nu are niciuna, iar câteodată, una... Nu pot să anticipez niciodată ce va ține minte și ce nu. De multe ori, mă surprinde cu lucrurile pe care și le amintește... Ți-a pomenit de mașină?

— Care mașină?

— Asta își amintește. Cu o vreme în urmă, Evelyn i-a furat mașina. Ambele fete aveau cheile mașinii. Iar una dintre ele a intrat în garaj și a

plecat cu mașina în toiul nopții. Fac pariu că a fost Evelyn. Emily poate să închirieze orice mașină dorește. Am dreptate?

Am încuviințat din cap. Părea că are dreptate, dar asta făcea ca totul să fie și mai confuz. Îmi doream să stau acolo și să-i pun întrebări lui Bernice toată ziua. În același timp, voiam să mă întorc cât mai repede în camera mea de hotel, ca să mă pot gândi la ce aflasem.

— Pe doamna Nelson au apucat-o istericalele. Mă tot întreba cum se va deplasa ea peste tot. N-am avut inima să-i spun că nu mai condusesse de ani de zile. I-am zis că vom merge cu taxiul, așa cum făceam mereu. I-am spus să nu-și facă griji. Am ajutat-o să-i trimită lui Emily o felicitare de ziua ei, așa cum fac de ani buni.

— Are noroc cu tine, Bernice, am rostit eu.

Bernice s-a strâmbat. M-am temut că o jignisem. Dar ea nu se gândea la mine.

— Merită puțin noroc, a spus ea. A avut numai necazuri cu fetele alea. Noi, cei de pe insule, avem grijă în preajma gemenilor. Să ai grijă și să te ferești. A fost atentă dacă se auzea vreun zgomot din casă. Trebuie să intru... N-ai de unde ști ce va face... Drum bun la întoarcere!

N-am apucat s-o întreb ce-a vrut să spună cu să am grijă și să mă feresc.

•

După ce am ieșit din suburbie, drumul a fost plin de hârtoape. Având în vedere că Detroitul era centrul lumii auto din țară, am fost surprinsă că drumurile erau într-o stare atât de proastă. Faptul că a trebuit să-mi concentrez atenția asupra ocolirii gropilor m-a împiedicat să mă îngrozesc de lucrurile pe care tocmai le auzisem.

Emily avusese o soră geamănă.

Eram atât de nervoasă, încât, când am returnat mașina la firma de închirieri, iar tipii în uniformă au început s-o studieze, unul dintre ei m-a întrebat dacă mă simt bine. Am răspuns:

— Mă simt bine! De ce toată lumea mă întreabă asta?

Am lăsat mașina și am luat autobuzul care mergea la hotelul aeroportului, Detroit Metro. M-am bucurat că nu alesesem cea mai ieftină cazare, că exista un minibar, că am putut bea două sticlute cu bourbon, una după alta. M-am bucurat că patul era plăcut și curat, așa că am putut să mă bag în așternut complet goală. M-am bucurat că am fost suficient de stăpână pe mine pentru a suna la recepție și a ruga să fiu trezită devreme, pentru a prinde un zbor matinal.

Mi-am tras pătura peste cap și am închis ochii. Fotografia lui Diane Arbus cu cele două gemene mi-a apărut în spatele pleoapelor. Am văzut-o mai clar, mi-am amintit-o mai bine decât instantaneele mamei lui Emily. Îmi

aminteam rochiile lor de petrecere, dar nu și ce purtau Emily și sora ei în fotografiile de familie. Nu erau îmbrăcate identic. Era ceva ce-mi spusese mama lor? Că nu le îmbrăca niciodată la fel. Sau îmi dădusem eu seama de asta? Ce conta?

Se părea că ultima fotografie fusese făcută la festivitatea de absolvire a liceului. Purtau robe și toci. Amândouă erau tinere și pline de speranțe.

Ce se întâmplase după aceea? Doamna Nelson credea că Evelyn era în Seattle. Dar nu avea adresa. Cât timp avea să mai treacă până când bătrâna le va uita pe amândouă? Oare asta era ceva ce Emily știa și pe care conta pentru a o ajuta să facă ce avea de gând?

Indiferent despre ce era vorba.

Aș fi putut reacționa în multe feluri. M-am înfuriat. De parcă eu aș fi fost cea care fusese lezată. Știam că unii m-ar putea învinovăți pentru faptul că mă culcam cu soțul lui Emily. Dar mă simțeam de parcă ea îmi făcuse ceva mai întâi, mă păcălise, mă folosisese... nespunându-mi că avea o soră geamănă. Lăsându-ne pe mine și pe Sean – sau poate doar pe mine – să credem că murise.

Iar apoi, decizându-se să-mi dea de veste că trăia.

Geamăna dominantă. Ea avea toată puterea.

Oare Sean știa că avusese o soră geamănă? Nu-mi pomenise niciodată de asta. Izbutise oare să păstreze acest lucru secret și față de soțul ei?

Am zăcut întinsă în pat, gândindu-mă cum să-i comunic lui Emily că știam.

După o vreme, mi-am dat seama. Emily avusese o scăpare. N-ar fi trebuit să mă lase să aflu că îmi citea blogul. Acesta era modul în care puteam lua legătura cu ea. Asta îmi oferea puțin control, o modalitate de a mă face auzită. Și nu trebuia să-mi fac griji în privința lui Sean, care nu-mi citea blogul.

Am zăcut trează, gândindu-mă cum să formulez postarea. Cum să fac ca Emily să-și dea seama că fusesem la mama ei și că-i aflasem secretul, dar fără să-l dezvălui?

31.

BLOGUL LUI STEPHANIE DESPRE FINALITATE

Bună, mămicilor!

Aș putea scrie un blog întreg despre finalitate. Sau v-aș putea spune o poveste despre finalitate după tragica moarte accidentală a prietenei mele.

Este o poveste complicată, dar iată elementele esențiale:

Am vizitat-o pe mama lui Emily, care locuiește în casa în care a copilărit aceasta, într-o suburbie a Detroitului. Am cunoscut-o pe minunata și grijulie ei îngrijitoare, Bernice. Am stat pe o canapea de modă veche, tapitată cu mătase roz cu dungi albe, iar mama lui Emily mi-a arătat un album plin cu fotografii ale lui Emily de când era fetiță.

Este greu de explicat. Dar în timp ce ne uitam împreună la pozele copilăriei sale, am simțit că îmi fusese oferit un moment de înțelegere, o fereastră spre copilăria prietenei mele. În timp ce mama lui Emily și cu mine ne aminteam și comemoram viața lui Emily, am simțit că am înțeles totul. Și mi-am dat seama că povestea lui Emily era de două ori mai interesantă decât mi-aș fi putut imagina.

Și în cele din urmă, am putut să mă despart de iubita mea prietenă Emily.

Mămicilor, vă rog să scrieți despre propriile momente emoționante legate de finalitate.

Cu drag,

Stephanie

32.

EMILY

Am știut dintotdeauna că o să se întâmple ceva rău la cabană. Poate de aceea îmi era atât de frică să stau acolo singură. Adesea visam că o... prezență diabolică mă aștepta pe veranda închisă unde, în copilărie, sora mea și cu mine ne petrecuserăm atâtea nopți vorbind în șoaptă pe întuneric, spunând povești, inventând un regat fantastic (populat doar de doi oameni) unde puteam trăi împreună pentru totdeauna, fără vreun adult care să ne strice distracția spunându-ne ce să facem.

Cântecul nostru favorit era „Octopus’s Garden”¹³. Îl cântam iar și iar, din ce în ce mai repede, până când începea să ne doară gâtul și nu ne puteam opri din râs. Acum, mă face să plâng. Și dacă una dintre noi a ajuns prima în grădina caracatiței?

¹³ Cântec al trupei Beatles (n.tr.).

În noaptea de dinaintea dispariției mele, a sunat telefonul. Sean și cu mine dormeam.

— Cine este? a mormăit Sean.

— Dennis, am răspuns eu.

Nu era ceva neobișnuit ca Dennis Nylon să sune la ore ciudate. Însemna că dădea o altă orgie, îndreptându-se spre o altă vizită impusă la dezintoxicare. Suna la toți cei din lista de contacte profesionale până când răspundea cineva. Eu răspundeam mereu, fiindcă știam că, dacă nimeni altcineva nu-i răspundea, avea să treacă la următoarea listă, cu cei din presă. Iar apoi, tot eu ar fi trebuit să mă ocup de mizeria stârnită. Era mai ușor să vorbesc cu Dennis și să-l potolesc, să-l las să bălmăjească până când îl auzeam sforăind la celălalt capăt al firului. După aceea, mă puteam culca înapoi.

— O să vorbesc din hol, i-am spus eu lui Sean.

Practic, am coborât scările în fugă. Știam că nu era Dennis.

— Acceptați o convorbire cu taxă inversă de la Eve?

Întotdeauna acceptam.

Eve și Em erau numele nu chiar secrete pe care le foloseam sora mea și cu mine. Nimeni altcineva – absolut nimeni – nu avea voie să ne spună astfel. Odată, la începutul relației noastre, Sean mi-a zis Em, iar eu i-am spus că-l voi uide dacă mă mai numește vreodată astfel. Bănuiesc că a crezut că vorbeam serios. Și poate chiar așa era.

A trebuit să ies din cameră pentru a accepta apelul de la sora mea. Sean nu știa că am o soră. Nimeni nu știa. Nimeni cu excepția mamei, dacă își mai amintea, a lui Bernice și a celor care ne cunoșteau din liceu. Dar cui îi păsa de ei? A trebuit să scap de o sumedenie de poze vechi. La vremea aceea, încă vorbeam cu mama, așa că i le-am trimis sub pretextul că îmi schimbam des domiciliul și nu voiam să le pierd.

— Bună, Eve, am spus eu.

— Bună, Em, a zis ea.

Și amândouă am început să plângem.

Nu-mi amintesc exact când am încetat să le spun oamenilor că am o soră. Cam în perioada când m-am mutat la New York. Mă săturasem să tot zic că am o soră geamănă, iar oamenii să înceapă să mă descoasă sau să creadă că știau ceva despre mine. Chiar nu-și dădeau seama cât de tare mă plictisea să tot aud aceleași întrebări? Gemene fraterne sau identice? Vă îmbrăcați la fel? Sunteți apropiate? Aveți un limbaj secret? Era ciudat să ai o soră geamănă?

Era ciudat și încă este ciudat. Dar nu într-un mod pe care să-l pot explica sau să vreau să-l explic. După ce am început să mă prefac că nu aveam o soră, uneori aproape că puteam uita că aveam una. Ochii care nu se văd se

uită. Era mai ușor așa. Simțeam mai puțină durere, mai puțină vină, mai puțin dor, mai puține griji.

Nimeni de la serviciu nu știa că am o soră. Prima dată când Sean și cu mine ne-am jucat de-a cine a avut o copilărie mai nefericită, el mi-a spus că era copil unic, iar eu i-am zis: „O, săracul de tine! Și eu la fel”. După aceea, a devenit prea complicat să-i explic cum de uitasem că am o soră. A fost mai ușor în toate privințele să păstrez secretă existența lui Evelyn. Dacă însă ar fi apărut la mine acasă, aș fi avut explicații serioase de dat. Dar nu a fost cazul. Oricum, slujba mă făcuse deja expertă în a explica inexplicabilul – controlarea informațiilor.

Adesea, mă testam, îmi testam norocul și pe oamenii din jur provocându-i să ghicească adevărul. A fost Sean curios să afle de ce cheltuisem o avere pe fotografia lui Diane Arbus în care apăreau două gemene? De ce o îndrăgeam atât de mult? Firește că nu. Era o lucrare de artă. Probabil, s-a gândit că era o investiție bună. Adevărul l-ar fi făcut să se întrebe cu ce fel de persoană se însurase. Adică, s-ar fi întrebat și mai mult decât o făcea deja.

Prima dată când Stephanie a venit în vizită, am făcut caz de fotografie și i-am spus că țin la ea mai mult decât la oricare alt obiect din casă. Însă ea s-a gândit că asta dovedea că am gusturi foarte bune – foarte costisitoare. Milioane de oameni admiră acea poză, oameni normali, care nu se uită la ea întrebându-se care dintre cele două gemene sunt ei.

•

Eu am fost geamănă dominantă. Eu m-am născut prima. Eu am mers și am vorbit prima. Eu i-am luat lui Evelyn jucăriile. Eu am făcut-o să plângă. Eu am protejat-o. Eu am expus-o riscului. Eu i-am arătat unde își ținea mama sticlele cu gin și eu am înlocuit ginul cu apă. Eu i-am aprins prima țigară cu marijuana și am invitat-o să fumeze cu mine și cu prietenii mei. Eu am fost cea care i-a oferit jumătate din prima noastră pastilă de LSD, eu i-am dat lui Evelyn prima ei pastilă de Ecstasy și tot eu am dus-o la prima ei orgie, în Detroit.

De unde era să știu că avea să-i placă mai mult decât mie să se drogheze? Sau că avea să-i fie mai greu să renunțe? Sau că groaza plictiselii pe care o simțeam eu o chinuia și pe ea, dar într-un mod diferit și mai nociv? Ea era geamăna mai slabă.

•

Am luat telefonul în bucătărie și am aprins lumina. Era frig, dar mi-a fost frică să las telefonul jos cât să-mi pun un pulover. Mi-a fost teamă că o să închidă și că o să dispară. Din nou.

— Unde ești? am întrebat-o eu.

— Nu știu. Undeva în Michigan. Și ghici ce! Am furat mașina mamei.

— Drăguț, am rostit eu. Putem fi cu toții liniștiți că lumea este de-acum un loc mai sigur.

A râs.

— Bănuiesc că mama n-a prea condus-o.

— Slavă Domnului pentru asta! am spus eu. Mai știi când a dat cu spatele pe aleea noastră și a căzut într-un șanț, iar noi a trebuit să chemăm o mașină de tractare, ca s-o scoată de-acolo?

— Nu prea îmi amintesc multe, a zis Evelyn, dar asta țin minte.

M-am gândit, și la fel și sora mea, că noi eram singurii oameni care-și mai aminteau asta. Mi-am privit mâna în care țineam telefonul și mi-am concentrat privirea asupra tatuajului, pe care aproape că am ajuns să nici nu-l mai văd. Parcă o vedeam pe Evelyn, încheietura ei, tatuajul ei.

Ne-am făcut tatuajele după cea mai rea ceartă care a izbucnit vreodată între noi. Îi găsisem trusa în sertarul biroului – o seringă hipodermică, vată, o lingură, un cordon din cauciuc. A, și un pachet cu praf alb.

Aveam șaptesprezece ani.

Avusesem suspiciuni de ceva vreme. Începuse să poarte mâneci lungi, iar ea avusese mereu brațe frumoase, mai frumoase decât ale mele – mie îmi apar pistrui din cauza soarelui. Știusese ce-o să găsească încă dinainte de a găsi. Dar am fost șocată când le-am găsit. Era real. Sora mea nu glumea.

Am început să urlu la ea, să țip că nu putea să-și facă așa ceva. Că nu putea să-mi facă mie așa ceva. Ea a spus că nu era treaba mea. Că nu eram la fel. Ajunseserăm să zbierăm atât de tare încât m-am temut că ne va auzi mama. Dar mama plutea pe propriul norișor calduț și pufos.

Am plesnit-o pe sora mea. Și ea m-a plesnit. Ne-am îndepărtat una de alta îngrozite. Nu ne mai loviserăm de când eram mici.

A doua zi, ne-am făcut tatuajele. Am furat o mână din analgezicele mamei pentru a nu ne durea prea tare. Niciuna dintre noi nu a promis că nu se va mai droga. Asta ar fi fost prea mult de cerut și doar ne-am fi mințit una pe alta. Ne-am promis că nu ne vom mai certa așa de rău niciodată. Și nici n-am mai făcut-o.

Mama a crezut mereu că acea dispută a fost legată de un băiat. Dar niciun băiat n-ar fi meritat așa o ceartă.

Ce se petrecea cu sora mea a început să mi se pară o greșeală de-a mea. Când am plecat de-acasă – Evelyn pe Coasta de Vest, iar eu pe cea de Est –, iar eu m-am maturizat prea mult pentru a mai consuma droguri, în vreme ce Evelyn n-a făcut-o, distanța dintre noi a făcut să-mi fie mai ușor să cred că problemele ei nu erau din vina mea. Îmi era dor de ea, dar mi-am impus să nu-mi mai fie.

Putem controla ce gândim și ce simțim.

Mă pricepeam la a nu-mi fi dor de oameni. De mama, de exemplu. Ultima dată când am văzut-o pe mama a fost la înmormântarea tatei. Evelyn n-a ajuns acasă. Mama s-a îmbătat extrem de tare (mult mai tare decât de obicei) și s-a descărcat pe mine, spunându-mi că problema surorii mele era rezultatul dominației mele crude, egoiste. Eu i-am zis că nu era cinstit să mă învinovățească pe mine pentru ceva ce începuse înainte să mă nasc. A fost o dispută pe care n-avem cum s-o câștig. Am încetat să mai vorbesc cu mama. N-aveam nevoie s-o aud spunând lucrurile pe care mă temeam că avea să le zică.

Firește că am încercat s-o ajut pe Evelyn, s-o salvez, întâmplător, știu multe despre plusurile și minusurile diverselor clinici de dezintoxicare. Faptul că lucrez pentru Dennis Nylon a fost educativ. Am pierdut socoteala dăților când am luat avionul spre vest inventând câte o călătorie de afaceri pentru a-l păcăli pe Sean, inventând câte o urgență în familie pentru a-i minți pe cei de la serviciu. De fapt, era o urgență în familie.

O găseam pe Evelyn oriunde se afla. Din fericire, mereu dorea să fie găsită – de aceea mă suna în toiul nopții, mereu speriată. Acele călătorii cu avionul au durat o veșnicie. O găseam în câte o cameră de hotel mizerabilă, de obicei combinată cu vreun tip pe jumătate arătos, pe care abia dacă îl cunoștea. O internam într-o clinică. Mama plătea pentru asta. Măcar atât putea face. După ce ieșea, Evelyn mă suna regulat. Îmi spunea cât de grozav se simțea trează, că mâncarea avea un gust mult mai bun, că se putea bucura de o zi însorită fără s-o doară ochii.

Apoi, nu mă mai suna.

Toți oamenii care au iubit vreodată un dependent sau care au unul în familie știu cum decurg lucrurile, cu speranțe și dezamăgiri, cum mereu se revine de unde s-a plecat. Iar cu timpul, oamenii se satură.

Ultima dată am primit vești de la Evelyn sub forma unei ilustrate din Seattle, pe care nu scria nimic, cu excepția adresei mele, iar imaginea reprezenta un pește viu colorat, frumos aranjat pe gheață în piața Pike Place. Un pește mort – simțul umorului pe care îl avea Evelyn.

— Mai ești acolo? am întrebat eu fără să fie necesar, pentru că îmi auzeam sora trăgându-și nasul la celălalt capăt al firului.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns ea.

— Nu închide, am spus eu. Te rog!

— Nu închid, a zis ea.

— Te-ai drogat?

— Ți se pare că m-aș fi drogat?

Da, mi se părea.

— Unde te duci? am întrebat eu. Cu mașina mamei.

— M-am gândit să mă duc la cabană. Pe malul lacului.

Starea de spirit mi s-a îmbunătățit puțin. Poate că

Evelyn avea de gând să încerce să renunțe la droguri. Să uite de vechea viață și să-și ofere un nou început. Casa de pe malul lacului era refugiu nostru, locul unde ne simțeam în siguranță. Propriul sanctuar psihologic.

— Te duci acolo să-ți revii? am rostit eu.

— Nu prea. A răs cu amărăciune. Mă duc acolo să mă sinucid.

— Glumești?

— Nu, a spus ea. Sunt cât se poate de serioasă.

Mi-am dat seama că vorbea serios.

— Te rog, nu, am zis eu. Așteaptă-mă. Nu face nicio nebunie. Ne vedem acolo. O să ajung cât de repede pot. Promite-mi. Nu, jură-mi!

— Îți promit, a spus ea. Promit că nu voi face nimic până nu ajungi. Dar o s-o fac până la urmă. M-am hotărât.

— Așteaptă-mă! am repetat eu.

— Bine, a zis ea. Dar vino repede.

N-am mai dormit toată noaptea. Dimineață, știam ce aveam de făcut și ce se va întâmpla. Știam și nu știam.

Sora mea avea cheia care descuia ușa temniței, vraja magică ce urma să ne distrugă balaurii. Ea era jucătorul secret care avea puterea de a ne ajuta pe mine și pe Sean să câștigăm micul nostru joc. Nu doream ca sora mea să moară. Nu aveam de gând s-o ajut sau s-o încurajez să se sinucidă. O iubeam. Dar intenționeam să fac ce voia ea să fac, chiar dacă asta însemna s-o pierd. Chiar dacă asta însemna să recunosc că deja o pierdusem.

Nu aveam vreme de pierdut. În dimineața următoare, m-am trezit devreme și mi-am făcut bagajul. Am rezervat un loc în avionul spre San Francisco, pe care nu intenționeam să-l iau, dar care speram să-i îndepărteze măcar pentru o vreme de la pista reală pe cei care aveau să mă caute.

Am sunat-o pe Stephanie și am întrebat-o dacă îmi poate face o favoare. O mică favoare. Putea Nicky să-și petreacă seara la ea? Aveam să-l iau când mă întorceam de la serviciu. Desigur, i-aș fi putut spune că plănuiam să lipsesc câteva zile. Dar doream ca ea să se panicheze de-a binelea cât mai repede posibil. Asta ar fi făcut ca dispariția mea să pară mai credibilă, mai presantă. Iar când compania de asigurări avea să investigheze cazul, înainte de asta ar fi existat o anchetă a poliției. Poate chiar și un cadavru. Al unei femei care semăna leit cu mine și care avea ADN-ul meu.

•

În dimineața aceea, l-am lăsat pe Nicky la școală cu cinci minute mai târziu, pentru a nu mă întâlni cu Stephanie, care mereu venea devreme. N-

am vrut ca băgăreața de Stephanie să se întrebe de ce plângeam când l-am sărutat pe Nicky de rămas-bun.

Știam că nu aveam să-l văd vreme îndelungată, iar inima îmi era frântă. L-am strâns în brațe atât de tare încât mi-a spus:

— Ai grijă, mami, mă doare!

— Iartă-mă, am zis eu. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, a spus el fără ca măcar să se uite în urmă, în timp ce a intrat fugind în școală.

— Ne vedem mai târziu, am rostit eu, pentru ca ultimul lucru pe care i-l spuneam (pentru o vreme) să nu fie o minciună.

Îmi tot ziceam că Nicky avea să ne mulțumească mai târziu. Cine nu și-ar dori o copilărie în cele mai frumoase locuri din Europa? Urma să aibă o copilărie mai frumoasă decât a părinților lui, care crescuseră într-o plictisitoare suburbie a Detroitului, respectiv în nordul mohorât al Angliei. Connecticutul ar fi trebuit să fie suficient de bun. Nu știu de ce nu era. Bănuiesc că niciodată nu e destul ce avem.

Doream să fac ceva interesant. Voiam să mă simt plină de viață. M-am întors acasă și l-am luat pe Sean. Ne-am dus la gara Metro-North și am luat trenul spre oraș. Apoi am luat un taxi de la Grand Central la aeroport. Era necesar ca el să fie în avionul spre Londra înainte ca eu să dispar. Am dat un mare spectacol pe culoarul din fața plecărilor internaționale, sărutându-l de rămas-bun în caz că poliția îl găsea pe șoferul care ne dusesse la JFK. Dar cei de la poliție nici măcar n-au încercat – încă o dovadă că nu mă căutau cu mare asiduitate. I-am cerut șoferului să mă aștepte cât timp ne luam un drăgăstos rămas-bun. Urma să fim filmați de camerele de supraveghere – un cuplu devotat, întristat să se despartă chiar și numai pentru câteva zile.

— Asta este, i-am șoptit eu lui Sean. Știi ce ai de făcut.

La Londra, avea să stabilească niște întâlniri cu niște clienți cu care nu reușise să încheie o afacere, cu cei care îl plăceau și cărora le părea sincer rău că nu puteau investi câteva milioane din banii companiei lor în proiectele imobiliare ale companiei lui Sean. Trebuiau să accepte să bea ceva cu el, oferindu-i astfel un alibi.

— Tu unde te duci? m-a întrebat el. Dacă am nevoie să iau legătura cu tine? Dacă apare vreo urgență?

Părea speriat ca un copil. A fost jenant.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu. Asta este urgența. Indiferent ce auzi... nu sunt moartă. Ai încredere în mine. Nu voi fi moartă.

Aveam nevoie ca el să creadă asta.

— Bine, a zis el neîncrezător.

— Pe curând, am rostit eu foarte tare, în caz că ne asculta cineva.

Nimeni nu ne asculta.

— Pe curând, iubito, a spus el.

M-am urcat din nou în taxi și m-am dus la o agenție de închiriat mașini.

Pornisem pe drumul ales. Aveam o senzație amețitoare de fată rea cu părul în vânt față de schema care era posibil să funcționeze, față de planul care părea mult mai distractiv decât viața curentă, mai distractiv decât slujba pe care mulți ar fi considerat-o suficient de distractivă. Îmi doream altceva.

Nu mă deranja o despărțire de Sean. Mi-ar fi prins bine o vacanță lângă lac. În fond, nu asta era ideea – să ne desprindem de viața noastră suprasolicitantă și să ne dăm seama ce era important? Mulți oameni se gândesc la asta. Dar nimeni nu face nimic. Civilizația s-ar prăbuși dacă ar face-o.

Am avut dreptate că urma să-mi fie greu să mă despart de Nicky și că urma să-mi fac griji – îndreptățite, după cum s-a dovedit – că Sean nu avea să respecte planul.

Însă, cu siguranță, nu m-am așteptat ca Sean să fută pește. Nu m-am gândit că Stephanie avea să-mi ia urma până la mama.

Viața este plină de surprize.

Mi-am luat cărți. Operele complete ale lui Charles Dickens, *Serenade* de James M. Cain. Un roman de Highsmith pe care nu-mi aminteam să-l fi citit sau poate că uitasem. Am cumpărat suficientă mâncare cât să-mi ajungă o vreme, precum și un CD-player nou. Puteam asculta muzica preferată, nu cumpletele trupe urlătoare din tinerețea lui Sean.

La cabană nu era internet. Am fost bucuroasă de asta. Am făcut un efort pentru a-mi acoperi urmele oprindu-mă la magazine unde nu credeam că aveau camere de supraveghere de calitate prea bună. Totuși, când au început să mă caute, ar fi trebuit să le fie mai ușor să mă găsească. Am presupus că nu s-au străduit foarte tare, indiferent ce i-or fi spus lui Sean.

N-am aflat asta decât mai târziu. La cabană nu aveam nici internet, nici televizor.

•

Nu mi-am imaginat niciodată că planul nostru avea s-o implice pe sora mea geamănă. Acum, gândindu-mă retrospectiv, îmi dau seama că am avut nevoie de sora mea pentru a izbuti. Am avut nevoie de ea exact așa cum avusesem întotdeauna nevoie, chiar și atunci când am încercat să scap ori să neg existența ei sau s-o ignor. Probabil că am știut tot timpul că Evelyn avea să fie inclusă în plan. Dar n-am vrut ca lucrurile să se întâmple așa cum s-au întâmplat. Probabil că am știut. Eu și sora mea am știut întotdeauna lucruri

una despre cealaltă, chiar dacă nu ne-am putut explica sau înțelege cum de le știam.

În drum spre Michigan, am avut mult timp de gândire. Uneori gândeam ca o ființă umană normală, așa cum îmi doresc să fiu. Alteori gândeam ca o nebună intrigantă, cum sunt de fapt. Mi-am petrecut noaptea la un motel din Sandusky. Un Motel 6, unde puteam să plătesc cu bani gheață.

Am ajuns la casa de pe malul lacului a doua zi. Buickul din 1988 al mamei era parcat pe alee. Mi-am dorit să fi fost doar o mașină oarecare, oricare mașină veche, însă era cea cu care mama aproape că ne ucisese de nenumărate ori în copilărie. După ce i-a fost suspendat permisul pentru că a condus în stare de ebrietate, mașina a rămas în garaj. Bernice mergea adesea cu ea pentru a nu se strica stând, dar, după pensionarea forțată, rămăsese cu toate zgârieturile și loviturile căpătate din cauza mamei. Mi-am spus că mașina era a lui Evelyn acum, dar asta m-a făcut să mă simt și mai rău. Fiindcă am realizat că, foarte curând – prea curând era posibil să fie a mea. Dar ce să fac cu ea? Sora mea avea să fie moartă, iar eu aveam să fiu multimilionară în altă țară, așa că Buickul uzat al mamei nu-mi trebuia.

•

Ușa cabanei era încuiată. Am bătut. N-a răspuns nimeni. Nimeni nu reparase plasa ruptă a verandei, așa că am intrat pe-acolo. Casa mirosea de parcă murise ceva în pereți. Când se întâmpla asta în copilăria noastră, ne speriam una pe alta spunând că era un mort zidit în cabană. Edgar Allan Poe era scriitorul nostru favorit.

De obicei, în pereți era un liliac mort. Toți liliicii mureau acum. Dennis Nylon a oferit o donație unei fundații care cerceta boala liliecilor, ca să lanseze ținuta noastră Batgirl. A fost ideea mea. Și mi-am dat seama acum că pentru asta muncisem – să salvez viețile liliecilor care mureau.

Dumnezeule, uram să mă aflu singură în cabană! Oare Evelyn se răzgândise? Ar fi cazul să fie aici. O, Doamne, fă să nu fi murit!

Pe blatul din bucătărie am văzut sticle cu băutură energizantă de portocale și pungi cu bezele și chipsuri, preferințele lui Evelyn când era drogată, dar totuși mânca.

— Evelyn?

— Sunt aici.

Am dat fuga în camera unde dormea ea când era prea frig pentru a dormi pe verandă. Ani de zile împărțiserăm aceeași cameră, pentru că era foarte amuzant să vorbim, să ne spunem povești și să ne speriem una pe alta. Apoi, ani de zile ne-am certat care cameră să fie a fiecăreia. În cele din urmă, ne-am hotărât care unde să doarmă – prima noastră despărțire.

Am deschis ușa.

Este mereu un șoc să-ți vezi dublura. E ca și cum te-ai uita în oglindă, dar mult, mult mai bizar. În clipa aceea, cel mai ciudat lucru a fost că eram foarte asemănătoare, dar și foarte diferite. Părul lui Evelyn era vâlvoi, arătând de parcă își făcuse culcuș în el un animal mic. Fața îi era buhăită inegal și avea nuanța vag albăstruie a laptelui degresat. Când mi-a zâmbit, am văzut că îi lipsea un dinte din față. Purta câteva pulovere, unul peste altul. Se cuibărise sub câteva pături, dar tot tremura.

Arăta cumplit. O iubeam. Am iubit-o și o voi iubi mereu.

Forța acelei iubiri a șters totul. Anii de certuri și de griji. Telefoanele înnebunitoare din toiul nopții, faptul că nu știam unde era, internările cu de-a sila în clinicile de dezintoxicare, dezamăgirile și temerile. Toate resentimentele, frustrările și spaimile au fost alungate de bucuria de a ne afla în aceeași cameră. De bucuria că ea era în viață. Cum de am putut-o uita pe cea mai importantă persoană din viața mea? Nu iubisem niciodată pe nimeni așa cum o iubeam pe sora mea. Cu excepția lui Nicky. Faptul că sora mea nu-l cunoscuse era aproape insuportabil de dureros. Și că el n-o cunoscuse pe ea. Și poate că nici nu avea s-o cunoască.

M-am apropiat repede de Evelyn și am îmbrățișat-o.

— Trebuie să faci o baie, i-am spus eu.

— Autoritară ca de obicei, a zis Evelyn. S-a ridicat în șezut. Ce-mi trebuie acum sunt o porție de bourbon, o bere și două pastile de Vicodin.

M-am așezat pe marginea patului.

— Ești drogată.

— Mă cunoști atât de bine, a rostit Evelyn pe un ton sec. Apoi a adăugat: Vreau să mor.

— Nu vrei, am zis eu. N-ai voie.

A fost o nebunie să cred că moartea ei ne-ar ajuta pe mine și pe Sean. Uitasem cât de mult o iubeam, cât de mult îmi doream să trăiască. Mă voi gândi la altceva. O voi lua acasă la mine, le voi spune adevărul lui Sean și lui Nicky...

Ea a rostit:

— N-o să fie ca în piesa aia în care, de la început până la sfârșit, fata îi zice mamei că se va sinucide. Iar apoi, o face. Sau n-o face. Nu-mi amintesc. N-o să fie așa.

— Nu-mi spune că vorbești serios, am rostit eu.

— Uite cât de serios vorbesc.

A arătat spre scrinul din spatele meu, pe care erau aliniate vreo zece flacoane cu pastile, arătând ca niște bombe cilindrice așteptând să fie detonate.

— N-o s-o fac de mântuială. N-o să fie mizerie, îți promit.

— Vreau să trăiești, am spus eu.

— În caz că n-ai remarcat, n-am mai ținut legătura una cu alta, a zis ea.

— Asta se poate schimba. Începând de-acum.

— Totul se poate schimba. De pildă, am devenit foarte ordonată. Am de gând să fac curat în bucătărie. Să fac patul. Nu mă voi sinucide în casă, fiindcă ai avea de furcă cu cadavrul meu. Intenționez s-o fac afară și s-o las pe Mama-Natură să se ocupe de el.

— Tu chiar crezi că e vorba despre al cui este rândul să facă ordine în cabană? am rostit eu.

— Stai, a zis Evelyn. Am o idee: hai cum mine. Să înotăm pentru ultima dată în lac. Două gemene moarte revin în natura din care au apărut. Nu va mai trebui să ne facem griji una în privința celeilalte. Sau să ne gândim una la alta. Sau să ne îngrozim că îmbătrânim și că vom muri. Nu vor mai exista coșmaruri în toiul nopții. Știi ce grozav ar fi? Fără griji, fără necazuri, fără plictiseală, fără dorințe, fără tristețe, fără...

— Sună tentant, am spus eu.

Iar pentru o clipă, chiar a fost. Să mor împreună cu Evelyn ar fi fost marea aventură finală, supremul „să te fut” adresat plictiselii. N-aveți decât să înghițiți asta, Sean, Stephanie și Dennis! Dar și Nicky ar fi trebuit s-o înghită.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Îl am pe Nicky.

Mi-a părut rău de îndată ce am rostit cuvintele.

— Eu nu-l am, a zis ea. N-am un omuleț drăgălaș care să aibă nevoie de mine. Nepotul pe care nu m-ai lăsat să-l cunosc.

— N-am putut... Erai atât de... Nu știam niciodată...

— Nu-ți face griji în privința asta, Em. E puțin cam prea târziu. Deci, neavând un omuleț drăgălaș, n-am decât marea și urâta dorință de a muri.

Și-a apropiat încheietura de a mea. Două tatuaje reprezentând brățări din sârmă ghimpată, care împreună formau un opt. Surorii mele i-au plăcut întotdeauna gesturile teatrale.

— Fără certuri, a rostit ea.

— Fără certuri, am spus eu. Ascultă, am continuat eu. Trebuie să-ți zic ceva.

— Nu-l mai iubești pe Sean, a rostit ea. Mare surpriză.

— Nu e legat de el. Sau poate că este... Puțin. Ascultă. Am dispărut. Îmi înscenez moartea, ca să luăm banii de pe asigurare.

— E foarte Lana Turner și Fred MacMurray, a spus Evelyn. Îmi place.

Nimeni altcineva n-ar fi zis asta. Nici Sean și, cu siguranță, nici Stephanie. Poate că Nicky avea să spună într-o zi. Peste mulți ani. Evelyn a adăugat:

— Ești total nebună. Dar stai, stai puțin. Cred că pricep. Îmi pică fisa... Îți este de ajutor dacă mor. Te poți prefăce că ai murit. Este o situație în care ambele părți au de câștigat. Amândouă câștigăm. Nu-i așa?

— Cum poate să-ți treacă prin minte așa ceva?

Era singura persoană care mă cunoștea.

— Pentru că știu ce gândești. A râs. Îmi place că aș muri pentru tine.

— Nu-i adevărat, am spus eu.

— Glumesc, a zis Evelyn. Oare de ce tu ai fost mereu considerată cea care avea simțul umorului? Asta-i grozav. Perfect. Amândouă obținem ce dorim. Poate pentru prima dată.

— Știi că 50% din gemeni mor în primii ani de la moartea celuilalt? am rostit eu.

— Știi asta, a spus ea. Am citit asta împreună pe internet, când stăteam în cămin, la facultate. Și îmi pare rău. Tu vei supraviețui. Una din noi e suficientă.

— Te-am găsit întotdeauna, am zis eu. Mereu am încercat să te ajut. Ai putea găsi un grup potrivit și ți-ai putea reveni și...

— Să te fut! Vrei să te revanșezi. Pentru că m-ai sufocat mereu. Încă de dinainte să ne naștem.

— Dumnezeu, vorbești ca mama! Dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat înainte să ne naștem?

— Nu face pe proasta, a zis Evelyn.

S-a așternut tăcerea. Evelyn a vrut să mai spună ceva. Și-a îndoit încheieturile și și-a ridicat palmele de parcă ar fi vrut să respingă ceva, apoi s-a înclinat puțin spre spate. Era un semnal pe care îl stabiliserăm în copilărie. Ne puteam trimite SOS-uri de la distanță. Salvează-mă de acest părinte, de acest oaspete, de acest tip.

— Dacă aș avea un cancer oribil sau o groaznică scleroză laterală amiotrofică și ți-aș fi cerut să mă ajuți să mor, sunt convinsă că m-ai fi ajutat. Ei bine, durerea e la fel de cumplită. Doar că boala nu se vede la RMN.

— în regulă. Destul. M-am săturat. Îmi promiți că nu faci nicio nebunie în noaptea asta?

— O nebunie? a rostit ea. N-o să mă înec, dacă la asta te referi.

— Te iubesc, am spus eu. Dar trebuie să dorm.

Am împins-o pe Evelyn și m-am urcat în pat lângă ea. Mirosea puțin a grajd și puțin a cum mirosise în copilărie.

N-am dormit. Sau poate că am dormit puțin. Mă tot trezeam și îmi puneam mâna pe pieptul ei, așa cum îmi puneam mâna pe pieptul lui Nicky când era bebeluș, pentru a mă asigura că respiră.

Îmi era dor de copilul meu. Dacă Evelyn ar fi avut un copil, n-ar fi vorbit în felul acesta. Totuși, multe mame se sinucid.

Evelyn sforăia ușurel, un sforăit semipașnic, îmbibat cu alcool. Respirația îi era regulată și superficială, întreruptă ocazional de sughituri.

Ani de zile, sentimentele față de sora mea fuseseră umbrite de groază. Parcă mă pregătisem făcând repetiții nesfârșite. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la copilăria noastră și la ce-mi spusese legat de faptul că aş ajuta-o dacă ar avea o boală fatală. Am încercat să nu mă gândesc că moartea ei era ceea ce ne trebuia mie și lui Sean pentru a duce la bun sfârșit planul nostru nebunesc.

Când m-am trezit, era dimineață. Am avut nevoie de câteva clipe pentru a-mi aminti unde eram. Am întins mâna în căutarea lui Evelyn. Am atins doar patul. Nu era acolo.

Am dat fuga în bucătărie. Evelyn era trează și ședea în living, ronțâind o bezea. Mi-a spus:

— Ai habar cât de tare sforăi? Tu ai fost mereu cea mai gălăgioasă. În regulă, am vești bune și vești proaste. Ciudat este că sunt și așa, și așa. Vestea bună: m-am răzgândit. Am decis să trăiesc. Vestea proastă: m-am răzgândit și am decis să trăiesc.

Prima mea reacție a fost de bucurie pură. Sora mea avea să trăiască! O puteam interna la dezintoxicare, într-o clinică cu adevărat bună de data aceasta. Puteam repara lucrurile astfel încât să rămână reparate, îi voi face cunoștință cu Sean și cu Nicky. Ea e cumnata ta. Ea e mătușa ta.

— Sunt atât de bucuroasă!

Am îmbrățișat-o. M-a strâns în brațe mai mult decât am strâns-o eu.

Și atunci, am avut un sentiment pe care încă nu mi-l pot explica. Aproape că a fost dezamăgire. Aproape că m-am simțit înșelată. Nicky este cel mai supărat, aproape de o criză de furie, atunci când se așteaptă să se întâmple ceva, când a plănuit totul în minte, și-a imaginat întregul scenariu, practic l-a trăit, iar apoi nu se întâmplă.

Cam așa m-am simțit eu legat de moartea surorii mele. Îmi imaginasem toată treaba, ce aş face, ce aş spune, ce aş simți. Totul îmi era clar.

Iar acum, nu avea să se mai întâmple.

N-ar fi trebuit să-i zic despre planul de fraudare a companiei de asigurări. Dar, la urma urmelor, eram surori. Era posibil să facă asta doar pentru a-și bate joc de mine, pentru că putea. Știa cum s-o facă. Era sora mea.

— Am o sugestie, am spus eu.

— Ca întotdeauna, a rostit ea.

A fost ca și cum aş fi auzit pe altcineva vorbind. Cineva care dorea ce doream eu, dar care nu se temea s-o spună. Acea persoană a zis:

— Hai să tragem un ultim chef înainte de a deveni abstinente pentru totdeauna. Noi două. Ca două surori. Ca pe vremuri.

Evelyn m-a privit întrebătoare. Tot o iubeam, dar dintele lipsă o urâtea, iar dacă trăia, trebuia să repar și asta.

— Pentru ultima oară, am rostit eu. Hai să ne facem praf! Să alungăm demonul ăla din noi o dată pentru totdeauna.

— O sugestie interesantă, a spus sora mea.

Crezând că sora mea mă chema pentru a o alina în ultimele ei ore, în loc să descopere un motiv pentru a trăi (parțial, datorită mie), cumpărasem trei sticle cu mescal de calitate.

Am găsit două păhărele dantelate cu pânze de păianjen și pătate cu excremente de șoareci. Nu mă gândisem la asta cu o seară în urmă, dar m-a frapat faptul că – la fel ca vara trecută, când venisem aici cu Sean – apa curgea la robinet și aveam curent electric. Oare mama – adică, Bernice – plătitse facturile, și angajase pe cineva care să aibă grijă ca țevile să nu înghețe? Am spălat paharele, apoi i-am spus lui Evelyn:

— Hai să stăm la masa din bucătărie.

Bucătăria era plină de fantome. Am avut dreptate să cred că acea cabană era bântuită. Buna și bunicul, tata și mama erau cu toții în bucătărie, privindu-ne pe Evelyn și pe mine umplând păhărelele și bând la ora opt dimineața. Dacă asta nu era o purtare urâtă, nu știu care ar fi fost. Evelyn a fost atât de fericită să pună mâna pe un pahar cu ceva, orice, încât probabil nu a remarcat că eu îmi turnam doar foarte puțin. Sau poate că a gândit ca o geamănă: „Mai puțin pentru ea, mai mult pentru mine!”

După patru sau cinci păhărele, Evelyn a spus:

— Ai vreo amintire de dinainte să ne fi născut?

Și așa, am știut că era pe cale să se îmbete. Cam de fiecare dată când se îmbăta, mă întreba asta. Uita că mă mai întrebuse.

I-am spus că nu. Ea a zis că își amintea cum fusese lovită.

— Ups! A scos un sunet ca un scârțâit de cauciucuri. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut.

— Ce fel de pastile ai? am întrebat-o eu.

— Galbene, portocalii și albe, a răspuns ea.

— Hai să luăm una, am spus. Doar una. Atât. Nu mai multe.

— Îmi forțezi mâna, a zis ea. Doctore, nu e vina mea! Sora mea geamănă m-a pus.

Am urmat-o în dormitor. Deja se cam clătina și se poticnea în mers. A ezitat în fața flacoanelor cu pastile de pe scrin ca un farmacist sau ca un barman cu ambiții de mixolog. În cele din urmă, s-a decis și a scos două pastile gălbui, dându-mi mie una, iar ea păstrând-o pe cealaltă.

— O s-o iau peste un minut, am spus eu.

— Eu o iau acum, a zis ea. Dacă n-ai nimic împotriva.

— Ia-o, am rostit eu.

— De fapt, cred că o să iau aceste „Mother's Little Helper”¹⁴ în bucătărie. Ca să nu ne tot trambalăm de colo colo, tocindu-ne pingecele.

Evelyn a luat flacoanele cu pastile. Aș fi putut s-o opresc, dar n-am făcut-o. Iar în cele din urmă, asta-i tot ce contează: n-am ucis-o, dar nici n-am oprit-o.

Evelyn a aliniat flacoanele pe masa din bucătărie și a spus:

— Chiar n-ar trebui să fac asta. A rămas tăcută o vreme, ca și cum ar fi vrut să-i lase răgaz acelui gând să-i străbată mintea, iar apoi să dispară. N-ar trebui să iau medicamentele astea.

A deschis capacul primei sticlute și a scos o pastilă bleu, în formă de inimioară.

Sora mea s-a amețit tot mai tare, devenind chiar sentimentală. După o vreme, am avut impresia că, de fapt, nu vorbea cu mine. Trăncănea aiurea, așteptând să treacă timpul. Era deja pe calea ei.

— Care-i prima ta amintire? a întrebat ea. A mea este o față de pernă cu cai.

— Tapetul, am spus eu. Ananașii de pe tapetul de lângă țarcul nostru.

— Dar despre mine? a rostit sora mea. De mine ce-ți amintești?

— Îmi amintesc că primul cuvânt rostit de tine a fost numele meu.

— Tipic, a spus ea. Și-a umplut din nou paharul și a mai luat o pastilă. Mi-a zis: Am o toleranță destul de mare.

— Și eu aveam, am zis eu. După cum știi.

— Bravo ție! a rostit sora mea ridicând puțin paharul a toastare, cu un mic zvâcnet furios al capului, pe care îl moștenise de la mama. În cinstea surorii mele, care se îmbată ușor!

— Te iubesc, am spus eu.

Trebuia să mă asigur că pricepe asta, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ea nu mi-a zis că mă iubește. A închis ochii. A șezut acolo, la masa din bucătărie, vreme îndelungată cu ochii închiși. Apoi a spus:

— Pot să mă răzgândesc din nou? De fapt, vreau să mor.

Aș fi putut să-i zic: „Este efectul alcoolului și al pastilelor. Așteaptă până te trezești”. Oare m-ar fi crezut? În schimb, i-am spus:

¹⁴ „Micul ajutor al mamei”, pastilele la care se face referire în cântecul cu același nume al formației Rolling Stones (n.tr.).

— Uneori trebuie să faci cum îți dictează inima. Tu știi cum e cel mai bine pentru tine. Fă cum simți că este mai bine. Nu-ți face griji în privința mea. Îmi va fi dor de tine, dar voi supraviețui.

Chipul mic și palid al surorii mele s-a albit și mai mult. S-a holbat la mine. Chiar îi dădeam voie? Chiar doream ca ea să moară? Nu-i spuneam să trăiască. Nu mă ofeream s-o protejez.

Și-a îngropat fața în mâini. Apoi, s-a răsucit, a privit spre verandă și a spus:

— Știi ceva? Cred că mă voi duce să înot puțin... Apa rece mă va trezi... Mă întorc în cinci minute.

— Nu te duce, am rostit eu.

— Nu-ți face griji, a zis sora mea.

Ar fi trebuit s-o opresc cu forța să iasă din încăpere?

Am vrut să cred că șocul provocat de apa rece o va trezi, făcând-o să realizeze că nu dorea să moară. Avea să se întoarcă înăuntru și să-mi ceară s-o ajut. Eu aveam s-o învelesc în prosoape, s-o strâng la piept și să o luăm de la capăt. Era vremea s-o duc undeva unde puteau să-i golească stomacul. Tot ce trebuia să fac era s-o îmbrac cu niște haine uscate și s-o bag în mașină.

Voi lăsa baltă banii de pe asigurare. Aș duce o viață mai bună. I-aș cere surorii mele să locuiască la noi. Ea și Nicky s-ar îndrăgi unul pe altul. Sean s-ar obișnui cu asta. I-aș face rost de o slujbă la Dennis Nylon. Ne-am duce împreună la serviciu. Dennis ar putea fi sponsorul ei. I-ar fi plăcut teribil cât de dementă era povestea asta.

Evelyn a luat o altă pastilă și a băut un alt pahar.

S-a ridicat și s-a clătinat puțin înainte de a se îndrepta spre ușă.

— Stai! am spus eu. Vreau să-ți dăruiesc ceva.

Mi-am scos inelul cu safir și diamante al mamei lui Sean și i l-am pus pe deget. Mâna îi era umflată din cauza băuturii, așa că a trebuit să-l forțez.

— Au! a exclamat ea. Ce-i asta?

— Vreau să ți-l dau ție.

Ce voiam cu adevărat era să-l găsească cineva. Mai târziu. Și Evelyn a știut asta. Ne-am citit gândurile până la sfârșit. Până în ultima clipă.

— Superb, a rostit ea. Mulțumesc.

— Ai grijă, am rostit eu când sora mea s-a dus să moară, iar eu n-am oprit-o.

Chiar am crezut că se va întoarce. Sau poate am crezut pe jumătate. Sau am vrut să cred. Mi se făcuse somn. Băusem mai mult decât intenționasem, prefăcându-mă că țin pasul cu ea. Noaptea, abia dacă dormisem. Nu mâncasem. Îmi pierdusem obișnuința. Uitasem de vechile obiceiuri proaste.

M-am întins pe canapea și n-am mai știut de mine o jumătate de oră.

Când m-am trezit, am ieșit afară și am căutat-o pe Evelyn. Am alergat pe malul apei. Am strigat-o. Nu era nimeni în preajmă. N-am avut ce să fac.

M-am întors în cabană. Am luat două dintre pastilele surorii mele cu mescal și am dormit treizeci și șase de ore.

M-am trezit cu mintea limpede, știind că îmi ucisese sora, totuși încercând să mă conving că n-o făcusem. Ea a vrut să moară. S-o forțez să trăiască ar fi fost egoist. Poate că, pentru prima dată, o ajutasem cu adevărat să capete ce-și dorește.

•

Spaima de a sta singură în cabană dispăruse – poate pentru că cel mai rău lucru se întâmplase. Am fost bucuroasă pentru timpul pe care l-am putut petrece singură acolo, timp în care m-am putut obișnui cu ideea morții lui Evelyn. Timp în care mi-am amintit viețile noastre. Timp în care m-am gândit cine eram eu, cine fusese ea și cine eram eu fără ea. Ar fi trebuit să sun imediat la poliție, dar mi-am spus că sora mea n-ar fi dorit asta. Ar fi vrut să rămân la cabană, să-mi limpezesc gândurile și să las să treacă o vreme.

Am trăit cu sandvișuri din pâine albă cu salam de Bologna și maioneză. Dieta unui copil de zece ani. Pe Nicky nu l-aș lăsa să mănânce doar asta, însă cu doar asta doream. În timp ce mâncam, voiam să mă prefac că Evelyn și cu mine aveam zece ani și ne petreceam vara la casa de pe malul lacului.

Mă plimbam prin cabană. Îmi era frică să mă duc pe malul lacului, îmi era frică de ce-aș fi putut vedea. Seara devreme, mă prăbușeam epuizată pe pat și dormeam până dimineața. Cât trăisem cu Sean și avusesem grijă de Nicky și lucrasem pentru Dennis, fusesem un fel de insomniacă, dar acum adormeam imediat.

A trecut o săptămână, apoi alta. Am pierdut noțiunea timpului.

Am făcut curat în cabană, îndepărtând pentru ultima dată mizeria lăsată de Evelyn. De fapt, o parte din ea. Am lăsat pastilele și sticlele cu băutură. Am lăsat în pădure mașina închiriată, m-am întors pe jos la cabană și am plecat cu mașina mamei.

M-am dus în munții Adirondack și am stat acolo o vreme.

Poate că acela nu a fost cel mai bun loc pentru mine. Nu aveam destule de făcut. Voiam să dorm în patul meu. Mă gândeam întruna la Nicky. Tânjeam să-i aud vocea, frumoasele conversații prostuțe. Doream să simt mirosul de lapte al părului său. Voiam să mă plimb pe stradă ținându-l de mână. Doream să-i văd fețișoara când mă zărea așteptându-l după ore. În scurt timp, mi s-a făcut dor de el atât de tare, încât am simțit că o iau razna. Și m-a apucat și durerea, de parcă Nicky, nu sora mea murise.

Am plecat din munți și m-am dus la Danbury, care părea un loc sigur, ca un oraș în care nimeni nu cunoaște pe nimeni. M-am cazat la un motel. Atunci, m-am reconectat cu lumea. Atunci, am intrat pe internet și am aflat că Stephanie se combinase cu soțul meu.

Respectasem dorința de a muri a surorii mele. Dar acum mă întrebam dacă nu m-aș fi străduit mai mult s-o opresc știind că Sean era un molău și un trădător și că planul nostru era o glumă. El trăia cu Stephanie. Iar eu eram singură.

Și acum, Stephanie îmi hărțuia mama, implicându-i pe toți cunoscuții mei în planul ei bolnav de a deveni eu. Ce a scris Stephanie pe blogul ei este ce a văzut când a stat pe canapeaua roz cu dungi albe și s-a uitat la pozele de când eram copil pe care i le-a arătat mama.

M-a văzut pe mine. În dublu exemplar. Emily la pătrat.

Mare surpriză: aveam o soră geamănă!

Îmi imaginez consternarea ei în fața acestei încălcări atroce a credinței sale că faptul de a fi cele mai bune prietene însemna să ne spunem totul. Cum de putusem uita să-i menționez acest detaliu despre mine?

Sean credea că eram moartă. Însă asta însemna că nu crezuse ce-i spusese când ne luaserăm rămas-bun la aeroport. Trebuia să vorbesc cu Sean, să-l văd, să aflu ce era în mintea lui. Dacă mintea lui era partea din trupul său care decisese să se culce cu Stephanie.

Am mai sunat-o pe Stephanie o dată. Ca de obicei, am așteptat până când a rămas singură. I-am zis:

— Dacă îi spui lui Sean ce ai aflat de la mama, te ucid. Vă ucid și pe tine, și pe Miles. Sau poate că-l ucid doar pe Miles, iar pe tine te las să trăiești.

— Jur că n-o să-i zic. Părea îngrozită. Îți jur!

Atât de proastă era Stephanie. Deși știa cât de des o mințisem, tot mă credea.

*

Sean și cu mine stabiliserăm un cod pe care să-l folosim în caz de urgență. I-am trimis un mesaj cu acele cuvinte, iar el mi-a răspuns.

Cuvintele erau „Ochiul care ucide”.

I-am spus să ne întâlnim la cină într-un restaurant unde ne duceam la începutul relației noastre, un restaurant italianesc din Greenwich Village unde plăteai ca să ai un spațiu mare până la mesele vecine. Nu te duceai acolo pentru mâncare, ci pentru a avea liniște. Oamenii mergeau acolo ca să discute afaceri, ca să se logodească și ca să se despartă.

Sean era acolo când am sosit. N-am fost sigură cum mă voi simți când aveam să-l revăd. Acum știam. Avea un chip deschis, stupid. Am simțit

enervare, apoi furie. Iubirea pe care i-o purtasem era moartă – mai rece decât sora mea.

Când Sean m-a văzut intrând în restaurant, parcă ar fi văzut o fantomă. Cine crezuse că i-a trimis mesajul? Fantoma mea?

S-a ridicat de parcă ar fi vrut să mă îmbrățișeze.

— Nu te ridica, i-am zis eu.

M-am așezat. M-am bucurat că aranjamentul floral îl ascundea pe jumătate pe soțul meu. Nu mă puteam uita la el. Îmi venea să-l înjunghii cu un cuțit de friptură. Nu omorâsem pe cine trebuia. Mi-am spus: „Ai răbdare. Ascultă ce are de spus. Nu știi ce gândește”.

— Am crezut că ai murit, a zis el. Am crezut că ai murit cu adevărat.

— Se pare că te-ai înșelat, am rostit eu cu răceală. Ce anume n-ai înțeles când ți-am spus să nu crezi că am murit?

— Dar cadavrul? a zis Sean. Inelul?

— Nu e nevoie să cunoști detaliile, am rostit eu. E mai bine să nu le știi. Probabil că i le-ai spune lui Stephanie. Am deslușit furia din vocea mea. Era o greșeală. Trebuia să rămân calmă, să par calmă. I-am citit blogul, am continuat eu. Scrie despre căminul vostru fericit. Idiotule!

— Stephanie nu înseamnă nimic pentru mine.

Oare se auzea ce spune? Nu-și dădea seama că sunase ca o replică dintr-o telenovelă proastă?

— Dovedește! am rostit eu.

— Cum? a întrebat el părând chiar mai alarmat decât atunci când dăduse cu ochii de mine.

— Frânge-i inima. Torturează-o. Ucide-o.

Nu-i sugeram s-o omoare pe Stephanie. O uram, dar moartea ei nu mi-ar fi fost de folos. Doream doar să-l văd cum reacționează.

El a spus:

— Haide, Emily! Fii rezonabilă. A fost bună cu Nicky. Ne-a ajutat. Lui Nicky îi place ca ea să fie în casă. Și ai avut dreptate. Este o bonă perfectă. Vom scăpa de ea de îndată ce primim banii.

Îmi zicea mie să fiu rezonabilă?

Faptul că am dorit să-l văd fusese o greșeală uriașă. Simțeam nevoia să plec, totuși i-am spus:

— Ar trebui să mâncăm.

Îmi era foame. După aceea, trebuia să conduc până în Danbury.

Sean a comandat cotlet de vițel bine făcut. Nu m-am putut abține să nu mă uit urât la bucata de carne carbonizată, cu miros de crematoriu. Stephanie îi gătea mâncarea așa cum îi plăcea lui. Mi s-a făcut greață de furie și de zgust.

Eu am comandat paste, ceva ușor. N-am avut suficientă încredere în mine pentru a pune mâna pe un cuțit.

— Haide, Em! a rostit Sean.

El nu-mi spunea niciodată „Em”. Îi zisesem să nu mă numească niciodată astfel. Acela era numele cu care mi se adresa Evelyn. Iar acum, sora mea era moartă. Și acest idiot – soțul meu – nici măcar nu știa că avusesem o soră. Stephanie știa, dar eram destul de sigură că o speriasem suficient de tare pentru a păstra secretul existenței lui Evelyn.

El a spus:

— Planul nostru a rămas în picioare... Am putea să-l ducem până la capăt... vom primi banii în curând...

Chiar în timp ce rostea cuvintele, mi-am dat seama că nu doream banii dacă asta însemna să-mi petrec restul vieții cu Sean. Nu merita. I-am zis:

— Să o fuți pe Stephanie nu a făcut parte din planul nostru.

— O să-i spun să plece. O să-i zic că nu merge. Noi doi vom fi din nou împreună, iar lucrurile vor fi ca înainte, noi doi și Nicky...

— Nu mai poate fi cum a fost, am rostit eu. Te-ai asigurat tu de asta.

— Dar am fost atât de fericiți, a spus Sean.

— Chiar am fost?

Sora mea era moartă. Și, cu toate că rațiunea îmi zicea că Sean nu era vinovat pentru moartea lui Evelyn, eu nu mă puteam împiedica să simt că el era de vină. I-am spus:

— N-o să te iert niciodată pentru asta. Vei regreta amarnic.

— E o amenințare? a întrebat Sean.

— Posibil, am răspuns eu. Și apropo de asta, să nu îndrăznești să-i zici lui Stephanie că trăiesc, că m-ai văzut. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca voi doi să vorbiți despre mine și să încercați să ghiciți ce intenții am. Tu și Stephanie laolaltă nu sunteți suficient de deștepți.

M-am ridicat și am ieșit.

Îl uram mai mult decât o uram pe Stephanie. În ciuda faptului că se mândrea cu secretele ei întunecate și cu blogul ei stupid, Stephanie era o creatură atât de simplă încât n-o puteam învinovăți pentru ce se întâmplase. Îmi amintea de un cocker care înota împotriva curentului. Sau de un copil nu foarte deștept, care dorea să-și facă prieteni și să aibă în jur oameni asemenea lui.

Sean era diferit. Era singurul om, cu excepția surorii mele gemene, pe care îl lăsasem să se apropie chiar și puțin de mine. Singura persoană în care avusesem încredere. Cu excepția lui Nicky.

Sean mă trădase. Vorbisem serios când i-am spus că va regreta.

PARTEA A TREIA

33.

SEAN

Mă temeam de soția mea. Nu era ceva ce un bărbat care lucra în domeniul meu sau în orice alt domeniu – de fapt oricare alt bărbat – să fi recunoscut. Știam că Emily era aducătoare de necazuri. Făcea parte din farmecul ei. Ce faci când, la a treia întâlnire, o femeie te invită să veдеți *Ochiul care ucide*? Ce gândești când, după cinci ani de căsnicie, tot nu te lasă să-i cunoști mama? Când nu i-ai văzut nici măcar o fotografie din copilărie, când refuză să-ți zică altceva despre copilăria ei decât că mama ei bea și obișnuia să-i spună că e proastă?

Te supui, renunți. Cedezi ceva. Îți pierzi puterea și nu ți-o mai recapeți. Samson și Dalila, David și Batșeba. Biblia e plină de asemenea povești. Ce nu se spune în Biblie este că sexul era grozav.

M-am îndrăgostit de Emily și am luat-o de soție fără să știu prea multe despre ea. Mi-am făcut iluzii în privința ei. Plânse în fața mulțimii la evenimentul caritabil al lui Dennis Nylon. Mi-a fost greu să cred că persoana care plânse gândindu-se la femeile care nu aveau apă potabilă era aceeași persoană care furase inelul mamei. Mult mai târziu, Emily mi-a mărturisit că nu plânse pentru sărmanele femei, ci pentru că avusese de-a face cu prea multe dezastre la acea petrecere caritabilă și că o aștepta o altă criză inevitabilă a lui Dennis. Frumoasa femeie care plânse de milă nu a existat niciodată.

Ar fi trebuit s-o părăsesc de îndată ce avionul cu care ne-am întors din Marea Britanie a aterizat. Căsnicia noastră era la început, abia reveneam din luna de miere. Am fi putut cere anularea căsătoriei. Ar fi trebuit să țin cont de ce-am văzut când i-am spus că va trebui să-i înapoiem mamei inelul, iar Emily m-a amenințat că-mi va distruge viața. Ar fi trebuit să-i zic că făcusem o greșală. În schimb, am făcut sex în toaleta avionului, iar cu asta, înțelegerea a fost parafată. Eram al ei. O iubeam. Îi iubeam sălbăticia, hotărârea, firea rebelă. Era o parte din ce mă fascina, din ce nu voiam să pierd.

Nimic n-o oprea să obțină ce dorea. Iar eu presupun că am devenit dependent de acea tulburare pe care o simțeam ori de câte ori cedam și eram de acord cu ce spunea ea.

Când am aflat că era însărcinată, am fost încântat. Dar nu mi-am putut alunga teama superstițioasă că era posibil să fie ceva în neregulă – dacă nu fizic, atunci psihic – cu un copil conceput în toaleta de la clasa întâi a unui avion aparținând companiei Virgin Atlantic.

Nicky a fost perfect. Dar Emily aproape că a murit la naștere. Nu știu dacă ea știe asta. Medicii n-au spus foarte multe, nu direct. Dar mi-am dat seama după expresiile de pe fețele lor când au intrat în salonul unde ea era în travaliu, încăpere decorată ca un living confortabil, de parcă asta i-ar fi putut ușura durerea.

După aceea, ceva s-a schimbat în ea. Îl adora pe Nicky, dar de mine s-a distanțat. A fost ca și cum se îndrăgostise de copil și se dezdrăgostise de soț (admițând că fusese vreodată îndrăgostită de el). Îi auzisem pe tipii de la birou vorbind de lucruri similare, văitându-se în special din pricina lipsei sexului după nașterea copilului. Dar cu Emily era altfel. Încă făceam sex, sex de calitate. Altceva lipsea – căldura, afecțiunea, respectul.

Eram întotdeauna puțin surprins când mă întorceam de la serviciu și încă o mai găseam acasă. Poate că a rămas cu mine fiindcă eram tatăl lui Nicky. Deși nu părea că aș fi avut cine știe ce aport genetic. Semăna mult cu ea, avea frumusețea lui Emily. Dar semăna și cum mine într-o anumită privință – era mai cumsecade decât Emily. Îl iubeam. Toți trei formam o familie, o mică familie. Aș fi făcut orice pentru a o proteja, pentru a avea o viață mai bună. Orice ar fi dorit Emily.

Mi-am spus că-mi plăcea faptul că nu era una dintre acele femei care trăncănesc întruna despre sentimentele lor și vor să știe totul despre ale tale. Mă lăsa să am gânduri personale. Însă Emily avea ceva... prea personal, aș spune. Chiar și în zilele cu adevărat bune, când nu eram la serviciu și plecam toți trei cu mașina să ne distrăm undeva, dacă îi aruncam o privire, vedeam o neliniște în ochii ei, ceva mai rău decât neliniștea – panica unei păsări captive într-o casă. Ceea ce nu-i chiar expresia pe care vor s-o vadă bărbații la soțiile lor.

Când ne-am cunoscut, eu trecusem de la gașca de puști șmecheri din universitate la cea a colegilor de pe Wall Street, care în niciun caz nu erau puști șmecheri, deși credeau că sunt. Eram căsătorit cu cea mai frumoasă, cea mai tare fată. Ea mă provoca mereu, asumându-și riscuri, invitându-mă să fiu partenerul ei de infracțiuni.

Mă temeam să nu accept, să mă opun ideilor sălbatice ale lui Emily. Iar toate astea au dus la absurda fraudare a companiei de asigurări. N-am

crezut o clipă că ar funcționa. Sunt o persoană practică. Sunt ancorat în realitate și am o slujbă importantă pe Wall Street. Dar am lăsat-o să mă convingă fiindcă m-ar fi considerat un laș dacă aș fi evidențiat lipsurile evidente ale planului ei. I-am spus că două milioane de dolari nu meritau riscul. Câștigam o mulțime de bani. Puteam cere o mărire de salariu. Însă ea tot insista că nu era vorba de bani. Era vorba de a se simți plină de viață. Și Dumnezeu știe că îmi doream ca soția mea să se simtă plină de viață.

Trebuia să fie foarte simplu. Foarte inteligent. Ea avea să-și însceneze o moarte accidentală. Nu i-am pus întrebări legate de partea aceasta, iar ea a apreciat că n-am făcut-o. Puteam cere banii de pe asigurarea de viață încheiată la compania mea, iar după ce primeam marea sumă, eu, Emily și Nicky urma să ne întâlnim într-un paradis european și să trăim fără griji câțiva ani. După aceea, vedeam ce aveam de făcut.

Mi-am dorit să cred că planul va funcționa. Dar n-a fost așa. Un lucru știam cu certitudine – căsnicia noastră n-avea să dureze dacă refuzam. Emily mă șantaja, deși niciodată noi n-am numit asta șantaj. Avea un mod înnebunitor de a face să pară că cedarea la șantaj era consens de fapt.

Ea n-ar fi trebuit să moară. Am fost luat prin surprindere. Nu puteam înțelege cum de se întâmplase așa ceva. Ea îmi spusese să nu cred că era moartă, însă testul ADN a fost convingător. Și alte planuri, mai bune decât ale noastre, eșuaseră dezastruos.

Un lucru pe care totuși l-a zis despre ea a fost că avusese o mică problemă cu drogurile când fusese foarte tânără. Mi-a spus că își făcuse tatuajul de la încheietură pentru a-și aminti cât de rău fusese când se drogase. Și că, după aceea, nu mai consumase.

N-am crezut nici măcar o clipă că Emily a vrut să se sinucidă. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe Nicky fără mamă. Eram sigur că a fost un accident. Se drogase, băuse câteva pahărele și se dusesse să înoate – și se înecase. Purta inelul mamei. Mențiunea din raportul autopsiei că ficatul îi era afectat și existența dovezilor consumului îndelungat de droguri nu aveau absolut niciun sens. Probabil că încurcaseră ceva. Medicii greșesc tot timpul. Operează alt pacient, scot rinichiul care nu trebuie. Am jelit-o pe Emily. Am fost năuc de durere. Sau, mai exact, am oscilat între năuceală și durere sfâșietoare. Dar a trebuit să rămân puternic pentru Nicky, cu toate că, în fiecare dimineață, îmi era înfiorător de greu să mă ridic din pat. La început, n-am vrut să mai trăiesc. Mă învinovățeam că îmi susținusem soția în jocul ei lacom, imposibil, ilegal și prostesc.

•

Am crezut – am crezut cu toată sinceritatea – că soția mea era moartă. Poate că existau niște greșeli în raportul autopsiei, dar a trebuit să cred dovezile certe – ADN-ul soției și inelul mamei.

Acela a fost singurul motiv pentru care mi-am îngăduit să mă apropii de Stephanie. N-aș fi făcut niciodată asta dacă aș fi crezut că Emily trăia.

Stephanie face tot ce vreau și, în orice caz, nu mă sperie niciodată. Nu mă provoacă. Stephanie pune muzica preferată de mine. Prepară mâncarea așa cum îmi place, fără tachinările amicale ale lui Emily, care abia își ascundea disprețul că englezul carnivor își prefera hălcile de carne bine făcute.

N-o iubesc pe Stephanie. N-am iubit-o niciodată și nici n-o voi iubi. Dar nu mă deranjează s-o am în preajmă. De fiecare dată când mă întorc acasă, știu cum se va purta. Nu-mi pune prea multe întrebări, nu este niciodată distantă. Trăiește pentru a ne face pe plac lui Miles, mie și lui Nicky. Și în pat este dornică să-mi facă pe plac, la fel ca în toate celelalte privințe.

Traiul cu ea m-a ajutat să rămân calm în vreme ce descopeream părțile negative ale planului lui Emily: unu – nefericirea lui Nicky; doi – interogatoriile poliției; trei – suspiciunile lui Stephanie.

Și desigur, partea cea mai rea: moartea lui Emily.

Stephanie are dreptate să fie suspicioasă. Ea este ceea ce Emily spunea că jucătorii de poker numesc „pește”. Stephanie face mereu referiri mai mult sau mai puțin voalate la lucrurile întunecate din trecutul ei, zicând că vrea să fie o persoană mai mult decât bună pentru a compensa ce făcuse mai demult. O persoană mai mult decât bună? Ce înseamnă asta de fapt? Când spune astfel de lucruri, am sentimentul că nu-i sunt loial lui Emily, fiindcă nu-mi dau ochii peste cap suficient de evident ca Stephanie să remarce.

Habar n-are că știu că fratele ei a fost tatăl lui Miles. Și ce dacă știu? Ce-mi pasă? Își imaginează că secretul ei o plasează în centrul întunecat al lumii. Însă, în realitate, ea este singura căreia îi pasă.

Ea și nevastă-mea sunt amândouă nebune. Chiar ar fi putut să fie prietene dacă Emily n-ar fi căutat o fraieră și dacă ar fi fost capabilă de o prietenie.

Nici măcar o clipă nu mi-am imaginat că Stephanie și cu mine vom ajunge să locuim împreună. Dar ea a fost cumsecade și îndatoritoare în perioada în care eu făceam eforturi să-mi revin după moartea soției, care, după cum s-a dovedit, de fapt nu era moartă.

Eram la biroul de la serviciu când am primit mesajul: OCHIUL CARE UCIDE.

Am închis ochii, iar apoi i-am deschis. Cele trei cuvinte erau în continuare pe ecran. Trei cuvinte care păreau prea primejdioase, prea explozive pentru a le citi la birou. Am băgat telefonul în buzunar și am coborât cu liftul. Fumătorii din biroul meu stăteau – după cum scria pe plăcuța de atenționare

– la cel puțin opt metri de ușă. Le-am făcut cu mâna și m-am dus repede după colț. Aveam nevoie de intimitate. Aveam nevoie de aer. Am deschis din nou mesajul.

Cele trei cuvinte erau în continuare acolo. Nu era posibil. Pur și simplu, nu era posibil. Fie soția mea trăia, fie cineva îi găsise telefonul. Telefonul adevărat.

I-am răspuns la mesaj: OCHIUL CARE UCIDE.

Am așteptat.

Am primit un alt mesaj: CINĂ?

Tot greșeam tastele în timp ce încercam să-i răspund: UNDE?

DORSODURO.

Era restaurantul unde o cerusem pe Emily de soție.

Soția mea trăia.

•

Dorsoduro a fost alegerea lui Emily.

Am considerat-o o declarație. Un gest romantic. Încă mă iubea. Încă eram împreună. Soț și soție. Lucrurile încă puteau fi rezolvate.

În clipa în care am văzut-o traversând restaurantul și îndreptându-se spre mine, am știut că nu voi iubi niciodată în viața mea pe altcineva. Era atât de strălucitoare, de atrăgătoare, de elegantă. Atât de sexy. Toată lumea a întors capul ca s-o privească. Avea o energie aparte. Ceva se schimba în atmosferă când intra ea într-o încăpere. Singură sau cu oricare bărbat suficient de norocos să fie cu ea. În vreme ce – nu m-am putut abține să nu mă gândesc –, când Stephanie intra undeva, presupuneai că era cu vreun tip jalnic, care întârzia sau care nu reușea să găsească un loc de parcare. Sau poate că tipul avea să-i tragă clapa și să nu vină deloc.

N-am vrut să mă gândesc la Stephanie. Era ultima persoană la care doream să mă gândesc.

S-o văd pe Emily din nou era ca un vis, un frumos vis fericit, visul pe care oricine și-l dorește cel mai mult, visul despre care tânjim atât de mult să se împlinească. Visul în care omul drag care a murit nu este mort cu adevărat.

Emily arăta fantastic. Cum de reușise în tot acest timp să păstreze costumul negru Dennis Nylon în stare perfectă? În orice caz, era mai frumoasă în realitate decât în amintirile mele sau decât era când am sărutat-o de rămas-bun în aeroport. Era ca un ogar de rasă pe lângă cockerul exaltat care era Stephanie. Ca un Mercedes pe lângă Hyundaiul care era Stephanie. Stephanie prepara fripturile cum îmi plăceau mie, dar Emily nu mă plictisise niciodată.

M-am ridicat pentru a o îmbrățișa, dar privirea lui Emily m-a făcut să încremenesc într-o poziție nefirească, pe jumătate ridicat, pe jumătate

șezând. Și am știut de îndată că acesta nu era visul fericit cu persoana iubită revenită la viață. Mi-am dat seama că avea să fie un soi foarte special de coșmar.

— Nu te ridica, a spus Emily.

Chelnerul i-a tras un scaun, apoi am așteptat până când nu a mai fost nimeni prin preajmă care să ne audă.

— Am crezut că ai murit, a fost singurul lucru pe care l-am găsit de spus.

— Evident, te-ai înșelat.

— Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău.

— Nu m-ai crezut, a rostit ea. Nu ai avut încredere în mine.

— Atunci, cine a murit? Al cui era cadavrul? Cine purta inelul mamei?

— Nu-i nevoie să știi, a spus ea. Dacă ți-aș zice, probabil că i-ai spune lui Stephanie.

— Asta-i o lovitură sub centură, Emily. Nu-i cinstit.

— Tu nu citești blogul ei tâmpit? a întrebat soția mea. Vorbește despre familia voastră fericită, înfloritoare, perfect unită și despre faptul că-l consolează pe sărmanul Nicky pentru pierderea tragică a mamei lui.

— Nu i-am citit niciodată blogul. N-am... N-aș...

— Ei bine, ar fi trebuit, a rostit Emily. Cu siguranță, a fost foarte informativ.

— Îmi pare atât de rău! am zis eu. Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare.

— Nu, a rostit Emily. Te rog, nu face asta.

Acela a fost momentul când ar fi trebuit să ne ridicăm și să plecăm. Lucrurile nu puteau s-o ia decât la vale. Totuși am continuat să sper.

Emily a spus că-i este foame. Am comandat mâncare.

I-am zis lui Emily că nu-mi pasă de Stephanie. Nu mi-a păsat niciodată. Era ca o bonă pe care nu trebuia s-o plătim. Și ne fusese de ajutor. Poate că n-ar fi trebuit să spun „de ajutor”.

Emily a avut o mișcare de recul, apoi și-a îndreptat trupul, stând foarte dreaptă. I-am recunoscut clătinarea din cap. Nemilosul și implacabilul ei „nu”. Am încercat să-i zic că ea era singura, că ea fusese mereu singura, că îmi părea rău. A căscat.

Era prea târziu. Eram un prost. Exact cum soția mea mereu gândise în secret, sau nu chiar în secret. A spus că o să regret amarnic.

Amarnic.

Mă amenința. Dar ce putea să facă? Altă întrebare prostească. Emily putea să facă orice. M-a acuzat că am subestimat-o. Dar nici că ar fi putut să se înșele mai tare.

S-a ridicat și a plecat.

Chelnerul s-a apropiat și a rămas lângă mine cât timp am privit-o îndepărtându-se.

— Nici iadul n-are o furie mai mare¹⁵, a spus el. Shakespeare a nimerit-o pe asta.

— Pe mă-ta! l-am înjurat eu. Nu Shakespeare a zis asta.

Chelnerul a ridicat din umeri. Cu ce greșise? Puțin mai târziu, l-a trimis pe un altul cu nota de plată. Am stat și mi-am terminat cotletul de vițel. Era pe jumătate crud și nasol, dar eram lihnit de foame. I-am lăsat chelnerului un bacșiș mare, în loc de scuze. De ce nu, în fond? Doar îmi cerusem scuze toată seara.

Am prins ultimul tren din Grand Central.

M-am dus direct în camera lui Nicky și l-am îmbrățișat, deși dormea. Nu l-am trezit. Nu știu ce-aș fi făcut dacă Stephanie ar fi intrat în cameră și mi-ar fi spus să-mi las fiul să doarmă. Dacă mi-ar fi spus cu acea voce enervantă, dezgustătoare, de Mamă Căpitan, ce am de făcut.

M-am dus în camera mea, m-am întins alături de Stephanie și m-am răsucit cu spatele la ea. Nu puteam s-o ating și nici nu voiam ca ea să mă atingă.

— Ai avut o zi grea?

— N-ai idee, am spus eu.

Nu m-am mișcat până n-am auzit-o pe Stephanie sforăind ușurel și scoțând acel clic cleios din fundul gâtului, care începuse să mă înnebunească.

M-am ridicat și m-am dus să mă întind pe canapeaua din living. Am stat treaz toată noaptea.

•

Cel mai rău aspect al personalității lui Stephanie părea să mi se fi transmis. Anxietatea ei. Paranoia de vită dusă la tăiere. Cine și-ar fi imaginat că așa ceva poate fi contagios?

Nu puteam scăpa de sentimentul că Emily era undeva, în întuneric. Supraveghindu-ne casa. Știa că Stephanie se afla acolo.

Cât timp trecuse de când Stephanie mă întrebase dacă sunt sigur că Emily a murit? Firește că fusesem sigur că a murit. Stephanie zisese că se temea că Emily trăia. Iar eu n-o crezusem.

Nu mai știam pe cine și ce să cred.

•

¹⁵ Replică din piesa *The Mourning Bride*, de William Congreve (1670-1729), originalul fiind: „Raiul n-are stihie mai mare decât iubirea-n ură prefăcută, / Nici iadul furie mai intensă decât cea de femeie disprețuită” (n.tr.).

După aceea, n-am mai dormit. Am încercat inutilele leacuri homeopatice ale lui Stephanie. Ierburi și ceaiuri cu gust cumplit și tot felul de chestii. Nimic n-a funcționat.

Mi-a spus că nu avusesem încredere în ele. Am ignorat-o. Vocea îi devenea și mai iritantă când se simțea ignorată;

Medicul meu mi-a dat niște somnifere, dar m-a avertizat că la doi dintre pacienții lui apăruseră efecte secundare neplăcute, într-unul dintre cazuri fiind vorba de un episod psihotic. I-am zis că, dacă nu dorm, o să am eu o psihoză. Preferam să-mi încerc norocul cu medicamentele.

Când Stephanie m-a întrebat de ce păream nervos, am dat vina pe pastilele de dormit. I-am zis că merita totuși, fiindcă insomnia era mai rea. Nervozitatea era un efect secundar. Unii oameni aveau psihoze.

Nu am pomenit faptul că mă întâlнисem cu Emily. N-am întrebat-o dacă Emily luase legătura cu ea. Să-i spun că soția mea încă trăia mi s-ar fi părut o altă trădare. Când Stephanie sugerase că era posibil ca Emily să fie în viață, crezusem că se amăgea singură. Dar se dovedise că eu fusesem cel care se amăgea.

N-am nicio scuză. Încerc să-mi păstrez cumpătul. Trăiesc cu femeia greșită și sunt amenințat de soția mea. Simt o mare presiune. Nu gândesc limpede.

Asta-i scuza mea. Asta a fost mereu scuza mea. Nu am nicio scuză.

•

Într-o sâmbătă după-amiază, pe aleea noastră a intrat o mașină și a oprit în fața casei. Din ea a coborât un afro-american de vârstă mijlocie, cu pielea deschisă la culoare, care a comparat adresa casei cu cea din hărțile pe care le ținea în mână, iar apoi s-a îndreptat spre ușă. L-am privit de la fereastră. Îmi amintea de cineva...

Blazerul albastru, cămașa albă și papionul negru m-au ajutat să-mi aduc aminte. Îmi amintea de un om pe care îl cunoscusem în copilărie, domnul Reginald Butler. Domnul Butler era pastorul unei biserici locale, un fel de grup religios, poate un soi de cult bun, Manchester Brethren. Enoriașii lui erau cu toții imigranți și localnici de culoare. Venea la ușa mamei – cam cum făcea acest străin acum – în căutare de donații și de haine călduroase pentru iarnă, pe care să le împartă turmei lui. Mama îl invita înăuntru și discutau amical. Asta până când mama a băut ceva mai mult sherry și a spus ceva – n-am aflat niciodată ce anume, iar mama nu mi-a zis – care l-a jignit pe domnul Butler. Iar apoi nu l-am mai văzut niciodată;

Iată-l însă în Connecticut! Am deschis ușa. Evident, nu era domnul Butler. Bărbatul a rostit:

— Domnul Sean Townsend?

Am recunoscut că eu eram.

— Sunt Isaac Prager. De la Allied Insurance Company. Mă ocup de cererea de achitare a sumei care vi se cuvine în urma decesului accidental al soției dumneavoastră. Ceea ce regret profund.

Îi părea rău că Emily murise? Sau îi părea rău că se ocupa de cerere? Sau îi părea rău că trebuia să achite acea sumă? Oare era o coincidență că tocmai aflasem că Emily nu era moartă? Nu avusesem cu adevărat timp și liniște sufletească pentru a mă gândi ce aveam de făcut în continuare. Ar fi trebuit să anunț compania de asigurări imediat după ce m-am întors de la cina cu soția mea presupusă moartă? Era prea dificil de explicat ce se petrecuse, ce nu se petrecuse și ce am crezut că se petrecuse. Și, mai ales, ce plănuiserăm Emily și cu mine să se petreacă. Orice îmi trecea prin minte să-i spun ne-ar fi făcut să părem vinovați, ceea ce bănuiesc că eram. Fusesse mai ușor să-mi bag capul în nisip și să pretind că nu se întâmplase nimic. Și să sper că va fi bine.

Acesta era momentul de care îmi fusese groază, deși, până de curând, nu știusem exact de ce. Acesta era momentul când micul nostru joc devenea real. Poate crezusem că Emily avea să renunțe la mica noastră șaradă înainte de a se ajunge la asta. Nu știu ce-a fost în mintea mea.

Prager a spus:

— Am vrut să vă vizitez la serviciu, dar apoi m-am gândit că s-ar putea să preferați să purtăm această conversație acasă. Am încercat să vă sun aici, dar...

— Îmi pare rău, am zis eu. Rar răspund când nu recunosc numărul.

— Nicio problemă. Înțeleg perfect, a spus Prager. Mulți oameni fac la fel.

Stăteam încă în prag.

— Îmi cer scuze, am rostit eu. Vă rog să intrați și să luați loc.

— Mulțumesc, a zis Prager. Voi încerca să nu vă răpesc prea mult timp. Este doar o formalitate.

O formalitate! Am considerat asta un semn bun. Cu siguranță, dacă ar fi venit pentru a sugera că eu și soția mea puseseam la cale un plan pentru a-i fraudă compania, conversația ar fi durat ceva vreme și n-ar fi fost doar o formalitate.

Mi-am dorit ca Stephanie să nu-și facă apariția, să se ocupe în continuare în bucătărie de activitățile ei de Mamă Căpitan. Dar să-și vadă de treaba ei era peste puterile lui Stephanie. A apărut în prag, îmbrăcată cu blugi, o cămașă veche și niște șosete groase care au foșnit neplăcut când a pășit în living.

Mi-am dorit să fi putut spune: „Domnule Prager, ea este Stephanie, bona noastră”. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi zis asta.

În schimb, am spus ceva aproape la fel de rău:

— Domnule Prager, ea este Stephanie. O prietenă a răposatei mele soții.

— Înțeleg.

Prager a privit-o din cap până-n picioare.

— Mă bucur să vă cunosc.

Și-au strâns mâinile.

— Domnul Prager lucrează pentru compania de asigurări.

— Ce companie de asigurări? a rostit Stephanie.

„Excelent”, am gândit eu. Poate că Stephanie avea IQ-ul puțin mai mare decât crezusem eu.

— Emily și cu mine aveam o asigurare de viață, am zis eu.

— Serios? a rostit Stephanie. N-am știut.

— O poliță de două milioane de dolari, mai exact, a spus domnul Prager.

— A, da, îmi amintesc, a zis Stephanie. Am scris despre asta pe blog.

Se acoperea în caz că domnul Prager i-ar fi citit blogul. Așa cum ar fi trebuit să fac și eu.

Stephanie s-a trântit pe canapea, iar eu m-am așezat lângă ea, nu prea aproape. Canapeaua era enormă. Era destul loc. Prager s-a așezat pe marginea unui fotoliu.

Stephanie i-a oferit cafea, apă, ceai. Domnul Prager a refuzat politicos. A spus:

— După cum sunt sigur că vă dați seama, fiecare e diferit. Oamenii au moduri diferite de a face lucrurile, motive diferite pentru a le face. Foarte rar înțelegem ce face cineva și de ce o face. Dar s-ar putea zice că asta este meseria mea. Să-i înțeleg pe oameni. Așa stau lucrurile.

— Domnule Prager... am început eu.

— A, da, a spus el. Răposata dumneavoastră soție, Emily. Am încercat să mă gândesc cum să formulez asta pentru a fi cât mai puțin dureros. Dar chiar nu se poate face altceva decât să vă spun cât mai simplu posibil.

— Ce să spuneți?

Nu mi-am putut ascunde nerăbdarea.

— Bine, a rostit domnul Prager. Am început să credem că este posibil ca soția dumneavoastră să fie încă în viață.

Am avut nevoie de toată tăria pentru a nu tresări.

— De ce Dumnezeu ați crede asta?

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Stephanie uitându-se la mine cu o expresie care spunea: „Ți-am zis eu!” Stephanie era idioată. Habar n-avea ce catastrofal era asta.

Prager a clătinat din cap. Mi-a fost greu să-mi dau seama dacă era îndurerat sau amuzat.

I-am spus:

— Dar am văzut raportul autopsiei.

Prager a zis:

— Firește că l-ați văzut... Ei bine... Mă tem că există niște aspecte extrem de neplăcute pe care s-ar putea să nu doriți să le auziți. Unii oameni preferă să nu rămână cu anumite imagini în minte. Este alegerea dumneavoastră. După cum am spus, fiecare e diferit.

— Mă rog, a rostit Stephanie. Eu s-ar putea să fiu unul dintre acei oameni care nu vor să rămână cu anumite imagini întipărite în minte.

— Atunci poți ieși din cameră, am zis eu.

Prager a avut o mișcare de recul aproape involuntară, precum unii oameni cu bun-simț la apariția unei tensiuni domestice.

— Mă duc să văd ce fac băieții. Apoi mă întorc, a spus ea.

Mi s-a părut că a fost un fel de avertizare.

După ce ea a ieșit din cameră, domnul Prager a rostit:

— Dați-mi voie să vă spun despre ce-i vorba. Este legat de raportul autopsiei.

— L-am citit, am zis eu.

— Din nou... fiecare citește așa ceva în alt mod. De pildă, când l-am citit eu, am fost frapat de anumite lucruri pe care altcineva s-ar putea să nu le fi sesizat. Cineva care nu are meseria mea. De exemplu, faptul că femeii decedate îi lipsea de multă vreme un dinte din față. De suficient timp cât osul să acopere golul. Domnule Townsend, presupun că ați fi știut dacă soției dumneavoastră i-ar fi lipsit un dinte.

— Da, cred că aș fi știut așa ceva, am spus eu.

Începusem să mă tem, să fiu speriat cu adevărat. Dacă femeia moartă nu era Emily, atunci cine era? Evident, aceasta era o întrebare pe care ar fi trebuit să mi-o pun de îndată ce am văzut-o pe Emily în restaurantul din Manhattan. Dar, cumva, izbutisem să-mi scot asta din minte. Era ca și cum mă convinsesem singur că moarta – cadavrul cu ADN-ul soției mele – nu existase de fapt.

— De acord, a rostit Prager. Probabil că ați fi știut asta. Iar fiindcă soția dumneavoastră a lucrat în industria modei, este de presupus că, dacă i-ar fi lipsit un dinte, un implant dentar ar fi făcut parte, ca să zic așa, din cultura ei.

— Bănuiesc că da.

Brusc, mi-am simțit capul greu.

— Ei bine, femeia din lac nu-și făcuse un implant. Pur și simplu, lăsase locul gol.

— Atunci, nu a fost soția mea, am rostit eu. Doar că a fost. ADN-ul s-a potrivit.

— Noi credem că este posibil să fi fost sora ei, a spus domnul Prager.

— Sora ei? Emily a fost singură la părinți. Care soră?

Domnul Prager și-a masat capul care chelea și m-a privit cu surprindere evidentă.

— Domnule Townsend, a rostit el, chiar n-ați știut că soția dumneavoastră avea o soră geamănă?

— Ce poveste mai e și asta? Sunteți sigur că nu vorbiți despre o altă femeie?

— Domnule Townsend, cum de se poate așa ceva? Pot să vă întreb cum e posibil ca o persoană să trăiască alături de o alta, să fie căsătorit cu ea și să nu știe că are o soră? Și nu orice fel de soră, ci una geamănă.

— Nu știu. Nu pot explica. Ea mi-a zis mereu că a fost singură la părinți. N-am crezut că ea, n-am crezut că cineva ar minți în legătură cu așa ceva.

Prager și-a dat seama că spuneam adevărul, cel puțin în privința asta. Să știe când cineva mințea era meseria lui. Prager a zis:

— Soția dumneavoastră pare o femeie foarte neobișnuită.

Stephanie a rostit:

— Ce se petrece?

N-o auzisem intrând. I-am zis:

— Stephanie, știi că Emily avea o soră geamănă?

— Glumești? Glumești!

Stephanie mințea foarte prost. Știuse. Cum de nu-mi spusese? Cum de nu aflasem? M-am gândit că erau multe lucruri pe care Stephanie și cu mine nu ni le ziceam. Nu văzusem niciun motiv să-i menționez faptul că știam că Miles era fiul fratelui ei. Poate că ne-am înțeles mai bine așa. Poate că singura modalitate de a te înțelege bine cu o persoană este să-i spui minciuni uriașe prin omisiune. Cu siguranță, Emily îmi zisese niște minciuni gigantice. Când aflase Stephanie că Emily avea o soră geamănă? Știuse mereu? Oare și această informație se afla pe blogul ei?

M-am întrebat, asemenea domnului Prager, cum de era posibil să nu fi știut? Asta m-a făcut să pun la îndoială totul, iar întregul meu trecut mi s-a părut deodată încețoșat și neclar. În ce privințe căsnicia mea chiar fusese o căsnicie?

Eu, Stephanie și domnul Prager ne-am uitat la fotografia de Diane Arbus de pe polița șemineului. A fost ca și cum am remarcat-o toți în același timp. Nimeni nu a vorbit o vreme.

— Ei bine, asta-i situația, a rostit domnul Prager. Există câteva întrebări fascinante și, desigur, mai marea întrebare legată de când și ce plănuim să

spunem autorităților, care, desigur, vor declanșa un alt fel de anchetă. Sau poate că nu o vor face. Poate că vor face mai puțin decât am făcut eu până acum. Însă, firește, chestiunea va trebui lămurită înainte de a se pune problema plății.

— Firește. Când credeți că se va întâmpla asta? Până când?

Am încercat să imprim un ton rugător vocii mele gătuite.

— Destul de curând, a rostit domnul Prager. Între timp, deși nu am autoritatea legală necesară, v-aș ruga pe amândoi să aveți amabilitatea de a nu face deocamdată vreo călătorie foarte lungă.

— Categorical! am spus eu, deoarece mi s-a părut că denota inocență.

— Copiii noștri sunt la școală, a zis Mama Căpitan pe un ton cam prezumțios.

Dar n-o puteam învinovăți pe Stephanie că bătea monedă pe maternitate.

— Desigur, a rostit domnul Prager. Sunt un mare fan al blogului dumneavoastră.

S-a ridicat și și-a îndreptat hainele. Ne-a strâns mâinile și ne-a mulțumit. Ne-a dat câte o carte de vizită. Ne-a spus că îl putem suna la orice oră din zi și din noapte dacă ne venea vreo idee legată de acest subiect sau de oricare altul sau dacă, evident, primeam vreo veste de la soția mea... Ne-a zis că vom păstra legătura.

Ne-a spus că poate ieși singur, iar noi l-am lăsat să plece. N-am avut de ales. L-am privit plecând. Nici eu, nici Stephanie nu ne-am putut ridica de pe canapea.

— Ai știut, am rostit eu. De unde ai aflat de sora geamănă a lui Emily? Cum de-ai putut să nu-mi spui?

— Sunt lucruri pe care nici tu nu mi le spui, a zis ea. Toată lumea are secrete.

34.

BLOGUL LUI STEPHANIE PE BUNE: CÂND O PRIETENĂ ÎȚI CERE AJUTORUL

Bună, mămicilor!

Cum știm noi, mămicile, când ceva este adevărat? Cum ne putem da seama dacă copilul nostru chiar e bolnav sau se preface pentru a nu se duce la

școală? Primele câteva dați ne înșelăm, dar apoi învățăm să depistăm adevărul. Cum știm dacă prietena noastră chiar are nevoie de noi cu atâta disperare, încât trebuie să uităm sentimentele amestecate și momentele ciudate de care e posibil să fi avut parte în trecut și să facem ce ne roagă, pentru că are cu adevărat un necaz și trebuie să o ajutăm?

Este o calitate pe care mamele și-o dezvoltă, un detector de minciuni interior, un instinct pentru depistarea adevărului care ne ajută în viața nelegată de copii, în diverse cariere și domenii artistice în care ne implicăm, pe lângă faptul că suntem mame. Acesta este motivul pentru care femeile sunt experte în profesiile care presupun a avea grijă de cineva, dar și în a avea grijă de familie. Acesta e motivul pentru care putem fi atât de bune prietene.

Ne dăm seama când o prietenă ne cere și chiar are nevoie de o mică favoare. Este modul în care o prietenă spune „te rog”.

Și facem ce ne cere, indiferent despre ce-i vorba.

Desigur, am mult mai multe de spus pe tema asta. Dar trebuie să fug. Mă întâlnesc cu o prietenă și cred că va trebui să mă ocup de niște lucruri importante, care s-ar putea să mă împiedice să scriu pe blog o vreme.

Revin curând sau cât de curând voi putea.

Cu drag, în grabă,

Stephanie

35.

STEPHANIE

Vizita domnului Prager a fost extrem de supărătoare. Sean și cu mine am încetat să mai comunicăm. Nu aveam încredere unul în altul, cel puțin asta era clar. Poate că nu avuseserăm niciodată.

Am fost intrigată să aflu că domnul Prager îmi citea blogul – un alt indiciu despre cât de departe a ajuns mesajul meu închis într-o sticlă, al țărnelui îndepărtat pe care a ieșit. Am fost tentată să citesc cât mai mult posibil în urmă, ca să văd dacă nu cumva postasem ceva incriminant.

După plecarea domnului Prager, l-am întrebat pe Sean ce se petrecea. Îmi putea spune, în cele din urmă, adevărul? Pretinseseră că Emily era moartă pentru a putea încasa banii de pe asigurare? Mă prostiseră? Fusesem fraiera din schema lor? Mai eram încă?

El a insistat că nici vorbă de așa ceva. A susținut că era la fel de confuz ca mine. Crezuse cu adevărat că Emily murise. Altfel... N-a trebuit să-mi explice. Am știut ce voia să spună. Altfel, nu m-ar fi invitat să fac parte din viața lui.

După cum era de înțeles, a fost șocat de faptul că Emily avusese o soră geamănă. Și trebuie să recunosc că era un lucru cu adevărat ciudat pe care să-l aflu despre soția ta după șase ani de căsnicie. Și eu fusesem șocată să aflu, iar eu îi fusesem doar prietenă o perioadă relativ scurtă.

Oare Emily îmi spusese vreodată adevărul? Oare Sean mi-l zicea acum? Faptul că nu știam ar fi trebuit să mă facă să-i urăsc pe amândoi. Mi s-a părut ciudat că nu era așa.

Trebuia să fac niște schimbări. Deși, probabil că avea să le facă altcineva pentru mine. Dacă și Sean, și Emily ajungeau la închisoare? Oare fusesem aleasă și pregătită pentru a avea grijă de Nicky în caz că se întâmpla ceva rău? Dar Emily nu se gândise că se putea întâmpla ceva rău. Nu se gândise nici măcar la Nicky. Sau la cele două milioane. Mințitul și jocul erau ceea ce o interesase. Să mintă pe toată lumea. Și în special pe mine.

Am avut o fantezie de moment: dacă Emily și Sean erau trimiși la închisoare, iar eu primeam custodia lui Nicky? Îmi dorisem mereu un al doilea copil. Faptul că mi-am îngăduit să mă gândesc la așa ceva chiar și numai pentru o clipă m-a făcut să mă simt atât de vinovată, încât m-am ciupit pentru a alunga fantezia.

Erau atât de multe întrebări pe care Sean nu i le pusese domnului Prager. Dacă femeia moartă era sora geamănă a lui Emily, cum murise? Știau asta deja. Se înecase având organismul supra-încărcat cu alcool și pastile.

•

Cam la o săptămână după vizita domnului Prager, iarăși a apărut pe ecranul telefonului ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE.

Știam că normal era s-o disprețuiesc pe Emily. Mă mințise. Se purtase urât cu mine. Trădase prietenia noastră. Mă terorizase. Mă urmărise din pădurea aflată în spatele casei și intrase în casa mea când eu nu eram acolo. Așa că nu-mi explic de ce am fost atât de bucuroasă când am auzit vocea prietenei mele. Nici chiar față de mine, nu pot pretinde că sentimentele mele au sens.

Emily a spus:

— Stephanie. Sunt eu. Am nevoie disperată de ajutorul tău. Te rog.

Felul în care a spus „te rog” m-a făcut să vreau să scriu pe blog despre asta, despre ajutarea unei prietene la nevoie. Despre cum știm când o prietenă are cu adevărat mare nevoie de noi. N-am putut să scriu niciodată tot adevărul, dar am vrut să scriu despre motivul pentru care n-am putut spune nu. Poate că, dacă scriam despre asta, aveam să mă înțeleg, aveam să

înțeleg de ce am făcut ce-am făcut, de ce eram dispusă să uit sau măcar să trec cu vederea toate lucrurile cumplite pe care mi le făcuse Emily.

Tot ce știam acum era că Emily avea nevoie de ajutorul meu. Ajunsese într-o situație primejdioasă.

Mi-a spus:

— Mă urmărește un bărbat. Mă urmărește de vreo două săptămâni. Nu face mari eforturi să rămână ascuns. Nu știu ce vrea.

— Cum arată? am întrebat eu.

— De vârstă mijlocie. Negru, cu pielea deschisă la culoare. Poartă mereu costum și papion. Seamănă puțin cu asasinul din *Cartelul crimelor*.

— N-am văzut *Cartelul crimelor*.

Trăgeam de timp.

— Dumnezeu, Stephanie, nu-i pasă nimănui dacă ai văzut *Cartelul crimelor*.

Cât timp fuseserăm prietene, nu-mi vorbise niciodată pe tonul ăsta. De ce să nu-i spun adevărul? Mai ales că toți ceilalți mințeau.

— A fost pe-aici cineva care seamănă cu tipul pe care-l descrii, am zis eu. Este anchetator la compania de asigurări. Se ocupă de cazul tău. De moartea ta accidentală.

— Știam eu! a rostit Emily. Nu știu cum, dar am știut. Am simțit vibrația emisă de tip. E de rău. I-a spus Sean unde mă aflu?

— Emily, am zis eu. Calmează-te! Sean nu știe unde ești. Nici eu nu știu unde ești. Îți amintești? Ultima oară când am știut de tine, erai în pădure și mă priveai.

Acela a fost cel mai critic (și cel mai îndrăzneț) lucru pe care i l-am spus vreodată, așa că mi-am ținut respirația. Dar Emily nu se gândea la tonul meu și nici la prietenia noastră.

— Atunci, nu știu cum m-a găsit. Poate că a apărut pe vreo cameră de supraveghere numărul de înmatriculare al mașinii mamei.

— Fii atentă! am spus eu. Tipul nu-i prost. Dă impresia că-i cam mototol, dar cred că remarcă și înregistrează toate detaliile.

— Stephanie, trebuie să te văd.

— Vocea lui Emily era înlăcrimată. N-o auzisem niciodată așa.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Am nevoie de sfatul tău. Am nevoie de o prietenă.

Știam că vorbeam cu cineva care mințise în privința unor lucruri foarte importante. Își mințise soțul, mă mințise pe mine. Probabil că se mințea și pe ea. Dar și eu eram o mincinoasă. Iar ea era prietena mea. Am crezut-o.

Aceasta putea fi singura mea șansă de a căpăta o explicație, de a afla ce gândeste cu adevărat. Cine este cu adevărat. Erau atât de multe lucruri pe

care le păstrase pentru sine. Secretele lui Emily erau la fel de întunecate ca și ale mele. Poate chiar mai întunecate.

Parcă am fi fost menite să fim prietene. Încă ne puteam ajuta una pe alta.

— Bine, am spus eu. O să vin să te văd. Dar trebuie să-mi promiți că, de data asta, o să-mi zici adevărul. S-a terminat cu minciunile și cu secretele.

— Îți promit, a rostit Emily.

•

Emily mi-a cerut să ne întâlnim în barul unui hotel Sheraton aflat lângă autostrada interstată, la circa cincizeci de kilometri de orașelul nostru, în miezul unei zile lucrătoare. Niciuna dintre noi nu a trebuit să spună că băieții aveau să fie la școală, iar Sean, în oraș. N-a fost nevoie să le pomenim numele.

Ea a zis că dorea să ne întâlnim într-un loc public. Public, dar intim. Anonim.

— Nu trebuie să fim văzute de nimeni care mă cunoaște. Probabil că ar trebui să ne întâlnim într-o parcare subterană.

Nu mi-am dat seama ce a vrut să spună, dar am râs. Mi-am dat seama că se aștepta să râd.

— Înțelegi, Stephanie?

Am zis din nou că înțeleg, deși nu înțelegeam. Poate că aveam să înțeleg curând.

Ea a spus:

— Ți-aș mai putea cere o favoare? Ei bine... poate două.

— Ce anume? am rostit eu precaută.

Oare nu-i făcusem destule favoruri lui Emily?

— Ai putea să-mi aduci inelul? a spus ea. Inelul de logodnă pe care l-am primit de la Sean.

— Știu unde-l ține, am zis eu, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

Ce prostie spusese! Nu făcusem decât să-i amintesc că îl cunoșteam intim pe Sean, că îi știam obiceiurile.

— Știu că știi, a rostit ea.

— De unde știi?

Nu mi-a răspuns. Oare mă văzuse pe fereastră când căutasem prin biroul lui Sean? Sau blufa, încercând să mă tulbure și mai mult decât o făcuse deja?

— Iar celălalt lucru... o să ți se pară puțin ciudat. Ai putea să-mi aduci peria de păr a lui Sean? Și te rog să nu te simți datoră s-o cureți.

Am simțit că era o problemă. O problemă reală. Chiar nu învățasem nimic în această perioadă cumplită? Nu-mi fusese afectată încrederea în oameni dincolo de posibilitatea de a fi reparată? Chiar mai credeam în prietenie? În legătura naturală dintre mame?

Creierul meu nu mai deținea controlul, admitând că o făcuse vreodată. Inima dicta totul. Inima îi vorbea prietenei mele. Inima mea a spus: „Da. În ce zi? La ce oră? Unde? Voi fi acolo”.

•

Am sosit intenționat prima. Emily alesese un loc ciudat. Un bar dintr-un alt deceniu. O întoarcere în timp. Era decorat ca o bibliotecă, era plin de cărți false, care erau de fapt desene pe un tapet, iar într-un șemineu fals ardea un foc fals. Parcă era un club de gentlemani englezesc, doar că se afla într-un hotel de pe un mic deal de lângă autostradă. În plin pustiu. Oare tot acel decor fals era o sugestie a lui Emily că prietenia noastră era falsă?

Barul era confortabil și nu m-a deranjat să ciugulesc din cartofii în coajă preparați la microunde cât timp am așteptat-o să sosească. În afară de mine, mai erau doar doi clienți, un cuplu în vârstă, care ajunseseră deja la desert și cafea. Soțul s-a dus la toaletă și a stat o veșnicie. Apoi a fost rândul soției. A stat atât de mult, încât soțul ei s-a dus din nou la toaletă după întoarcerea ei. Nu erau prea amuzant de urmărit. Mi s-a făcut dor de Davis. Noi nu aveam să îmbătrânim împreună, ca acest cuplu.

Am comandat o a doua porție de cartofi. Îmi era foame și eram nervoasă. Oare Emily îmi înscena ceva, trădându-mă din nou? Avea să fie asta o altă farsă, o altă decepție? Un alt capitol din planul ei de a mă pedepsi pentru că mă culcam cu soțul ei?

I-am spus chelnerului că așteptam o prietenă. Nu știu ce și-a imaginat. Că poate îmi era iubită. Cine altcineva își dădea întâlnire aici în afară de amantii care doreau să se ascundă?

În acest caz, nu era vorba de așa ceva. Era prietena mea. Era Emily. Iat-o!

I-am studiat chipul în căutarea unor semne de mânie sau de resentimente, a vreunui indiciu că dorea să-mi facă rău – din nou. Dar n-am văzut nimic de genul ăsta. N-am văzut decât chipul familiar al prietenei pe care, în ciuda a tot ce se întâmplase, încă o iubeam. Și care mă iubea.

Am sărit de la masă. Cei doi turiști în vârstă ne-au privit cum ne-am îmbrățișat. Emily mirosea ca întotdeauna. M-am tras îndărăt și m-am uitat la ea. Arăta ca Emily. Radioasă. Frumoasă. Ca și cum nimic nu se întâmplase.

Dar ceva era altfel. Părea... Nu știu. Tristă. Ca și cum jumătate din ea lipsea.

Era îmbrăcată ca de serviciu. Așa cum ar fi fost îmbrăcată în seara aceea, când ar fi trebuit să se întoarcă de la Dennis Nylon și să-l ia pe Nicky de la mine, în drum spre casă.

Numai că nu venise în seara aceea. Îmi datora o explicație.

Am comandat un gin tonic, deși nu beau niciodată în toiul zilei. Și, în mod cert, niciodată înainte de a-i lua pe băieți de la școală. Emily a băut o

margarita, apoi încă una. În tot acest timp n-am vorbit, dar până la urmă n-am mai putut suporta. Am rostit:

— Bărbatul care te urmărește...

Ea a spus:

— Stephanie, te rog, am putea vorbi despre asta mai târziu? În primul rând, vreau să știu că ai încredere în mine. Sunt sigură că ai niște întrebări. Întreabă-mă orice dorești să știi.

Faptul că se deschidea astfel în fața mea a făcut să-mi fie greu să-i pun vreo întrebare. Mi se părea că i-aș fi invadat intimitatea. N-am știut cu ce să încep. De ce te-ai prefăcut că ai murit? De ce m-ai implicat în asta? Mai ești supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat cu Sean? Ce-a fost în mintea ta? Cine ești? Însă tot ce-am întrebat-o a fost:

— De ce nu mi-ai spus că ai o soră? De ce nu mi-ai zis că ai o soră geamănă?

Nu știu de ce, dintre toate întrebările pe care aș fi putut să i le pun, acuzațiile pe care i le-aș fi putut aduce, misterele, pe care le doream explicate, am început cu asta. Presupun că asta mi-a venit în minte.

— Nu știu. Chiar nu știu.

Emily și-a deschis palmele, apoi le-a închis. Un gest familiar, dar care avea ceva diferit. Nu purta inelul. Inelul era în geanta mea. Inelul care fusese pe un cadavru dintr-un lac aflat în Michigan.

— Am compartimentat lucrurile, a zis Emily. Probabil că înțelegi cum se întâmplă asta. Știi că un om poate să nu vorbească sau chiar să nu se gândească la lucruri despre care nu vrea să vorbească sau la care nu vrea să se gândească. Știi că poate păstra anumite lucruri secrete chiar și față de sine.

Nu mă gândisem niciodată la asta. Dar Emily avea dreptate.

— Cum o chema pe sora ta? am întrebat-o eu.

— Evelyn.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a sinucis la casa de pe malul lacului din Michigan. M-am grăbit să ajung acolo pentru a încerca s-o salvez. Acesta este motivul pentru care n-am luat legătura cu tine. Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să treci prin toate astea. Dar am fost înnebunită din cauza lui Evelyn și n-am fost în stare să le explic oamenilor care nici măcar nu știau că am avut o soră. Poți înțelege asta?

— Da, am rostit eu, deși din nou nu eram sigură că pricepusem.

— Am încercat să o ajut în toate modurile posibile. La început am crezut că izbutisem. Am crezut că o convinsesem să trăiască. Mi-a jurat că nu se va sinucide. Lui Emily i-au dat lacrimile. A făcut-o în timp ce eu dormeam. Și

niciodată n-o să reușesc să trec peste asta. Uneori am impresia că și eu sunt moartă. Știu că tu și Sean ați crezut că am murit. A fost mai ușor pentru mine în felul acesta. Nu doream să văd pe nimeni. Nu voiam să vorbesc. Nu puteam explica. Doream să nu mai exist. Dar, până la urmă, mi-a fost prea tare dor de Nicky. Și de voi.

I-am spus:

— Crezi că a fost corect față de noi?

— „Noi”? a rostit Emily. Glumești.

— Îmi pare rău, am zis eu. Sean te-a crezut.

— De fapt, a spus ea, nu m-a crezut. Am avut dreptate să cred că nu pot avea încredere în el. Acesta este motivul pentru care nu i-am zis lui Sean de Evelyn. Despre modul cum dragostea și teama pentru sora mea îmi controlau viața. Nu i-am putut încredința aceste informații. Eu controlez informațiile, asta-i meseria mea. Dar n-am putut controla ceva atât de... personal. Atât de dureros.

M-am uitat la prietena mea și am văzut o persoană cu totul nouă. O persoană mai chinată decât puternica, strălucitoarea și realizata mamă care avea o asistentă personală și un serviciu în industria modei. O persoană mai complicată și mai umană. A spus:

— Sean n-ar fi putut înțelege. A fost copil singur la părinți. Dragostea și teama pentru sora mea au fost unul dintre motivele pentru care am avut probleme cu alcoolul și cu pastilele. Ne-am ținut companie una alteia în dependențele noastre autodistructive. Iar apoi, eu am abandonat acea cale, în timp ce ea a mers singură mai departe.

În sfârșit, Emily era sinceră în privința dependenței sale și a surorii ei. Și a soțului. Prietenia noastră nu avea să mai fie la fel. De acum încolo avea să existe permanent acea mică sincopă. Acea ușoară... stânjeneală. Amândouă îi puteam mulțumi lui Sean pentru asta. Am avut impresia că mi-a citit gândurile când m-a întrebat:

— Ai adus inelul?

L-am scos din buzunarul cu fermoar al genții, unde îl pusesem ca să fie în siguranță.

— De unde ai știut că a ajuns la Sean? am rostit eu. De unde ai știut unde era?

S-a așternut tăcerea. Mi-am ținut respirația.

— N-am știut, a spus ea. Am sperat. I l-am dat lui Evelyn înainte să moară. Am dorit ca ea să-l aibă. Era singurul lucru pe care îl aveam la mine și pe care i l-am putut dăruia gândindu-mă că avea să-l păstreze. Și știam că era important pentru Sean. Mi-a dat inelul în perioada când îmi făcea curte. A

fost o dovadă a iubirii lui. Era o amintire a acelor zile fericite. Fusese al mamei lui, care i-l dăduse pentru ca el să mi-l poată dăruia.

Mi-am adunat puterile pentru a putea suporta durerea pe care m-am așteptat s-o simt auzind de fericirea lui Emily cu Sean – un alt lucru care îmi amintea că Sean nu avea să mă iubească niciodată așa cum o iubise pe ea. Dar adevărul a fost că n-am simțit nimic. Faptul că mă aflam alături de prietena mea era minunat. Sean nu mă mai interesa. Era de domeniul trecutului.

Emily și-a pus inelul și l-a răsucit pe deget.

— Uite, a rostit ea. Mi-e larg... Probabil că am slăbit puțin în timpul... vacanței.

— Nu prea cred, am zis eu. Arăți superb.

Și chiar așa era. Punându-și inelul pe deget, parcă făcuse o vrajă. Emily... se transformase, asta-i tot ce pot spune. Dintr-o femeie tristă și îndurerată de moartea surorii ei, devenise acea forță a naturii care fusese când o cunoscusem eu. Ceva – hotărârea? – îi însuflise trăsăturile sau, poate, a fost doar faptul că începuse să-și miște mâinile prin fața chipului, la fel ca vechea Emily, iar pietrele prețioase ale inelului captau lumina, puțina lumină care era în barul hotelului.

Emily revenise.

*

Cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, mi-a spus în cele din urmă oribilul adevăr: Sean începuse s-o abuzeze la câteva luni după ce se căsătoriseră.

— Știa cum să mă lovească fără să lase urme. Dar făcea rar asta. În general, doar mă amenința. Ori de câte ori se înfuria pe mine, îmi zicea cât de ușor i-ar fi să le ceară megaavocaților de la firma lui să-i facă o favoare. Sunt cei mai mari rechini din oraș și n-ar fi fost o problemă să dovedească faptul că eram o mamă nepotrivită. M-ar fi desființat la tribunal pomenind de perioada în care am consumat alcool și pastile. Aveau să folosească împotriva mea slujba în domeniul modei. Ar fi făcut să pară că făceam PR pentru Sodoma și Gomora.

Prietena mea trebuie să fi fost cumplit de îngrozită de păstrase aceste lucruri pentru ea chiar și după ce eu îi mărturisisem atâtea și îi dădusem de înțeles că putea avea încredere în mine. Presupusesem întotdeauna că eu eram cea mai nevrotică din relația noastră de prietenie. Dar de fapt ea era cea paranoică. Paranoică și schimbătoare. Cum putuse să înregistreze confesiunea făcută la târg pentru a o folosi împotriva mea în caz că ar fi avut nevoie?! De ce ar fi avut nevoie s-o folosească împotriva mea? Faptul că eram prietene însemna că eram de aceeași parte a baricadei. Ce trist era că

nu avusese încredere în mine! Însă știam cum era să ai probleme cu încrederea.

Crezuse Emily oare că era singura femeie care avea un soț abuziv? Știam că asemenea idei făceau adesea parte din tiparul abuzului. Soțul își face soția să simtă că e singură pe lume. Dar Emily nu a fost niciodată singură. Îl avea pe Nicky. Avea serviciul. Mă avea pe mine. I-am spus:

— Tipul care te urmărește...

— Da. Imediat. Emily a ridicat o mână. Mai întâi trebuie să-ți zic niște lucruri. Stephanie, nu te învinovățesc. Ai crezut că sunt moartă. Nu-l învinovățesc nici măcar pe Sean, dar nu-l pot ierta pentru că nu mi-a dat de ales și a trebuit să-l părăsesc pe Nicky. Și pe tine. N-am putut spune nimănui, nici măcar ție. Mă bucur doar că nu și-a revărsat furia și asupra ta.

Erau multe de asimilat deodată. Sean nu mi se păruse niciodată o persoană furioasă. Nici chiar după vizita domnului Prager nu văzusem semne ale furiei care o înspăimânta atât de mult pe Emily. Sean păruse întotdeauna doar trist. Dar, după spusele lui Emily, era un actor talentat și diabolic. Este uimitor cât de convingător ne putem preface a fi ceva ce nu suntem.

În acel bar de hotel, mi-a zis cum a trebuit să îndure șocul și durerea. Fusese silită să supraviețuiască pierderii surorii ei fără a avea posibilitatea să-l vadă pe Nicky, ceea ce i-ar fi fost de mare ajutor fiindcă dragostea, căldura și dulceața lui i-ar fi oferit o mare alinare. Dar trebuise să-l părăsească pe Nicky și să se ascundă, pentru că se temea de Sean și de ce i-ar fi putut face.

Mi-aș mai fi dorit un gin tonic, dar trebuia să conduc până înapoi în oraș și să-i iau pe Miles și pe Nicky.

— Sean va spune că l-am abandonat pe Nicky. Va pretinde că totul a fost ideea mea. Te va pune să depui mărturie în favoarea lui. Nu vei avea de ales. Mă va învinovăți pe mine pentru tot, deși el a plănuit fraudarea companiei de asigurări. El a fost cel care nu a făcut față la serviciu. Cei de la firma lui au fost încântați să-l lase să lucreze cu jumătate de normă, mai ales fiindcă știau că n-ar fi fost o publicitate bună să-l concedieze pe un tip a cărui nevastă dispăruse și care avea un copil mic. El a crezut că o face pentru mine, că eu am vrut asta. Dar a fost o minciună pe care și-a zis-o singur. Două milioane de dolari nu erau o avere, dar erau o atrăgătoare plasă de siguranță pentru cineva care era posibil să-și piardă slujba. N-a existat nici măcar o singură zi în care să nu mă tem că Sean se va întoarce împotriva mea, că mi-l va lua pe Nicky și că îmi va distruge viața. Trebuie să mă crezi, Stephanie!

Brusc, totul a căpătat sens: dispariția lui Emily, de ce am fost singura cu care a avut curajul să ia legătura, de ce i se arătase lui Nicky înainte de a mă contacta.

Explica de ce Sean respinsese cu atâta încăpățănare sugestia mea că Emily ar fi în viață. Știa că era în viață și de aceea încerca să mă convingă că totul era doar imaginația mea. Știa că ea se prefăcea a fi moartă. A vrut ca ea să dispară și ca eu să nu știu nimic. Totul a făcut parte din planul lui diabolic.

Cum putuse Sean să-i facă așa ceva lui Nicky? Nici chiar când am avut îndoieli în privința lui Sean nu avusesem niciun dubiu că era un tată iubitor. Dumnezeu, îl lăsasem pe Miles cu el când fusesem la Detroit! M-a speriat acel gând.

Înțelegeam de ce Emily ascunsese faptul că avusese o soră. Cât de cumplit trebuie să fi fost să-și piardă, să-și găsească și să-și piardă din nou sora! Iar acum o pierduse pentru totdeauna, după cum se temuse că avea să se întâmple.

Crezusem că Emily era cea mai bună prietenă a mea, dar nu o cunoscusem deloc. Acum trebuia s-o ajut. Părea atât de pierdută, de afectată. Măcar o dată trebuia să preiau eu controlul.

— Hai să vorbim cu bărbatul care te urmărește, am spus eu.

— Da, a zis ea. L-am abordat. Am acceptat să mă întâlnesc cu el. De fapt, chiar azi. S-a uitat la ceas. E perfect! Vrei să vii cu mine la întâlnirea cu el? Ca să mă susții? Bănuiesc că ar fi trebuit să te rog mai devreme...

M-am gândit un minut. Poate că era o idee bună să mă întâlnesc cu domnul Prager din nou, de data asta ca prietenă a lui Emily, de data asta pentru a demonstra că eram prietena de încredere a unei familii decente, iubitoare, care avusese probleme. Nu erau niște infractori! N-aș fi fost prietenă cu niște oameni capabili să comită infracțiuni. Aveam să insist că lucrurile se vor rezolva, că totul avea o explicație simplă și nevinovată, că investigația domnului Prager nu va scoate la iveală nimic ilegal sau necurat.

— La ce oră te întâlnești cu el? am întrebat-o pe Emily.

S-a uitat din nou la ceas, deși abia o făcuse. Era clar nervoasă.

— Peste o jumătate de oră.

— Unde? am întrebat eu.

— În parcare. Ai încredere în mine. Hai să mai bem un pahar.

— În parcare?

— Trebuie să ai încredere în mine. Poți avea încredere în mine, Stephanie?

N-aveam încredere nici măcar în mine că pot vorbi. Am încuviințat din cap.

Având o jumătate de oră de pierdut până la întâlnirea cu domnul Prager, am rămas în bar și am încercat să stabilem o strategie. Emily a avut câteva idei. Unele mi s-au părut... să zicem... răzbunătoare. Dar altele au părut rezonabile. Pedepsa trebuia să fie pe măsura răului făcut. Trebuia să fim foarte atente. Dar oare era bine să excludem elementul șocului din confruntarea cu un mincinos și un agresor precum Sean?

Eu eram cea care ar fi trebuit să fie șocată. Bărbatul cu care trăiam și de care mă îndrăgostisem – de care aproape că mă îndrăgostisem – era un monstru.

Acum, toate lucrurile complicate și neclare pe care le făcuse Sean se dovedeau a avea explicații simple și clare. Mă dorise de partea lui pentru a fi un martor în caz că Emily apărea și dorea să spună adevărul. Niciodată nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva. Oamenii au secrete. Îmi îngăduisem să uit acest fapt atât de important.

Am încredere în Emily. O cred. Îmi părea teribil de rău pentru ce îndurase. Dar noi două aveam să supraviețuim. Noi și frumoșii noștri fii aveam să trecem peste asta, aveam să le oferim copiilor noștri o viață minunată și aveam să dăm uitării trecutul. Împreună, aveam să mergem mai departe.

— În regulă, a rostit ea. A venit vremea. Hai să ne întâlnim cu domnul Prager, prietenul nostru, și să avem această conversație delicată.

Emily a plătit nota cu bani gheață, apoi am ieșit afară. Aerul era umed și rece, dar înviorător. Emily și-a pus mânușile și o căciulă de lână, care i-a acoperit jumătatea de sus a feței. În timp ce traversam parcare, m-am simțit de parcă eram două puternice personaje de desene animate – supereroine, superprietene – care ne duceam să facem dreptate, să spunem adevărul, să ne explicăm unui om care o investiga pe prietena mea pentru o infracțiune pe care nu o comisese.

Am recunoscut de la distanță mașina care parcase lângă casa noastră. M-am simțit ciudat și intimidată în timp ce ne apropiam de ea, aproape de parcă aș fi jucat teatru. Dar pentru cine?

Domnul Prager stătea pe scaunul pasagerului din dreapta.

— Uite! am spus eu. Doarme.

— Nu doarme, a zis Emily.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— E mort, a rostit ea. Prietenul nostru nu se mai trezește.

— De unde știi? am spus eu, simțind că mă apucă o ușoară amețală.

— L-am ucis, a rostit ea.

— Nu-i adevărat! am exclamat eu.

Nimic nu avea noimă. Dacă Emily era nevinovată, după cum zisese la bar, de ce îl omorâse? N-ar fi trebuit decât să vorbim cu el. Să-i explicăm cum stăteau lucrurile.

— Ba e adevărat, a spus ea. Este cât se poate de real.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că nu puteam risca. Fiindcă nu m-ar fi crezut. Fiindcă sunt foarte sigură că nu m-ar fi crezut. Am avut o conversație cu el și mi-am dat seama. N-am vrut să ajung la închisoare. N-am vrut să-l pierd pe Nicky. Ce se întâmplă cu el dacă Sean și cu mine ajungem la închisoare?

N-am putut s-o privesc. De unde știa că-mi trecuse prin minte acest gând?

— Sunt suficient de bune aceste motive pentru tine, Stephanie? Sau mai vrei?

N-am vrut să mă uit, dar nu m-am putut abține să nu arunc o privire în mașină. Nu se vedea sânge, nu era nici măcar o urmă de violență. Deși știam că era mort, domnul Prager chiar părea că doarme.

— Cum ai făcut-o?

— În cealaltă viață a mea, a zis ea, știam foarte bine ce să fac cu o seringă hipodermică. Am știut mereu de unde să fac rost de una și ce să pun în ea. Și sunt mândră să spun că încă știu. Amicul nostru a luat o supradoză. Cine ar fi bănuir că domnul Tocilar de la asigurări avea neplăcutul și costisitorul obicei de a se droga?

Am deslușit în vocea lui Emily o notă neliniștitoare, – aproape de parcă s-ar fi lăudat. M-am gândit la Miles, la Davis, la viața pe care o iubeam. Riscam totul implicându-mă într-o infracțiune. O infracțiune serioasă. O crimă.

Dar ce alternative aveam? Fie să dau fuga înapoi în hotel și să o denunț pe Emily, fie să urc în mașina mea și să plec. Sau puteam aștepta să văd ce se întâmpla. Sau puteam să am încredere necondiționată în ea. Știam că nu gândeam limpede, că abia dacă puteam să gândesc. Nu eram în stare să iau o decizie majoră. Dar am ales s-o cred pe prietena mea, să iau lucrurile pe rând și să văd ce se întâmpla în continuare.

Emily s-a postat între mine și mașină, împiedicându-mă să-l mai văd pe domnul Prager. M-am gândit că asta a fost frumos din partea ei. Mi-a spus:

— Pentru asta am cu adevărat nevoie de ajutorul tău. O mică favoare, bine?

— Bine, am șoptit eu.

— Vom face o mică plimbare. Mă vei urma cu mașina ta. Eu o să duc mașina domnului Prager într-o parcare izolată, de pe o șosea care se desprinde puțin mai departe din autostradă și care este foarte puțin circulată. E destul de aproape. Când o să vezi că ies de pe drum și urc un mic dâmb spre o cornișă – o să conduc foarte repede, ca să pară că domnul

Prager a pierdut controlul și a ieșit de pe șosea –, să te oprești chiar pe urmele mele. În caz că trece cineva, ceea ce probabil că n-o să se întâmple, să nu observe urmele care ies de pe drum și să creadă că s-a întâmplat ceva.

Respirația lui Emily devenise mai grăbită, iar chipul i se îmbujorase de entuziasm. Dacă aș fi văzut-o de la distanță și n-aș fi știut despre ce vorbește, aș fi gândit: „Ce femeie fericită!” A continuat:

— Voi opri la marginea cornișei. Dincolo de ea este o prăpastie adâncă. Un adevărat abis. Panta e aproape verticală. Nu locuiește nimeni cale de kilometri în jur. Nu există niciun risc să apară victime colaterale, nimeni nu va vedea când vom împinge mașina domnului Prager în prăpastie. În cel mai bun caz se va produce o explozie, flăcări, totul va arde. Vor rămâne suficiente dovezi criminalistice pentru ca domnul Prager să fie identificat. În cel mai rău caz, mașina va rămâne pe fundul prăpastiei până când o va găsi cineva. Ceea ce mi-a adus aminte... Te rog, spune-mi că ai adus peria lui Sean.

Am scos peria din geantă și i-am dat-o lui Emily. Să văd și să ating părul lui Sean m-a făcut să mă cutremur, apoi mi-a dat fiori de groază.

— Aproape că uitasem, a zis Emily. Ce fel de geniu criminal sunt?

A scos câteva fire de păr din perie și le-a împrăștiat prin mașină.

— În cel mai rău și mai rău caz, cineva o să găsească mașina. Criminaliștii o vor analiza. Și ghici ce? A fost Sean. Nu lipsește nimic. Motiv. Ocazie. Păr.

I-am spus:

— Nu știi... Trebuie să mă întorc la timp pentru a-i lua pe băieți de la școală.

Ce scuză ridicolă. Cât de jalnică și de slabă am părut!

— Garantat! a rostit Emily. O să te miri cât de puțin ne va lua. Cât de puțin timp și cât de puțin efort.

•

Era atât de oribil, încât era aproape amuzant. Cândva, am auzit pe cineva vorbind despre „al doilea gen de amuzament”. Ceva atât de cumplit, încât este amuzant. Să merg cu mașina în spatele prietenei mele care avea un mort pe locul din dreapta pur și simplu nu mi se părea real. Parcă era un film de groază făcut astfel încât să crezi că e real.

Din fericire, drumul era pustiu. În orice caz, nimeni care ar fi trecut n-ar fi remarcat ceva suspect. Probabil că Emily îl aplecase pe domnul Prager astfel încât, de afară, să pară că era singură în mașină. Măcar dacă ar fi fost! Măcar dacă ar fi fost posibil ca tot ce tocmai se întâmplase să se dovedească a fi un vis urât.

Mă tot uitam la ceas. Realitatea însemna să știu când trebuia să-i iau pe băieți de la școală. Dar tot era năucitor. Cum era posibil ca o mamă

responsabilă, care nu întârzia nici măcar un minut când trebuia să-și ia copilul, să fie aceeași persoană cu cea care își ajuta prietena să ascundă o crimă?

Emily a ieșit brusc de pe șosea și a urcat spre cornișă. Am oprit mașina pe marginea drumului. Când am pornit să urc dâmbul, am văzut-o pe Emily coborând din mașina domnului Prager.

Acesta era cel mai rău lucru pe care îl făcusem vreodată. De departe. Privind retrospectiv, relația cu Chris, nașterea copilului lui Chris, faptul că l-am făcut pe Davis să creadă că Miles era al lui și faptul că m-am culcat cu soțul prietenei mele moarte erau fleacuri comparativ cu asta. Erau jocuri de copil. Iar lucrul cel mai ciudat era că mă simțeam eliberată. Ca și cum, făcând ceva mult mai grav, eram absolvită de toate relele făcute anterior. Și făceam asta cu cineva, cu prietena mea! Nu eram singură!

Dâmbul a devenit mai abrupt. Cum de reușise Emily să conducă până sus vechea mașină a domnului Prager fără să se împotmolească? Bănuiesc că a fost pură forță a voinței. Gâfâiam puțin, trăgând în piept oxigen. Vântul îmi bătea prin păr. Mă simțeam foarte entuziasmată, aventuroasă. Fericită.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de vie.

Emily îmi făcea cu mâna.

— Grăbește-te! a rostit ea.

Când am ajuns sus, m-a îmbrățișat.

— Thelma și Louise, a spus ea.

În trecut, adesea nu pricepusem referirile la filme pe care le făcea Emily, deși mă prefăcusem mereu că le înțelegem. Dar asta mi-a fost foarte clară. *Thelma și Louise* este unul dintre filmele mele preferate.

— Noi suntem, am rostit eu. Puterea fetelor. Fetele rele în acțiune.

Emily s-a aplecat în interiorul mașinii și a pus maneta schimbătorului de viteze în punctul mort.

— Așa!

A pus o mână pe bara de protecție din spate, iar pe cealaltă, pe marginea portbagajului. M-am apropiat și i-am urmat exemplul.

— Unu, doi, trei, a spus ea și am împins. Din nou!

— Unu, doi, trei, am rostit eu.

Eram atât de năucită, încât m-am mirat că am fost în stare să număr până la trei.

— Concentrează-te! a zis Emily. Sprijină-te de ea.

Îcnind și gâfâind, Emily și cu mine am împins. Am încercat să nu mă gândesc cât de mult mi s-a părut că semăna cu o naștere. Pentru că a fost o senzație similară de... ușurare, un sentiment familiar de bucurie pură când am izbutit în cele din urmă.

Mașina a trecut peste marginea cornișei, s-a dat peste cap, s-a rostogolit de mai multe ori, apoi a izbucnit în flăcări. Noi am început să aplaudăm și să chiuim ca niște copii.

— Bingo! a spus Emily. Am avut noroc.

— Norocul n-a avut nimic de-a face cu asta, am zis eu. A fost forța mamelor în acțiune.

Emily și cu mine ne-am îmbrățișat de bucurie pură.

— Uită-te la noi, a spus ea.

Mănușile și cizmele noastre erau ude, alunecoase și pline de noroi. Emily și-a dat jos mănușile și le-a aruncat pe bancheta mașinii mele, iar eu am făcut la fel.

Explozia și focul au fost captivante. Ca niște artificii atunci când ești copil. Am stat pe cornișă și am privit. Am încercat să nu mă gândesc că domnul Prager ardea.

Am dus-o pe Emily înapoi la mașina ei și ne-am îmbrățișat de rămas-bun în parcare.

— Vorbim curând, a spus ea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi. N-o să se repete niciodată. Îți promit!

— De ce ar trebui să am încredere în tine, de data asta?

Am zâmbit, pentru ca ea să-și dea seama că nu vorbeam serios.

Emily n-a zâmbit.

— Pentru că amândouă suntem băgate în asta, a rostit ea.

36.

BLOGUL LUI STEPHANIE PUTEM ÎNVINDE!

Bună, mămicilor!

De obicei, atunci când nu a fost vorba de o urgență, am încercat să mențin tonul acestui blog cât de relaxat și de vesel am putut. Noi, mămicile, avem parte de suficient stres și fără ca eu să-l suplimentez vorbind despre lucruri peste care ar fi mai bine să trecem. Dar m-am tot gândit la o problemă care trebuie discutată, pentru că le afectează pe multe mămici – pe multe femei de pretutindeni.

Este unul dintre acele lucruri care trebuie scoase la lumină și abordate fără rețineri sau jenă.

Este problema violenței domestice. În fiecare zi, statisticile devin tot mai alarmante – procentajul femeilor abuzate de soții sau de iubiții lor este în creștere, la fel și riscul ca oricare dintre noi să devină victimă atunci când bărbatul care a părut atât de cumsecade se dovedește brusc a fi un monstru.

Atunci când persoana în care credeam că putem avea încredere se dovedește a fi dușmanul nostru.

Uneori este un șoc. Alteori, privind retrospectiv, constatăm că au existat semne, pe care am preferat să le ignorăm.

Revăzându-mi postările anterioare, mă întreb de ce am fost atât de atrasă de acel film franțuzesc despre o soție, o amantă și un soț abuziv.

Uneori, ne păcălim singure că un bărbat care a abuzat o fostă soție sau iubită va fi un înger cu noi. Mămicilor! Nu vă lăsați păcălite! Dacă un bărbat face ceva o dată, sigur o va face din nou. Și nu este întotdeauna ușor să identifici un abuzator în serie. Nu este întotdeauna tipul cu tatuaje și geacă de motociclist. Este la fel de posibil să fie tipul cu tunsoare scumpă și costum elegant.

Cu alte cuvinte, oricare bărbat.

Uneori, începe devreme, dar cel mai adesea durează un timp – până când suntem atât de implicate în relație, încât nici nu ne mai amintim viața fără el. Sau până când avem copii. Și ne tot gândim că nu o va face din nou. Îi pare rău, ne iubește... Cunoaștem povestea.

Unii bărbați lovesc și lasă urme – ochi învinețiți și nasuri sparte, care le fac pe femei să ajungă la camera de gardă, iar de acolo, la un asistent social cumsecade și la adăpostul pentru femei abuzate. Dar adevărații monștri sunt cei care nu lasă urme, care preferă abuzul psihologic constant, până când femeile sunt distruse cu totul.

I se poate întâmpla oricui. Colegei de la serviciu. Celei mai bune prietene. Iar voi habar să n-aveți. Uneori, secretul este dezvăluit prea târziu. Iar alteori, chiar la timp. Înainte de a primi ajutor, o femeie – o mamă – poate face ceva extrem.

Ce-i de făcut? Să ne facem glasurile auzite. Să le cerem legiuitorilor noștri legi care să le protejeze pe femei. Să facem voluntariat la un adăpost. Să ne creștem fiii astfel încât să nu se poarte niciodată urât cu o femeie.

Dar dacă asta i se întâmplă prietenei tale?

Fă tot ce poți. Ajut-o în toate modurile în care poți.

Bine, mămicilor, destul cu necazurile. Vă invit să împărtășiți propriile povești legate de abuz și părerile voastre despre acest subiect.

37.

EMILY

Ar fi trebuit să-mi doresc ca amândoi să moară. Nu știu de ce furia mea s-a concentrat asupra lui Sean, și nu asupra lui Stephanie. Poate pentru că, din nou, naivitatea și maleabilitatea moleșită care o caracterizează mă puteau ajuta să obțin ce doream. Pe când Sean părea un obstacol care îmi bloca drumul.

În primul rând, voiam să mă răzbun pe Sean. Și de ce doream să complotez împotriva lui cu așa-zisa mea prietenă cu care el se culca? Deoarece știam că avea să funcționeze.

De asemenea, am vrut să-mi recapăt inelul. Nu pentru că îl furasem de la mama lui Sean sau fiindcă avea vreo asociere sentimentală cu el, ci pentru că era ultimul lucru pe care îl atinsese sora mea.

Chiar în timp ce l-am abordat pe tipul de la asigurări și am stabilit o întâlnire, mi-am dat seama cum anume o voi include pe Stephanie în planurile mele. Stephanie îmi era datoare, pentru că se culcase cu soțul meu. Și pentru că... se născuse să fie „peștele”.

Cred că m-am simțit puțin vinovată pentru inventarea poveștii cu abuzul. Nu minciuna în sine m-a deranjat, ci faptul că pretinsesem că aveam un soț violent, ceea ce este o problemă reală pentru multe femei. M-am simțit prost că a trebuit să susțin asta pentru a obține rezultatul dorit.

Dar eram obsedată. Nu puteam avea odihnă până nu-l făceam pe Sean să plătească pentru faptul că mă trădase și că distrusese planurile noastre de viitor. Că mă silise să-miucid sora.

Am lăsat-o pe Evelyn să moară pentru că moartea ei avea să ne ajute pe mine și pe Sean. Iar acum, „eu și Sean” nu mai existam. Nici nu existaserăm vreodată. El a fost mereu pe cont propriu, în timp ce eu am acceptat s-o pierd pe Evelyn. Fuseserăm eu și sora mea, iar acum eram eu și fiul meu.

Ce făceam era pentru mine și pentru Nicky. Doream să-mi cresc singură fiul, fără „ajutorul” și „sprijinul” unui bărbat pe care nu-l iubesc și în care nu puteam avea încredere.

Avea să fie dificil să-l fac pe Sean să renunțe la Nicky. Dar o puteam face. Iar Stephanie avea să mă ajute. Tot ce trebuia să fac era să menționez cuvintele „abuz” și „violență”, iar ea avea să renunțe la Sean într-o fracțiune de secundă și să-și ierte prietena de mult pierdută pentru orice își imaginase că-i făcuse. Nu trebuia decât s-o încredințez că făceam planul împreună, deși eu pusesem totul la cale cu mult înainte de întâlnirea lacrimogenă de la bar.

Am modificat anumite detalii pentru a face povestea mai credibilă. I-am spus că Sean era sub presiunea eșecurilor de la serviciu, deși, de fapt, se descurca foarte bine și aproape că revenise la statutul de dinaintea lucrului acasă de după dispariția mea. Aveam experiență în controlarea informațiilor, în modificarea detaliilor. Răstălmăcirea adevărului era meseria mea.

Și, of, sărmanul domn Prager. El a fost o victimă colaterală. S-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit și a avut meseria nepotrivită. A pus prea multe întrebări – prea multe întrebări nepotrivite. Să-l reduc la tăcere și s-o fac pe Stephanie să mă ajute să scap de cadavru a însemnat să împușc doi iepuri dintr-un foc. Am rezolvat problema cu Prager și mi-am redobândit și asigurat loialitatea lui Stephanie o dată pentru totdeauna. Nu există legătură mai strânsă decât cea dintre partenerii la o infracțiune. Thelma și Louise. Ilar! Stephanie avea să și moară pentru mine dacă trebuia. Din fericire pentru Stephanie, nu cred că va fi necesar.

•

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să-l sun pe Dennis Nylon. Am reușit să urc pe scara ierarhică până am ajuns la Adelaide, jigodia de asistentă personală. Ea a spus:

— De unde ai acest număr? Emily Nelson a murit, iar asta-i o glumă proastă. Oricine ai fi, știi că Emily e moartă! Este dezgustător ce faci.

I-am zis să se calmeze și i-am povestit câteva lucruri legate de orgiile lui Dennis și de perioadele petrecute la dezintoxicare pe care doar eu, Emily, le puteam ști. Practic, am putut auzi cum lui Adelaide îi cade falca. Apoi, am spus:

— Termină cu prostiile, Adelaide. Sunt eu. Emily. N-am murit. Dă-mi-l pe Dennis.

Dennis a zis:

— Am știut că n-ai murit. Mediumul meu mi-a spus că nu a reușit să te contacteze pe tărâmul celălalt, așa că probabil erai încă aici.

— Probabil că ai un medium foarte bun, am zis eu.

— Cel mai bun care poate fi cumpărat cu bani, a rostit Dennis.

— Trebuie să ne vedem, am spus eu.

— La ora de cocktail, a zis el. Te aștept.

L-am găsit zăcând pe canapeaua din capătul cavernoasei sale mansarde-atelier. A pus cartea despre miniaturile mogule pe măsuta de cafea, s-a ridicat și m-a sărutat pe ambii obraji.

Adelaide a intrat cu o tavă pe care se aflau două pahare de martini pline cu cocktailul favorit al lui Dennis, de mescal cu mango. Marginile paharelor erau pudrate cu praf de ardei iute. Era mult mai bun decât ce îmi preparam eu la Hospitality Suites.

— Noroc! am spus eu. Este delicios.

— Bine ai revenit! a rostit Dennis ridicându-și paharul.

— Mă bucur că am revenit, am zis eu.

Dennis și-a golit paharul din trei înghițituri. Cum de a știut Adelaide să apară din nou chiar atunci, pentru a-i aduce alt cocktail și a-i lua paharul gol?

— Am știut că va trebui să faci ceva eroic ca să scapi de căsnicia aia. Dar habar n-am avut că-ți vei înscena moartea. Toți cei de-aici au fost devastați. Cu excepția mea. Am știut că-i o șaradă, la fel cum am știut că mariajul tău fericit nu era pe bune.

— De unde ai știut? l-am întrebat eu. Eu n-am știut.

— Nu vreau să par cinic, dar majoritatea căsniciilor nu sunt fericite. Iar în cazul tău... toată lumea știa. Apropo, unii dintre puștii care lucrează aici ziceau că ai o relație, că te droghezi sau așa ceva și că le-ai cerut să te ajute să faci rost de acte de identitate false. Nu știu de ce n-ai venit la mine. Ți-aș fi găsit cele mai bune acte false posibile. Soțul tău englez era drăguț, dar n-avea creier și sânge-n vene pentru a ține pasul cu tine, pentru a înota alături de un rechin ca tine, draga mea. Toți am știut că te vei plictisi. Ai fi scăpat de el cu ani în urmă dacă n-ar fi fost frumosul tău fiu, care acum poate deveni un copil mult mai interesant, produsul unei familii destrămate.

Am simțit un junghi de durere din cauza dorului de Nicky.

— Am nevoie de o favoare, am spus eu.

— Dacă-ți vrei slujba înapoi, e a ta, a zis el. N-am angajat pe cineva permanent. Viața în zona de război n-a fost la fel fără tine.

— Ar fi grozav, am spus eu. Dar mai întâi, am o mică... problemă de rezolvat. E ceva de care trebuie să mă ocup. Nu sunt foarte sigură încă, dar s-ar putea să am nevoie de un avocat. Știu că tu ai câțiva avocați buni pe statul de plată.

— Un avocat de divorțuri? a întrebat Dennis.

— Nu știu, am rostit eu. De drept civil.

— Cunosc unul grozav, a zis Dennis. Când stripperul ăla dement m-a dat în judecată, tipul ăsta l-a pus cu botul pe labe. Consideră că-l ai la dispoziție. Și pe medium, dacă ai nevoie de ea.

— Mulțumesc, i-am spus eu. O să-ți zic. Până atunci, am nevoie de ceva fabulos de purtat.

38.

STEPHANIE

Tot nu știu cum s-a întâmplat, dar Emily mi-a spus clar că nu vom mai vorbi absolut niciodată despre moartea anchetatorului de asigurări. Jurământul nostru de tăcere – interdicția ei, mai degrabă – a devenit valabil de îndată ce am împins mașina în prăpastie.

Am dus-o pe Emily la mașina ei. Mi-a spus s-o urmez o bucată de drum. Am mers până când Emily a oprit la un restaurant, iar acolo am intrat în parcare.

Ne-am așezat la o masă aflată lângă geam, departe de ceilalți clienți. Emily a comandat cafea și brânză la grătar. Mi s-a părut în ordine. De fapt, perfect. Am cerut același lucru. N-ar fi trebuit să-mi fie foame după cele două porții de cartofi umpluți pe care le mâncasem la bar, dar îmi era.

Tocmai mă gândeam cum să încep să spun ce doream și ce trebuia zis când Emily a rostit:

— Asta nu s-a întâmplat!

— Poftim?

— Ceea ce tocmai s-a întâmplat nu s-a întâmplat. Domnul Prager... mașina... nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

M-am gândit la spusele ei.

— În regulă. Cu siguranță, asta rezolva multe probleme. Cineva o să afle. Vor exista consecințe.

— Consecințe?!

Emily și-a dat ochii peste cap într-un mod care făcea cuvântul „consecințe” să pară cel mai stupid și mai jignitor din vocabular. Am rămas tăcute când chelnerița ne-a adus sandvișurile și am mâncat în tăcere.

Emily părea foarte încrezătoare. Dar eu eram sigură că cineva avea să ne dea de urmă. Eu venisem să-mi ajut o prietenă. Și devenisem o infractoare, o proscrisă. Mi-am imaginat un afiș cu chipul meu pe el, dedesubt fiind scris că sunt căutată. Caseta pe care Emily o înregistrase la bălci era ceva egal cu zero pe lângă fapta cu care mă avea la mână acum.

Nu aveam voie să vorbim nici despre asta.

— Nu s-a întâmplat! a rostit Emily.

Am terminat de mâncat, ne-am ridicat și am ieșit din restaurant.

Iar după o săptămână și încă o săptămână în care nu s-a întâmplat nimic – nu apăruseră consecințe –, aproape că am fost dispusă să cred că ea avea dreptate.

Nimic nu se întâmplase. Nu existau consecințe. Poate că totul fusese un vis urât. Ceva ce-mi imaginasem.

Însă, când îl luam pe Miles de la școală, când îi citeam fiului meu la culcare, nu mai eram aceeași persoană. Eram mamă, bloggeriță și complice la crimă.

39.

SEAN

Primul lucru alarmant a fost că pe alee erau parcate două mașini. Una era a lui Stephanie. Chiar și asta era ciudat, pentru că trecuse o săptămână de când se mutase. Și cu toate că ne ocupam în continuare amândoi de băieți, plimbându-i de la o casă la alta, iar ea încă luându-i de la școală, nu prea o mai văzusem.

Relația noastră – dacă poate fi numită astfel – a fost sortită pieirii încă de la început. Și n-ar fi avut cum să-i supraviețuiască vizitei lui Prager. Iar faptul că Emily trăia o făcea imposibilă.

Am fost furios pe Stephanie fiindcă nu mi-a spus că soția mea a avut o soră. Iar Stephanie a fost furioasă pe mine... Nu vreau să înșir motivele pentru care Stephanie avea tot dreptul să fie furioasă pe mine.

Ei bine, nu mi-a părut foarte rău. Nu m-a deranjat s-o am pe Stephanie prin preajmă, hrănindu-ne forțat pe mine și pe Nicky cu mâncare sănătoasă. Dar era amuzant să fim iarăși doar noi doi, tată și fiu, și să luăm o pizza în drum spre casă. Era plăcut să ne întoarcem acasă, să fim doar noi doi, și ne înțelegeam bine.

Am luat din nou legătura cu Alison pentru a se ocupa de Nicky când trebuia să stau peste program la birou și nu doream ca el să rămână la Miles.

Așa încât faptul că Stephanie se afla la mine în casă era puțin neobișnuit. M-a nemulțumit. Ei bine, poate că venise să-și ia ceva ce uitase. Dar cui aparținea cealaltă mașină? Veniseră aici împreună? Era un alt anchetator de asigurări? După vizita inițială, nu mai primisem nicio veste de la Prager, iar acesta era un alt lucru care nu-mi plăcea. Absența veștilor nu însemna neapărat că erau bune.

Cealaltă mașină era un vechi Buick maro, cu numere de Michigan. Nu cunoșteam pe nimeni din Michigan, cu excepția mamei lui Emily, dar, de fapt, nu se putea spune că o cunosc. Nu ne întâlniserăm niciodată.

Poate că era Emily.

Avusesem o zi proastă la serviciu. Îmi fusese greu să mă concentrez. Asta era de înțeles. Aveam multe pe cap.

Carrington, vicepreședintele de la imobiliare internaționale, tipul care mă adusese în companie și pe care simțeam că pot conta, poate și pentru faptul că amândoi eram britanici, îmi dăduse niște indicii despre un necaz iminent. Cel mai clar a fost cel de la prânzul pe care l-am luat la Oyster Bar. Am băut fiecare câte trei scotch-uri și am mâncat tocană de stridii. Mi-a spus că speră că încă n-am ieșit din joc sau că voi reveni curând. Muncisem din greu și credeam că fac treabă bună. Dar, în ziua când m-am întors acasă și am văzut cele două mașini pe alee, un proiect care ar fi trebuit să ajungă la mine îi fusese dat unui puști din Utah care abia se angajase la firmă.

Din câte știam, Nicky urma să-și petreacă noaptea la Stephanie, așa încât cumpărasem o sticlă de scotch bun, din care intenționeam să beau în fața televizorului cu ecran plat, urmărind câteva episoade din *Inspectorul Morse*.

Am descuiat ușa din față.

— Bună! am rostit eu.

Un înger păzitor sau un instinct bun m-a împiedicat – m-a salvat – să spun vreun nume.

Am intrat în living. Stephanie și Emily ședeau alături pe canapea. Mi-am zis: „Atenție, Sean! Atenție!”

Emily a rostit:

— Ne-am gândit că ar fi amuzant. Nu crezi că e amuzant?

Eu am spus:

— Ce se petrece? Ce căutați aici?

— Întreab-o pe Stephanie, a zis Emily. Ea este cea care locuiește aici.

M-am uitat la Stephanie. Am gândit: „Spune-i lui Emily că te-ai mutat. Spune-i că nu mai suntem împreună”. Ca și cum asta ar fi schimbat situația. Ca și cum ar fi contat câtuși de puțin. Fără îndoială că Emily știa deja.

— Unde sunt băieții? am întrebat eu.

— Se joacă în camera lui Nicky, a zis Stephanie. Lasă-i în pace.

Cine era Stephanie să-mi spună să-mi las fiul în pace? M-am uitat la Emily, așteptându-i susținerea. Nu-i era caracteristic să o lase pe altă femeie să-mi zică cum să mă port cu Nicky. Asta era îngrijorător. În plus, nu era doar o altă femeie. Stephanie era peștele pe care îl aleseserăm să ne ajute cu planul nebunesc al lui Emily.

Emily s-a uitat urât la mine. De ce o întrebasesm pe Stephanie unde era Nicky? Norul negru al urii și al disprețului lui Emily a plutit pe deasupra lui Stephanie și s-a oprit deasupra capului meu.

— Este dezgustător! a rostit Stephanie.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Că ai fost în stare să-ți abuzezi minunata soție.

— *Poftim?* N-am „abuzat-o” în viața mea! Nu m-am putut abține să nu schițez ghilimelele, deși am știut că-i o idee proastă. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Am văzut, a zis Stephanie. Ai plesnit-o în fața mea.

— Minți!

Asta a fost tot ce-am putut spune. Erau două împotriva unuia. El a zis, ea a zis... și ea a zis.

— Și cum rămâne cu ce i-ai făcut surorii mele? a rostit Emily. Cum aș putea să te iert pentru asta?

I-am răspuns:

— Nici măcar n-am întâlnit-o vreodată pe sora ta. Cum dracu' ai putut să fii măritată cu mine șase ani și să nu-mi spui că ai o soră geamănă?

Emily s-a întors spre Stephanie.

— Englezii știa nici măcar nu știu să înjure.

Apoi s-a uitat din nou la mine. Ochii ei, pe care dintotdeauna îi considerasem frumoși și care cândva se uitaseră la mine cu ceea ce îmi imaginasem că era dragoste, se transformaseră în două discuri de gheață strălucitoare.

— Ai cunoscut-o foarte bine. Te-ai întâlnit cu ea de zeci de ori. Faptul că spui că nu ai știut de existența ei este o altă prefăcătorie. O altă minciună. Eu vorbesc despre modul cum te-ai purtat cu ea ultima dată când am fost toți trei la casa de pe malul lacului. Iar ea a apărut pe neașteptate în acel weekend când a fost ziua ta și tu te-ai enervat la culme. Ți-ai bătut joc de ea, i-ai zis că face umbră pământului degeaba, că ar trebui să moară, că ar trebui să-i facă surorii ei o favoare și să moară, că nu avea pentru ce să trăiască, că lumea ar fi mai bună dacă ea ar muri. Până când te-a crezut. Or fi trecut câteva luni până atunci, dar a funcționat. Când m-am întors acolo fără tine și m-am întâlnit cu ea, în toiul nopții, când dormeam, a luat pastilele alea și a băut tot alcoolul din casă, iar apoi a intrat în apă.

— N-am fost niciodată acolo împreună cu sora ta, am zis eu. Știi asta, Em.

— Să nu-mi spui Em! a mârâit soția mea. Ți-am zis să nu-mi spui niciodată așa. Numai ea îmi zicea așa, iar acum e moartă din cauza ta.

— Nu recunosc persoana care pari a crede că sunt, am rostit eu. Monstrul pe care îl inventezi tu, tu...

— Tu, cățea nebună, a rostit Emily.

— Tu, cățea nebună! am spus eu. Sunt cuvintele tale.

Stephanie a icnit.

— Cățele nebune, a zis Stephanie. L-ai auzit? Ne-a făcut cățele nebune.

Și eu, și Emily ne-am întors spre ea, amândoi gândind: „Tacă-ți gura!” Deci asta era! Am avut impresia că privesc spre noi trei de la o mare înălțime. Păream atât de mic și de jalnic imaginându-mi iertarea, căutând semne că Emily încă ar putea fi de partea mea (amândoi doriserăm ca Stephanie să tacă!), când urâtul adevăr era că Emily făcea acuzații care mă puteau băga în închisoare.

— Spune-i asta legistului! a zis Emily. Întreabă-l dacă poate stabili momentul morții cu măcar atâta precizie. Întreabă-l dacă poate confirma cu certitudine că nu erai la cabană la data când Evelyn s-a sinucis.

Știam că vorbele ei nu aveau niciun sens, că nu aveau logică și că îmi puteam dovedi nevinovăția. Dar nu puteam gândi.

— Este o minciună. Totul e o minciună!

— Tu ești mincinosul, a zis Emily. Iar eu nu vreau ca fiul nostru să ajungă un mincinos, ca tine. Ai spus că vom fi împreună, la bine și la greu. Dar este evident că nu asta gândeai.

— Sean, medicul te-a avertizat că somniferele alea s-ar putea să-ți provoace o psihoză, a zis Stephanie. Ai putea face anumite lucruri și să nu-ți amintești că le-ai făcut. Ai putea face o călătorie și să nu-ți amintești. Ai putea hărțui pe cineva până la moarte și habar să n-ai că ai făcut-o...

Emily s-a uitat la Stephanie ca o profesoară la un elev tont care a spus ceva neașteptat de inteligent. Era clar că Stephanie scosese treaba cu pastilele din proprie inițiativă. Însă, dacă era nevoie, puteam dovedi că medicul mi le prescrisese la ceva vreme după dispariția lui Emily. Chiar va trebui să dovedesc asta?

— Îl vreau pe Nicky, a rostit Emily. Acum! E nevoie să mă exprim mai clar?

Am avut o mișcare de recul când Stephanie a zâmbit, încântată de curajul soției mele.

Emily a explicat foarte calmă și rece de ce se întorsese. Era hotărâtă să-l ia pe Nicky. Stephanie avea s-o ajute. Amândouă erau hotărâte. Povestea lui Emily urma să țină. Avea o martoră. O lovisem. Îi hărțuisem sora până când aceasta se sinucisese. O silisem pe Emily să dispară și să se prefacă a fi moartă. Plănuisem să fraudez compania de asigurări și o făcusem pe îngrozita și bătuta mea soție să-mi accepte planul.

Două femei care să conspire împotriva mea era o clasică fantezie horror masculină, dar eu nu am fost niciodată genul de bărbat care să aibă

asemenea fantezii. Îmi plac femeile. Nu m-am temut nicicând de ele – până acum. În orice caz, asta nu era o fantezie. Era real. Aceste femei aveau să facă totul pentru a mă despărți de fiul meu. Aveau să mintă. Aveau să jure strâmb. Dumnezeu știe ce altceva mai erau dispuse să facă.

Stephanie a rostit:

— Spun doar adevărul. Despre ce te-am văzut făcând.

În clipa aceea, spre groaza mea, am înțeles: ea credea ce zicea. Habar n-aveam cum se convinsese, dar o făcuse. De la bun început, fusese o greșeală să ne punem soarta în mâinile unei femei care nu gândea, ci doar simțea.

— Nu veți scăpa, am rostit eu. Îmi voi lua un avocat. Există deja o anchetă a companiei de asigurări, iar de data aceasta, voi spune adevărul indiferent de consecințe...

Blufam, dar nu conta. Pe jumătate mi-am dorit ca domnul Prager să sune la ușă în clipa aceea. Ne-ar fi văzut pe toți trei împreună, ar fi simțit tensiunea și ar fi priceput. Și-ar fi dat seama care era adevărul. Lucrurile s-ar fi lămurit o dată pentru totdeauna. Era prea deștept pentru a fi prostit de Stephanie și de nevastă-mea. Ar fi fost grozav să mai fie un bărbat prezent. Dacă ne-ar fi văzut pe toți în aceeași cameră, ancheta lui ar fi fost ca și rezolvată.

— N-ai decât, a spus Emily. Ia-ți un avocat. Eu îi am pe toți avocații lui Dennis Nylon. Le vor zice autorităților că m-ai amenințat că mi-l iei pe Nicky dacă nu particip la planul tău de fraudare a companiei de asigurări. Iar eu, de frică, am acceptat. Sau... mai există o variantă pe care am putea merge. Am avut nevoie de câteva zile departe de familie, iar tu te-ai panicat și ai chemat poliția. A fost o cumplită lipsă de comunicare. Vai, scuze! Iar faptul că ai avut acea poliță de asigurare a fost doar o coincidență. N-ai avut nicio vină, așa că n-ai de ce să plătești. Aș fi încântată să aleg a doua versiune, asta dacă pleci și mi-l lași pe Nicky.

Nu puteam. Nu puteam să renunț la fiul meu și s-o las pe nevastă-mea – dementa mea nevastă – să-l crească. Trebuia să existe o altă cale. Am spus:

— Mi-e greu să înțeleg. Uite ce e, n-am putea să tragem toți aer în piept, s-o lăsăm mai moale și...

Cele două femei s-au uitat una la alta. Stephanie a rostit:

— Știm ce i-ai făcut lui Emily. Iar Emily știe cum vrea să procedeze.

— O, te rog! a zis Emily nerăbdătoare. Toată lumea știe totul. Nu despre asta-i vorba.

Mi-a fost teamă să le las așa. Să las lucrurile așa. Dar aveam nevoie de aer. Abia în clipa aceea, mi-am dat seama că nu-mi scosesem paltonul.

— O să ies puțin, am spus eu. Nu mai pot asculta asta. Dar, mai întâi, vreau să-l văd pe Nicky.

Am trecut pe lângă ele și m-am dus în camera fiului meu. El și Miles construiau un garaj din piese de Lego.

— Bună, băieți! am rostit eu. E foarte reușit.

Copiii abia dacă și-au ridicat privirea.

— Bună, tati! a spus Nicky.

— Bună! a zis Miles.

L-am sărutat pe scumpul meu fiu pe creștet, iar durerea m-a copleșit.

— Mami e acasă, a spus Nicky pe un ton neutru.

Ca și cum nu fusese plecată.

— Știu, am zis eu. Nu-i așa că-i grozav?

— Mami mai e aici? a întrebat Miles, părând îngrijorat.

Oare credea că era rândul mamei lui să dispară? Chiar mi-aș fi dorit ca Stephanie să dispară, dar nu-i doream asta lui Miles. I-am spus:

— Mama ta e în living, cu mama lui Nicky.

•

Casa mea nu mi se mai părea acasă. Fusese invadată și distrusă de nevastă-mea și de prietena ei. Nu le puteam face să plece fără să recurg la violența de care mă acuzaseră. Trebuia să plec eu. M-am dus în camera mea, am luat o valiză și am pus în ea un rând de haine, câteva lucruri de luat la drum, pastilele și laptopul.

Mi-am luat rămas-bun de la soția mea și de la Stephanie. Nu mi-au răspuns. Stăteau tolănite la capetele canapelei și beau vin alb.

M-am dus cu mașina la gară și am luat primul tren spre oraș. M-am cazat la Carlyle. Era mai scump decât îmi permiteam, dar mi-am spus că pentru astfel de vremuri sunt banii.

În dimineața următoare, am anunțat la serviciu că sunt bolnav și mi-am petrecut ziua în pat. Am coborât la magnificul bar de la Carlyle, unde se află picturi murale ale lui Ludwig Bemelmans. Întotdeauna am considerat că acesta este unul dintre cele mai stilate și mai sofisticate locuri din New York.

Aveam nevoie de stil, aveam nevoie de sofisticare și aveam nevoie să fiu servit. Viața mea devenise sumbră, singuratică și dură. N-am vrut să mă gândesc că fusesem mai fericit când credeam că Emily era moartă.

I-am comandat un martini civilizat (simplu, cu o măslină în plus) unui chelner civilizat, iar după ce mi-a fost adus, perfect răcit, m-am uitat în jurul salonului civilizat și, după al doilea martini, mi-am imaginat că lucrurile între mine și Emily – și bănuiesc că și Stephanie era deja în această combinație – puteau fi rezolvate într-un mod amiabil și civilizat.

•

M-am întors în camera mea, am luat două pastile – dublul dozei recomandate – și m-am cufundat într-un somn fără vise.

A doua zi am făcut duș în luxoasa baie și am folosit toate costisitoarele produse de baie. Miroseam ca un buchet de flori. Am sunat la room-service și am comandat cafea, i-am dat un bacșiș consistent chelnerului și m-am îmbrăcat.

La serviciu, m-am dus direct în biroul lui Carrington.

Îmi era groază de acea conversație. Intenționam să-l întreb pe Carrington dacă cunoștea vreun avocat care ar fi putut să se ocupe de cazul meu (trebuia să fiu circumspect în privința asta) la tariful companiei.

Ce aveam să-i spun avocatului? Din nou, nu puteam gândi limpede. Soția mea îmi zăpăcise creierul.

Carrington s-a lăsat pe spate în fotoliu și s-a îndepărtat de birou. A rostit:

— Dumnezeu mare, Sean! Ești singurul om de pe planetă care n-a văzut asta?

A răsucit monitorul spre mine. Pentru a vedea ecranul, ar fi trebuit să mă aplec sau să mă las pe vine în fața biroului său. Totul era teribil de bizar.

Pe ecran era o pagină de Facebook. Fotografia de profil era a soției lui Carrington în grădină, cu un braț de rubarbă strâns la piept. Era pagina lui Lucy Carrington. Titlul mare era:

MAMA-BLOGGERIȚĂ REZOLVĂ MISTERUL!

Iată ce are de spus această mamă despre dispariția prietenei sale.

Carrington mi-a dat mouse-ul.

— Fă clic pe link. Stai. Vino aici. Ia loc pe fotoliul meu. Nu-i nevoie ca eu să fiu aici cât citești.

I-am spus:

— Poți să-mi trimiți linkul.

El mi-a zis:

— Nu știu cum se face.

A ieșit. Am intrat pe blogul lui Stephanie.

40.

BLOGUL LUI STEPHANIE MISTERUL A FOST REZOLVAT!

Bună, mămicilor!

În primul rând, dați-mi voie să vă spun că sper că stați jos. Confortabil. La birouri sau la mesele din bucătărie. Pentru cele care nu știu ce s-a întâmplat, pun trimiteri către postarea despre prietenia mea cu Emily și către seria de postări legate de dispariția și de moartea ei. Mă rog, despre ce am crezut cu toții că era moartea ei. Dar o iau înaintea poveștii. După ce veți citi acele postări, veți ști despre ce-i vorba.

În sfârșit, ultima veste aruncă totul în aer.

Mămicilor, sunteți gata pentru o veste colosală? Șocantă?

Emily trăiește!!!

Voi sări câteva lucruri. N-o să insist asupra vagii mele bănueli că Emily nu era cu adevărat moartă. Hai să spunem că a fost o intuiție de mamă. Acel al șaselea simț matern, care încă o dată se dovedește a fi real.

Când am scris despre viața de după moarte, acea postare pe care multe dintre voi au transmis-o mai departe, de fapt încercam să iau legătura cu Emily în caz că trăia și îmi citea cumva blogul. Am vrut să știe că nu încetasem să mă gândesc la ea și să mă rog pentru ea.

La Emily mă refeream când am scris despre prietena care are nevoie de ajutor și cum știm dacă chiar are nevoie cu adevărat sau nu. (link)

Dați-mi voie să vă spun de-a dreptul: soțul ei o abuza.

Se temea atât de tare de el, încât și-a înscenat dispariția și moartea. El pusese la cale fraudarea unei companii de asigurări pentru a încasa o avere după dispariția ei și presupusa moarte. Este genul de lucruri pe care le vezi la televizor, dar se pare că se întâmplă și în viața reală.

De fapt, sora ei geamănă a fost cea care a murit, un gest disperat, la care sora lui Emily a fost împinsă (ca să fiu corectă, parțial împinsă) de crudul, durul și abuzivul ei cumnat.

Sean Townsend.

Dacă vi se pare surprinzător că tipul cumsecade și tatăl responsabil pe care l-am laudat pe blog s-a dovedit a fi un individ groaznic, nu pot să vă spun decât că astfel de lucruri se întâmplă. Ticăloșii și chiar ucigașii în serie vânează femeile iubitoare. Nu sugerez că soțul prietenei mele ar fi un ucigaș. Nu efectiv.

Sean este un om foarte rău. Nu cunosc legile legate de asigurări. Dar am aflat de la Emily că un anumit domn Isaac Prager efectuează o anchetă. El a găsit-o pe Emily și au stat de vorbă. I-a oferit o înțelegere, în sensul că nu avea să fie acuzată dacă îi spunea adevărul. Desigur, ea i-a povestit domnului Prager despre Sean. Ultima dată când Emily a auzit de domnul Prager, el și Sean stabiliseră o întâlnire la vreo cincizeci de kilometri de orașul nostru.

Emily și cu mine suntem prietene din nou. A fost suficient de curajoasă pentru a cere ajutor, iar eu am fost o prietenă suficient de bună pentru a-i fi alături. Iarăși, suntem mame unite în aceeași luptă. Așa că jos pălăria în fața mamelor și a prietenilor frumoase!

Cu drag,

Stephanie

41.

SEAN

Carrington aștepta în fața ușii biroului său, ca un medic care așteaptă să te dezbraci înainte de a intra în camera de examinare.

— Urâtă treabă! a rostit el când a intrat. Femeile! Ai toată simpatia mea, prietene.

Indiferent dacă credea sau nu în nevinovăția mea, i-am fost recunoscător pentru politețe. Pentru că a fost civilizat. Mă gândeam că luasem prea multe pastile cu o seară în urmă, că poate, peste câteva ore, voi constata că nimic din toate astea nu se întâmplase. Dar știam că nu luasem chiar atât de multe. Totul era real. I-am spus:

— Toate sunt minciuni, jur! Nu e asta hărțuire cibernetică? Șantaj? Ce legi sunt împotriva calomniei în această țară? Nimic din toate astea nu-i adevărat.

I-am zis versiunea mea. O singură dată m-am abătut nesemnificativ de la adevăr. Am pretins că nu știam că nevastă-mea plănuia să fraudeze compania de asigurări. În acest fel, povestea era mai puțin jenantă. Mai puțin complicată. I-am spus că nu văzusem nicio legătură între polița semnată de mine și dispariția ei ulterioară până când nu mi-au arătat-o detectivii. Indiferent ce se întâmplase, fusese ideea ei. Fusese întotdeauna dornică de senzații tari, mereu simțise nevoia să facă pe fata rea. I-am zis că nu era o calitate care s-o prindă bine odată cu înaintarea în vârstă.

Carrington s-a tras de manșete, semn că îi dădeam prea multe informații. Eram englezi.

Și totuși cred că m-a crezut.

Carrington a spus:

— O să-l întreb pe unul dintre oamenii noștri de la juridic. Se pare că internetul nu este ca presa scrisă. Sunt multe zone gri. Până atunci, ce-ți trebuie? Ce pot face?

Era unul dintre acele momente de „drumuri nebătătorite”, când trebuie să alegi o cale sau alta. Sperai doar să te simți inspirat, să fii inspirat. Iar eu așa mă simțeam. Eram. Poate că pastilele au fost un lucru bun. M-au împiedicat să mă gândesc prea mult.

„Primul gând e gândul bun”, după cum se spune. Dar poate că nu este cel mai bun posibil. Ar fi trebuit să pomenesc de Prager. I-am zis:

— Am nevoie de distanță și de timp.

Emily avusese porția ei de timp liber. Era rândul meu. Să evadez. Să mă duc undeva. Să mă gândesc. Să las praful să se așeze. Toate semnele și indiciile arătau în această direcție.

Carrington a spus:

— Treaba asta a fost preluată și postată pe Facebook. A primit deja sute de like-uri. O să devină virală, după cum se zice. Potrivit de virală. Poate tratabilă. Chicotitul i-a fost sec și lipsit de amuzament. Așa-numitul adevăr nu contează.

— Dumnezeule mare!

— Chiar că Dumnezeule mare! a spus Carrington.

— Ce înseamnă toate astea? Pentru mine.

— Înseamnă că, exact în timp ce vorbim, cineva se gândește dacă te poate trimite în judecată. Iar dacă se decid s-o facă, lucrurile s-ar putea întâmpla foarte repede.

— La dracu'!

— Chiar că la dracu'!

Carrington avea obiceiul să aștepte până când cineva blestema, iar apoi să repete. A continuat:

— Ai noroc că te plac. Și că te cred. Mai puțin că nu știai de planul de fraudare a companiei de asigurări, ceea ce pe mine nu mă deranjează, deși s-ar fi creat o publicitate nefericită pentru companie dacă ai fi fost prins. Dar am o idee. Avem nevoie de cineva care să se ocupe de vânzarea unui teren pe coasta Irlandei, unde un client intenționează să construiască o stațiune. Nu e un client mare, nu va fi o stațiune mare, poate că o să vrea să mai scadă din impozite, dar totul va fi perfect legal. Poate că vei reuși să aranjezi. Ar fi o detașare temporară. Se pare că golful e fantastic prin părțile alea. Și, după cum ai spus, ai nevoie de distanță și de timp. De îndată ce se lămuresc lucrurile, le putem gândi la întoarcerea ta.

Existau câteva aspecte pe care Carrington n-a trebuit să le menționeze. Eram cetățean britanic. Nimeni nu avea să mă extrădeze în baza suspiciunii

de violență conjugală, instigare la sinucidere sau chiar de tentativă de fraudă. Compania de asigurări avea să fie încântată că nu trebuia să plătească. Prager putea să se ocupe de altceva.

Carrington era un om bun, un om cumsecade. I-am recunoscut mărinimia. Funia aruncată celui care se îneca. Salvarea dintr-o clădire în flăcări.

Carrington a spus:

— Trebuie să te prezinți imediat acolo.

Nu s-a putut uita la mine când a zis asta, dar nu mi-a păsat.

— Excelent! am rostit eu. Sincer și din inimă. Îți mulțumesc!

— O dată e suficient, a spus Carrington.

Știam că era ceva temporar. Aveam nevoie de distanță și de timp. Urma să plec, iar apoi să mă întorc și să-l iau pe Nicky. Eu și mama lui încă puteam rezolva lucrurile într-un mod mai mult sau mai puțin civilizat.

Civilizat? Dar ce însemna acest cuvânt când vorbeam despre Emily, soția mea, femeia pe care o iubisem și crezusem că o cunosc. Ce știam acum era că, foarte probabil, încă nu încheiase socotelile cu mine. Oare mai avea vreun plan diabolic de a mă pedepsi pentru ce-și imagina că făcusem? N-am putut să nu mă gândesc că nu se va potoli până nu mă va face să sufăr și mai mult decât sufeream deja.

Nu aveam altceva de făcut decât să aștept. Să-mi țin răsuflarea și să aștept.

42.

EMILY

Sean mi-a trimis un e-mail. Primise un proiect pe coasta Irlandei. Nu știa cât avea să stea acolo. Era o mare oportunitate. M-a rugat să-i transmit lui Nicky toată dragostea lui. A spus că, de îndată ce va afla cât va trebui să stea acolo, va lua legătura cu mine pentru a vorbi despre Nicky. M-a surprins foarte mult. Credeam că va lupta mai tare.

Dar nu aveam de ce să mă plâng. Aveam ce-mi dorisem. Lucrurile nici că s-ar fi putut aranja mai bine.

•

Am avut totuși o noapte rea. Poate că spaima era doar în mintea mea. Dar nimeni nu m-ar fi putut convinge de asta atunci.

A fost în prima seară de după plecarea lui Sean. Mă mutasem înapoi în casă. Îmi petrecusem ziua aducând-o la starea impecabilă de dinainte de

Stephanie, aruncând ceaiurile dezgustătoare cu care umpluse camera, umplându-mi la loc răcitorul pentru vinuri, azvârlind scârboasa pernă pe care era brodat „Binecuvântează căminul nostru fericit”, pe care avusese tupeul s-o aducă de la ea de-acasă și s-o pună pe canapeaua mea, și aranjând să-mi fie aduse de la depozit neprețuitele haine de designer și obiectele personale.

Apoi am rămas doar eu și Nicky. Am mâncat o cină delicioasă, niște macaroane cu brânză perfecte, pe care le făcusem de la zero. Nicky a sporovăit vesel. În bucătărie era cald și bine. Trăisem ca un animal hăituit, dar acum eram din nou om. Riscasem totul. Jucasem dur. Câștigasem.

Știam că niciodată nu fusesem mai fericită. Am jurat să fac ca asta să dureze, să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a-mi controla impulsul de a-mi face viața fărâme pe care să le arunc în aer. Mi-am promis că voi face ca totul să fie bine, că nu voi mai căuta senzații tari, că nu voi îngădui ca lucrurile de zi cu zi să mă plictisească, să mă enerveze sau să mă sperie, că voi înceta să încerc să controlez adevărul și că, în schimb, voi trăi în adevăr.

Cât de mult voi putea.

În acea primă seară, l-am băgat pe Nicky în pat și m-am apucat să termin romanul de Highsmith pe care îl începusem cu mult timp în urmă. *Cei care pleacă*. Presupun că subconștientul a ales acea carte de pe raft.

Poate că citind acea carte anume aflându-mă singură în casă (cu excepția lui Nicky) a fost o greșală. Tocmai citisem o parte înfricoșătoare, în care tatăl răzbunător al femeii moarte își urmărea ginerele, plănuiind să-l ucidă. Bătrânul pândește pe aleile întunecate ale Veneției precum sinistrul pitic îmbrăcat în roșu din acel sexy film horror cu Julie Christie și Donald Sutherland.

Citeam pe canapea când am avut senzația că e cineva afară. Că mă privea din pădure. Poate am crezut asta fiindcă eu fusesem cea care supraveghease casa din pădure. Sărmana Stephanie! O chinuisem. Ce risipă de energie! Nici ea, nici Sean nu meritaseră efortul.

Am vrut să cred că știam ce ar simți o persoană dacă cineva ar privi-o de afară. Știam că aș fi fost mai atentă decât fuseseră Stephanie și Sean. Eu fusesem cea care privise, eu eram cea privită.

Am auzit un zgomot. Un foșnet în pădure. Sean era afară. Simțeam asta. Îi simțeam prezența. Furia. Răutatea. Avea de gând să intre în casă și să-l răpească pe Nicky? Să se fi convins că meritam asta?

Am auzit un fluierat în depărtare. Sunetul a devenit mai puternic, apoi s-a oprit. În apropiere.

Oare Sean fluiera? De ce mi se păruse familiară melodia? Poate că nu era Sean, ci un străin, un ucigaș. Fantoma mânioasă a domnului Prager.

Am vrut să mă uit afară, dar mi-a fost frică. Am stins luminile și m-am uitat pe furiș în noaptea fără lună, opacă. Apoi, mi s-a făcut teamă să stau în casă cu luminile stinse, așa că le-am aprins. Brusc, am urât faptul că aveam atât de multe ferestre. De ce crezuserăm noi că aveam nevoie de atât de multă lumină?

Aș fi putut să-l bag pe Nicky în mașină și să mergem undeva unde să fim în siguranță. La Stephanie, oricât de mult m-ar fi costat să-i cer compania. Protecția. Poate că mă molipsisem de paranoia de la ea, iar acum îmi imaginam un soț răzbunător.

Totuși, să-l trezesc pe Nicky și să plecăm mi s-a părut un deranj prea mare... pentru nimic. Am decis să iau una dintre pastilele de dormit lăsate de Sean. Cât fusese cu mine, nu avusese nevoie de așa ceva! Dar, ca să fim cinstiți, eu încă nu dispărașem și nici nu murisem, el încă nu adusese pe altcineva în locul meu, iar eu nu-l amenințasem cu versiunile mele de adevăr.

M-am întins lângă Nicky. Sean m-ar fi trezit dacă ar fi încercat să-și ia fiul.

Exact când să adorm, mi-am amintit că Stephanie spusese că pastilele lui Sean puteau induce o psihoză. Poate că el înnebunise. Poate că o luase razna și chiar era afară.

Sau poate că eu înnebunisem. Luasem una dintre acele pastile de nebuni. M-am trezit de-a binelea, cu inima bubuind atât de tare încât mi se lovea de coaste. Am luat încă o pastilă și am dormit buștean până când m-a trezit Nicky, în dimineața următoare.

Lumina zilei se revărsa pe ferestre. Eram în patul lui Nicky. Adormisem cu hainele pe mine. Razele soarelui băteau în podeaua dormitorului.

— Bună dimineața, mami, a spus Nicky.

I-am sărutat fruntea umedă și fină și ne-am giugiulit sub pătură. O binecuvântare!

Vreau ca Nicky să aibă un tată. Voi păstra legătura cu Sean. Dar, până atunci, voi depune actele pentru divorț. Voi cere custodia totală. Pentru orice eventualitate. Durează secole până se încheie un proces internațional.

•

Nu știu la ce se așteaptă Stephanie din partea mea. Poate își imaginează că am devenit cu adevărat cele mai bune prietene. Că ne vom pune laolaltă resursele și copiii și că vom trăi împreună într-un soi de kibbutz experimental, ocupându-ne pe rând de copii și de rufele murdare.

Așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Până și traiul cu Sean ar fi fost mai bun decât asta.

M-am întors la Dennis Nylon și am negociat o creștere substanțială a salariului, pe care am folosit-o pentru a angaja o bonă cu normă întreagă. L-

am convins pe Dennis să înființeze o fundație pentru salvarea și adăpostirea copiilor străzii, căreia i-am dat numele surorii mele. De asemenea, am obținut un program mai flexibil, lucrând jumătate din timp de acasă, pentru a putea fi mai mult cu Nicky. Presupun că uneori trebuie să pleci pentru ca oamenii să te aprecieze, deși această abordare poate avea efectul contrar, după cum mi s-a întâmplat cu Sean.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că aș putea fi mulțumită cu o viață precum cea pe care o duc acum. Casă, maternitate, serviciu – minus acea înspăimântătoare plictiseală, acea nevoie de nepotolit de a pricinui necazuri, de a face să se întâmple ceva dramatic și cumplit pentru mine și pentru toți cei din jurul meu. Reușesc destul de bine să alung acel sentiment că nu sunt pe deplin vie dacă nu dețin controlul, dacă nu fac ceva deosebit, dacă nu sunt în primejdie. Poate că toată suferința de care am avut parte – pierderea surorii mele, despărțirea de Nicky – m-a învățat o lecție și mi-a adus un soi de înțelepciune. Sau poate că nu. Rămâne de văzut cât va dura acest armistițiu cu demonii mei. Dar deocamdată pare că ține. Cine știe cât voi putea rămâne așa sau ce va aduce viitorul?

Nicky și Miles încă sunt prieteni, dar nu se mai joacă atât de mult împreună. Noua noastră bonă, Sarah, îl duce și îl ia de la Stephanie.

Ocazional, țin legătura cu Sean. Intenționez să stabilesc o dată în viitor (nu foarte curând) când Sean va putea să-l viziteze pe Nicky, dar asta va trebui să aștepte până când voi simți că îi pare suficient de rău pentru ce a făcut, pentru că m-a silit să dispar și să pretind că am murit și pentru că a contribuit la moartea surorii mele gemene.

Încă n-am decis cum și cât vreau să-l fac pe Sean să sufere. În cel mai bun caz, vreau să sufere măcar cât am suferit eu.

Îmi place că m-am întors la Dennis Nylon. Toată lumea pare bucuroasă că am revenit după toate aventurile mele. Îmi place să fiu acasă și să iau cina cu Nicky sau măcar să-l bag în pat. Îmi plac intimitatea mea, singurătatea mea.

Nici că aș putea fi mai încântată de modul cum s-au aranjat lucrurile.

43.

BLOGUL LUI STEPHANIE TOTUL E BINE!

Bună, mămicilor!

Totul e bine când se termină cu bine. Totuși, desigur, maternitatea nu se încheie atâta vreme cât noi și copiii suntem pe acest pământ, ba chiar durează mai mult de-atât, după cum am și scris mai demult despre asta.

Emily și cu mine suntem din nou vecine și ne creștem copiii să fie cei mai fericiți și mai sănătoși omuleți. Sean este plecat din țară și nu este clar când (sau dacă) se va întoarce. Deși detaliile mă depășesc, presupun că ar putea avea niște necazuri cu legea când (și dacă) va reveni. Și, cunoscând-o pe Emily, sunt sigură că plănuiește să-l facă să plătească scump pentru ce a făcut.

Nu o văd pe Emily atât de mult cum mi-ar plăcea. Muncește din greu și este o mamă grozavă, revanșându-se pentru timpul irosit. Dar prietenii au sușuri și coborâșuri, așa încât știu că va veni din nou vremea când vom sta la taclale pe canapeaua ei mare și confortabilă, dacă o mai are. Miles îmi spune că Nicky are niște lucruri noi în casă, altele decât cele care erau când am locuit noi acolo. Nu insist să-mi dea detalii. Există unele lucruri, multe lucruri, la care *nu* vreau să mă gândesc.

Miles se descurcă splendid la școală. Nicky e doar puțin în urma lui.

Cu toții am trecut prin multe. Dar micul Nicky este cel pentru care mi se frânge inima. El a plătit prețul cel mai mare. Și-a pierdut mama, a recăpătat-o, iar apoi și-a pierdut tatăl. Cum va mai putea vreodată să aibă încredere?

Singura alinare este că băieții sunt puternici. Sunt curajoși, rezistenți și plini de viață. Nicky va supraviețui, amintirea celor întâmplare se va estompa, iar el va deveni un adult mai prevenitor, mai plin de compasiune, mai înțelept. Un om mai interesant.

Va veni o vreme când frecare dintre noi va putea merge mai departe și lăsa asta în urmă, când vom învăța să trăim cu secretele noastre, să le prețuim. Pentru că și ele fac parte din noi.

N-aș fi putut să răzlesc prin această perioadă dificilă fără dragostea și sprijinul comunității mămicilor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, mămicilor de pretutindeni!

Să fiți puternice. Să rămâneți frumoase. Iar dacă aveți o poveste precum asta, vă invit s-o postați.

Mai multe, în curând.

Cu drag,

Stephanie

EMILY

Cam la o lună după ce m-am mutat înapoi în casa mea, o mașină de poliție a intrat încet pe alee și s-a oprit în fața ușii noastre.

Mi-am spus: asta nu înseamnă nimic.

Au coborât doi polițiști în haine civile și au sunat la ușă. Femeia a întins prima mână.

— Sunt detectiv Meany, a spus ea. El este partenerul meu, detectivul Fortas.

— Eu sunt Emily Nelson, am zis eu.

— Da, știm, a rostit detectivul Meany.

— Intrați, vă rog.

Nu aveam nimic de ascuns.

Au intrat și s-au așezat pe canapeaua pe care o cumpărasem pentru a o înlocui pe cea pe care șezuse Stephanie.

— Nu cred că ne-am cunoscut oficial, a spus detectivul Fortas. Noi am fost cei care ne-am ocupat de cazul dumneavoastră. Ne-am întâlnit cu soțul...

— Cel care este pe cale să devină fostul soț se află în prezent în Marea Britanie.

— Înțeleg, a zis detectivul Meany. Probabil că nu e bine. S-ar putea ca, la un moment dat, cineva să trebuiască să stea de vorbă cu el...

Am fost curioasă să aflu ce înțelegea prin „la un moment dat”. Dar mi-am înfrânat curiozitatea. Am presupus că oricum voi afla, mai devreme sau mai târziu.

— Uitați, am rostit eu, vreau să vă spun că îmi pare rău... îmi pare nespus de rău că ați avut atâta bătaie de cap din pricina mea. N-a fost întru totul vina mea. Soțul meu și Stephanie au luat-o razna și au apăsă butonul de panică atunci când n-au mai știut nimic de mine. Dar eu aveam nevoie de puțin timp pentru a jeli moartea surorii mele. Am avut efectiv nevoie să rup orice legătură cu toată lumea. A fost o uriașă lipsă de comunicare ce s-a suprapus din păcate cu o poliță de asigurare a soțului meu, pe care și uitaseam că o are.

Le-am zâmbit.

— Îmi amintesc, a zis detectivul Fortas. Am discutat cu o tânără pe nume Stephanie, o prietenă, mama unuia dintre prietenii fiului dumneavoastră...

— Aveți o memorie bună, am rostit eu. Da, Stephanie trebuie să fi fost. Nu este chiar cea mai puțin nevrotică dintre prietenele mele, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Detectivul Meany a zâmbit. O cunoscuse pe Stephanie. Înțelegea ce voiam să spun. Cei doi polițiști au râs fără amuzament, de parcă nu erau siguri de ce râd sau dacă ar fi trebuit să râdă.

Am rostit:

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar vă pot întreba de ce ați venit?

— Doar ca să stăm de vorbă, a spus detectivul Fortas. Să purtăm o conversație preliminară. Cu câteva zile în urmă, cineva a găsit epava unei mașini incendiate nu departe de autostrada interstatală. Nu departe de oraș. Iar în mașină se aflau rămășițele unui bărbat despre care credem că ar fi un anume domn Isaac Prager. Această casă se afla pe lista telefoanelor date de el în săptămânile de dinaintea dispariției lui. Evident, am făcut legătura cu aparenta dumneavoastră dispariție, pe care, după cum am spus, noi am investigat-o.

— Fantastic! am rostit eu. Ce coincidență!

Flirtam cu amândoi. Voiam să mă creadă.

Detectivul Meany a spus:

— Nu prea au rămas probe în epavă. Cel mai probabil, a fost un accident. Dar există niște suspiciuni și... aspecte neclare. Iar la locul faptei s-a găsit o bijuterie care este improbabil să-i fi aparținut domnului Prager.

Mi-a întins o fotografie. Am știut foarte bine ce aveam să văd.

Firește, știam că pierdusem inelul mamei lui Sean. Însă fiindcă îmi pierdusem obișnuința de a-l purta, trecuseră câteva zile până să remarc absența lui. Iar partea nostimă a fost că nu mi-a părut. Îi aparținuse surorii mele doar... N-am vrut să mă gândesc cât de mult timp. Înainte de asta, fusese al meu o vreme. Iar și mai înainte, îi aparținuse mamei lui Sean. Acum, gândindu-mă la inel, am auzit vocea înnebunitoare a mamei lui Sean scâncind și văicărindu-se în legătură cu viața ei, în timp ce spăla vasele în bucătăria aia urât mirositoare și neprimitoare.

Îmi spusese că nu aveam de ce să-mi fac griji că pierdusem inelul. În afară de locul unde împinsesem mașina mortului în prăpastie, erau o sumedenie de locuri unde l-aș fi putut pierde. Părea improbabil ca inelul să fie acolo, mai ales că mă străduisem din răspuțeri să mă conving (și pe Stephanie) că acel lucru nu se întâmplase. Dacă nu exista crima, nici consecințele nu existau.

Probabil că a căzut când mi-am scos mănușile, după ce am împins mașina. Dar nu-mi aminteam să fi făcut asta. Multe lucruri din ziua aceea sunt

neclare, mi-e greu să mi le amintesc cu certitudine. Făcusem tot posibilul să nu mă gândesc la asta, iar până acum, reuşisem.

— Interesant este, a rostit detectivul Meany, că partenerul meu are o memorie fenomenală, supraomenească pentru detalii. Aşa că atunci când imaginea acestui inel a apărut pe ecran... partenerul meu şi-a amintit să văzuse un inel similar în dosarul raportului de autopsie al cadavrului despre care s-a crezut că vă aparţine.

Ne-am uitat amândouă la detectivul Fortas de parcă am fi vrut să vedem ce fiinţă umană deosebită avea asemenea puteri mintale. Însă n-am văzut decât un tip banal, cu coşuri pe frunte şi cu o firavă mustăcioară blondă. El a spus:

— Inelul care a fost găsit în Michigan şi care am înţeles că a fost returnat soţului dumneavoastră în caz că...

— Ştiu la care inel vă referiţi, m-am auzit eu vorbind printre dinţii încleşaţi.

Poliţiştii erau suficient de deştepti pentru a-şi aminti poza unui inel văzut cu câteva luni în urmă, dar nu suficient de deştepti pentru a-şi fi dat seama că acel „cadavru” la care se referiseră era al surorii mele sinucigaşe. Al iubitei mele surori gemene. Abia acum, prea târziu, au realizat. Obrajii detectivului Fortas s-au colorat într-un rozaliu neatrăgător.

— Ne pare rău pentru pierderea suferită, a zis detectivul Meany.

— E-n regulă, am spus eu.

Dar nu era. Iar ei ştiau asta.

— Interesant este, a spus detectivul Fortas, că mi-am amintit prima discuţie cu soţul şi cu prietena dumneavoastră. Amândoi v-au descris. Şi amândoi au menţionat inelul. A pus degetul pe fotografie. Suntem siguri că este acest inel.

Era crucial să nu ezit. Să nu tresar. Să nu şovăi. Le-am spus:

— Soţul meu mi l-a dat când ne-am logodit. Mai târziu, sora mea mi l-a furat pentru a-şi cumpăra droguri. Acesta este motivul pentru care a ajuns în lac.

Le părea rău pentru pierderea suferită de mine? Mie îmi părea şi mai rău decât lor.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, am rostit eu. Când aţi vorbit cu soţul meu, cu ocazia... acelei neînţelegeri legate de dispariţia mea... Aţi spus că aţi vorbit cu el şi cu o prietenă... Stephanie.

— Aşa este, Stephanie, a zis acea minune a memoriei, Fortas.

— Ei bine, ştiaţi că, după plecarea mea, ea s-a mutat cu soţul meu? Ştiaţi că intenţionau să se căsătorească? Ştiaţi că i-a dăruit inelul mamei lui, inelul meu, şi că amândoi s-au simţit grozav făcând asta? S-au gândit că eu aş fi

vrut ca soțul meu să-i dăruiască inelul meu prietenei mele. Vă vine să credeți?

— Dumnezeule! a exclamat detectivul Meany părând îngrozită de trădarea soțului și a celei mai bune prietene. Presupun că aveți datele actuale de contact ale acestei... Stephanie.

— Am numărul de telefon și adresa, am zis eu. Vi le pot spune pe dinafară. Iar dacă doriți mai multe informații despre relația ei cu soțul meu, vă pot da un link către blogul ei. Impresia mea este că el a părăsit-o deja, dar asta nu mă mai interesează, după cum vă puteți foarte bine imagina.

— Polițiștii își puteau imagina foarte bine. Au notat totul. O aveau pe Stephanie în colimator.

Îmi aminteam un alt lucru pe care campionii la poker mi l-au zis despre pește. Știi că peștele va pierde, dar nu știi când. Nu știi niciodată care mână va prinde peștele și îl va lăsa să se zvârcolească sufocându-se în țărână.

Dacă polițiștii ar fi fost mai puțin incompetenți, mai puțin confuzi, m-ar fi arestat pe loc, în baza suspiciunilor. Sau măcar mi-ar fi cerut să vin la sediu pentru a le răspunde la mai multe întrebări. În schimb, au plecat – înfierbântați, pe urmele lui Stephanie, după cum mi-am imaginat –, după ce mi-au cerut politicoși să nu plec în vreo călătorie undeva departe. Le-am promis că n-o voi face.

După plecarea polițiștilor, am așteptat o vreme. Am tras adânc aer în piept de câteva ori, pentru a-mi limpezi mintea. Apoi m-am dus în camera lui Nicky, am scos câteva dintre lucrurile lui și am început să-i fac bagajul. Era vremea să plecăm. Era timpul ca Nicky și cu mine să pornim spre apus sau spre răsărit, nu conta. Să dispărem o vreme. Aveam să luăm o pauză și să vedem ce se mai întâmpla.

Am luat pașaportul lui Nicky și ambele pașapoarte ale mele – cel fals și cel real –, în caz că aveam nevoie de ele. Poate că îl vom vizita pe Sean pentru câteva zile. Poate că mă voi juca puțin cu el. Îl voi chinui. Poate că aş putea să fiu din nou pisica, dar cu un alt șoarece.

M-am așteptat la asta. Am plănuit asta. M-am pregătit pentru așa ceva de foarte mult timp. S-ar putea spune că m-am pregătit toată viața.

Niciodată n-am fost mai puțin speriată. Mă simțeam tânără, entuziasmată și curajoasă.

Mă simțeam bucuroasă că trăiesc.

virtual-project.eu